

Aking Mahal

Adrian Ebens

Aking Mahal

© 2019 Adrian Ebens

Fatheroflove.info

adrian@life-matters.org

Download the Free Audiobook

<http://fatheroflove.info/book/view/my-beloved>

Scan to download PDF and audiobook

Para kay Lorelle
Aking kasama, katulong at
pinakamamahal na kaibigan sa lupa

Mga Nilalaman

Pambungad.....	7
Unang Seksyon. Ang Imbitasyon.....	8
1. Ang Nobyo	8
2. Ang Pang-akit	13
3. Pagkalito.....	18
4. Ang Pintuan.....	24
5. Ang Tanso na Dambana	28
Patlang I	34
6. Ang Tanso na Palanggana	35
7. Higit pang Pagkalito	40
Seksyon 2. Panliligaw.....	50
8. Ang Unang Belo.....	50
9. Liwanag ng Mundo	57
10. Ang Tinapay ng Buhay.....	63
Patlang II	69
Seksyon 3. Paghinto sa Pagitan ng Dalawang Opinyon	70
11. Digmaan sa pagitan ng Laman at Espiritu.....	70
12. Ang Drama ng Binagong Pagkakakilanlan.....	76
13. Mga Laro sa Isip	80
14. Isang Bahay ng mga Kard	87
Patlang III	93
Seksyon 4. Iniligtas ng Aking Mahal.....	95
15. Elias	95
16. Kaibig-ibig	102

17. Apoy ng Tagapagdalisyay	109
18. Apolyon	116
19. Ang Mang-aaliw	121
Patlang IV	128
Seksyon 5. Ang Kabanal-banalang Lugar	130
20. Pinapangasawa ng Matanda sa mga Araw	130
21. Bago ang Kaban ng Tipan.....	135
22. Ang Kagalakan ng Aking Minamahal.....	141
Pagtapos	148

Looban at Santuwaryo

ANG SANTUWARYO

Pambungad

Naririnig ko ang Kanyang mga yapak, bumibilis ang aking pulso sa pag-asa.

Naririnig ko ang Kanyang tinig na parang lagaslas ng maraming tubig. Ito ay tulad ng isang matamis na balsamo sa aking kaluluwa. Tumatawag ang Aking Mahal. Ako kaya ang tinawag Niya? Paano maaalagaan ang gayong mahalagang pag-asa sa aking dibdib? Saan bumangon ang paniwalang ito? Bakit ako dapat ituring na karapat-dapat sa Kanyang pansin—ang makapangyarihang Prinsipe, Pinakamamahal na Anak ng Ama?

Maglakas-loob ba akong umasa? Hindi ba nito ibubunyag ang katangahan ng aking isipan? Hindi ba ako tatawa-tawa sa mga pangarap kong bata? Ito ang makapangyarihan at magiting na Prinsipe, ang lakas at pagmamalaki ng Kanyang maringal na Ama; paano naging posible na tinawag Niya ako?

Makinig ka! Naririnig mo ba sa katahimikan? Tumatawag na naman siya! Ang Kanyang tinig, pinakamatamis, ay tumatagos sa malamig na hangin sa gabi, hinahanap ang Kanyang minamahal. Oh puso ko, huwag kang magbigay daan sa pagdududa! Huwag mong ilantad ang iyong sarili sa mga palaso ng mga nanunuya! Tinatawag niya ako; oo, para sa akin Siya ay tumatawag. Naririnig ko ang pangalan ko! Tiyak na tinatawag niya ako!

Oh aking Mahal, narito ako! Ang bawat himaymay ng aking pagkatao ay kinikilig para sa iyo. Ang lahat ng ako ay sa iyo. Ang pananampalataya ay kumukuha ng pakpak at lumalakas ang loob sa ibabaw ng marilag na mga bundok na natatakpan ng mga rosas at sa mga lambak na pinabanguhan ng mga liryo.

Nakikita ko siya! Mula sa kinatatayuan ko ng Sycamore, hindi mo ba Siya nakikita? Dumating ang Aking Mahal; ang pagnanais ng lahat ng edad ay dumating! Oh mahal na Matanda sa mga Araw, bigyan mo ako ng lakas; ang aking puso ay nanglulupaypay sa kagalakan; Ako ay nadaig sa tuwa!

Minamadali ko ang aking kahilingan sa iyo sa pamamagitan ng kamay ng aking Minamahal.

Oh mga anak na babae ng Jerusalem, magsaya sa akin, sapagka't nakikita ko sa Kanya ang gayong walang kapantay na mga alindog; O gaano ko Siya kamahal! Ang maringal na Prinsipe na ito na pinabanguhan ng mira at kamangyan, ay lumabas mula sa ambon. Ibinaling ko ang aking ulo upang makita Siya, pinipilit ang aking mga mata upang makita, kung tunay, hinahanap Niya ako.

Tapos nagising ako. Nasaan ako? Anong nangyari? Panaginip ba ang lahat? Nilinlang ko ba ang sarili ko sa pag-asa ng bata? Tiyak, hinahanap niya ako! Sigurado ako dito. Lakasan mo ang loob ko mahal na puso. Magtiwala, oo, magtiwala na hinahanap ka Niya.

Unang Seksyon. Ang Imbitasyon

1. Ang Nobyo

Ang Ama ay bumangon mula sa Kanyang trono at sa isang nagniningas na karo ay pumunta sa Kabanal-banalang Lugar ng Makalangit na Sanctuaryo. Ang mga trono ay inilagay sa lugar, at ang Matanda sa mga Araw ay nakaupo. Ang propetang si Daniel, na namasdan ang tagpong ito sa pangitain, ay nagpahayag na ang Kanyang mga kasuotan ay puti na parang niyebe, at ang Kanyang buhok ay parang purong lana. Milyun-milyong anghel ang nakapalibot sa trono; ang ilan ay direktang kasangkot sa mga paglilitis habang ang iba ay nakatingin sa marilag na tanawin sa pag-asa.

Ang Anak ng Tao, mula nang Siya ay umalis sa mundo, ay nakikibahagi sa mahalagang gawain ng pamamagitan para sa mga nahulog na anak na lalaki at babae ni Adan. Ang mga panalangin ng mga banal ay umaakyat sa Ama na may mga kahilingan para sa kapatawaran, biyaya, lakas, tapang, liwanag, kaaliwan, at kagalakan. Si Jesus ay

tapat na iniharap ang mga kahilingang ito sa Kanyang Ama at nakikiusap sa Kanyang dugo sa ngalan ng Kanyang mga kapatid mula sa lupa.

Nakikita ng Ama ang Espiritu ng Kanyang Anak na kumikilos sa puso ng mga nagsusumamo; habang nasasaksihan Niya ang kanilang pagmamahal sa Kanyang Anak at nagtitiwala sa Kanyang Salita na “sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi dapat mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan,” (Juan 3:15) ang Ama ng mga liwanag ay maawaing nagpapadala ng nakaaaliw na Espiritu ni Kristo na may kagalingan, biyaya, pag-ibig, kapangyarihan, at kagalakan.

Bagama't ang sagradong gawaing tagapamagitan ni Kristo ay natakpan ng mistikal na pilosopiya ng maliit na kapangyarihan ng sungay, milyon-milyong mga kaluluwa ang nakahanap pa rin ng daan sa biyaya sa pamamagitan ni Kristo, ang kanilang Panginoon at Tagapagligtas. Sa paglipas ng mga siglo ng Madilim na Panahon ang mga banal ng Diyos ay matapang na makalapit sa trono ng biyaya, batid na ang Anak ng Diyos ay “nabubuhay magpakailanman upang mamagitan para sa kanila.” (Hebreo 7:25).

Sa ilang mga lugar sa Kasulatan ang Diyos ay nag-iwan ng mga katibayan ng isang panahon kung kailan ang isang makabuluhang pagbabago ay magaganap sa pamamagitan ng gawain ni Kristo. Si Pablo ay nagsalita kay Felix tungkol sa “paghuhukom na darating” (Mga Gawa 24:25). Nakita ni Juan ang isang sugo na lumilipad sa gitna ng langit na nagpapahayag ng panahon kung kailan “Dumating na ang oras ng Kanyang Paghuhukom” (Apocalipsis 14:6, 7). Nakita rin niya ang templo ng Diyos na nabuksan sa langit, at nakita niya ang kaban ng Kanyang tipan na may mga kidlat, tinig at kulog sa gitna ng iba pang mga bagay. (Apocalipsis 11:19)

Bilang paghahanda para sa oras ng paghuhukom na ito, ang lupa ay pinaliwanagan ng isang mensahe mula sa langit na nagpapahiwatig na si Kristo ay darating. Ang propetikong balangkas ay masusing inilatag ni

William Miller kasama ng iba pa na sumubaybay sa panahon para sa paglilinis ng Santuwaryo hanggang sa taong 1844. Ang mga istasyon ng misyon sa buong mundo ay nagpahayag ng balita na si Kristo ay darating! Tunay na darating si Kristo ngunit hindi sa lupa para angkinin ang Kanyang nobya, kundi sa Kanyang Ama upang matukoy kung sino ang bubuo sa nobya. Ang kasal ay hindi magaganap pagkatapos ng Ikalawang Pagparito ngunit bago!

Ang matatalinong birhen na nakarinig ng sigaw na “Narito, dumarating ang kasintahang lalaki” ay naunawaan ang kanilang hindi pagkakaunawaan kung saan pupunta ang Nobyo. At kaya nabasa natin:

(13) Ako'y nakakita sa mga pangitain sa gabi, at, narito, ang isang gaya ng **Anak ng tao ay dumating na kasama ng mga alapaap sa langit, at naparoon sa Matanda sa mga araw**, at inilapit nila Siya sa harap Niya. (14) At binigyan Siya ng kapangyarihan, at kaluwalhatian, at isang kaharian, upang ang lahat ng mga tao, mga bansa, at mga wika, ay paglingkuran Siya: ang Kaniyang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan, na hindi lilipas, at ang Kaniyang kaharian ay hindi masira.” Daniel 7:13-14.

Habang si Jesus ay dinala sa isang ulap at inilapit sa Matanda sa mga Araw, ang buong konsepto ng pagpapakabanal para sa Kristiyano ay nabago. Hanggang sa panahong ito ang mga nagtitiwala kay Kristo ay walang kaunting ideya na darating ang panahon na ang gawain ng pagpapatawad sa kasalanan ay titigil *bago* ang pagdating ni Kristo upang angkinin ang Kanyang nobya.

Narito, Aking susuguin ang Aking sugo, at kaniyang ihahanda ang daan sa unahan ko: at ang Panginoon, na inyong hinahanap, ay **biglang paroroon sa Kaniyang templo, sa makatuwid bago'y ang sugo ng tipan, na inyong kinalulugdan: narito, Siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.** (2) **Ngunit sino ang makakatagal sa araw ng Kanyang pagparito? at sinong tatayo kapag Siya ay napakita?** sapagka't Siya'y gaya ng apoy ng magdadalisyay, at gaya ng sabon ng tagapaglaba: (3) At **Siya'y uupo na gaya ng tagapagdalisyay at tagapaglinis** ng pilak: at Kaniyang lilinisin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na parang

ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog. sa Panginoon na handog sa katuwiran. (4) Kung magkagayo'y magiging kalugod-lugod sa Panginoon ang handog ng Juda at ng Jerusalem, gaya ng mga unang araw, at gaya ng mga unang taon. (5) At **lalapit Ako sa iyo sa paghatol**; at Ako'y magiging matulin na saksi laban sa mga mangkukulam, at laban sa mga mangangalunya, at laban sa mga nanunumpa ng bulaan, at laban sa mga pumipighati sa upahan sa Kaniyang kabayaran, sa balo, at sa ulila, at na naglilihis sa dayuhan sa Kaniyang kanan, at huwag mo Akong katakutan, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.” Malaquias 3:1-5.

Habang pinag-aaralang mabuti ng mga tao ng Diyos ang mga propesiya ng Bibliya, natuklasan nila na ang mga mananatili sa araw ng Kanyang pagparito ay dadaan sa apoy ng tagapagdalisa at magiging malinis tulad ng ginto at pilak. Natuklasan nila na ang Diyos ay lalapit nang husto sa kanila sa paghatol na sila ay tatayo sa harap ng Diyos nang walang tagapamagitan para sa kasalanan. (Isaias 59:16).

Ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar ay magdadala sa mga tao ng Diyos sa gayong matalik na kaugnayan sa kanilang Tagapagligtas na tunay na masasabi tungkol sa kanila:

Mga minamahal, tayo ngayon ay mga anak ng Diyos, at hindi pa nakikita kung ano tayo: ngunit alam natin na, kapag Siya ay nahayag, tayo ay magiging katulad Niya; sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya. 1 Juan 3:2.

Sa panahon na si Jesus ay dinala sa harap ng Ama, ang karamihan sa mga Kristiyano sa mundo ay tumanggi na tanggapin na si Kristo ay unang darating, at ikalawa na Siya ay darating sa Matanda sa mga Araw upang tumanggap ng isang kaharian sa pamamagitan ng isang proseso ng Paghuhukom.

Ang Paghuhukom na ito ay nagpapahintulot sa Nobyo na saliksikin ang puso ng Kanyang kasintahang babae upang makita kung tunay itong nagmamahal at nagtitiwala sa Kanya. Sapat ba ang tiwala niya sa Kanya para dalhin siya sa Paghuhukom? Naniniwala ba siya na kaya niyang dalhin siya hanggang sa puntong mabubuhay siya nang walang

pamamagitan para sa kasalanan? Mananatili ba ang Kanyang mga pangako sa kanya at dadalhin siya sa kanlungan ng kapahingahan?

Ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar ay nangangailangan ng mapapangasawa na masusing suriin ang kanyang magiging Asawa kahit na siya ay masusing sinusuri. Sino itong Anak ng Tao? Saan Siya nanggaling? Ano ang Kanyang mga kredensyal? Ano ang Kanyang kaugnayan sa Matanda sa mga Araw, ang Ama? Bakit Niya hinihingi ang gayong mahigpit na proseso ng pagdadalisay? Posible ba para sa isang tao na maging matalik sa ibang tao na halos walang nalalaman tungkol sa Kanyang pinagmulan? Mapagkakatiwalaan ba ang gayong tao na magdadala ng isa pa sa karanasan ng Kabanal-banalang Lugar?

Dinadala tayo nito sa tema ng aklat na ito, na natutunan ang lahat ng ating makakaya tungkol sa Anak ng Tao sa konteksto ng karanasan sa Kabanal-banalang Lugar. Bagama't posibleng ilista lamang ang lahat ng katotohanan ng Kasulatan tungkol sa maringal na Prinsipe ng Buhay na ito, ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar ay nag-aanyaya sa atin sa isang kasal at samakatuwid ay nagtatakda ng yugto para sa pagsasalaysay ng isang kuwento ng pag-ibig. Sa tingin ko karamihan sa atin ay mas gusto ang mga kuwento kaysa sa mga sariwa na katotohanan kung bibigyan ng pagpipilian.

Sa mga susunod na kabanata ay ibabahagi ko sa inyo ang aking karanasan sa pagkilala sa Nobyo at kung bakit ako umibig sa Kanya. Ipapakita ko sa iyo kung paano Niya binihag ang puso ko at kung bakit karapat-dapat Niyang talikuran ang lahat para makuha.

Si Jesus ang daan patungo sa buhay, at sinasabi sa atin sa Mga Awit na:

Ang Iyong daan, Oh Dios, ay nasa Santuwaryo: sino ang dakilang Dios na gaya ng ating Dios? Awit 77:13.

Ang kuwento ng pag-ibig na ito ay itatayo sa landas ng Santuwaryo, simula sa pintuan at patungo mismo sa Dakong Kabanal-banalanan. Idaragdag sa pangunahing temang ito ang mga elemento ng kuwento

mula sa Pag-unlad ng Manlalakbay kasama ng mga tema na nilalaman ng Awit ni Solomon.

2. Ang Pang-akit

Nakatayo akong nakatulala habang nakatingin sa mabituang langit. Sa ilalim ng walang ulap na kalangitan ay napagmasdan ko ang kamahalan at kadakilaan ng Milky-Way Galaxy. Isa ito sa mga pinakaunang alaala ko sa pakikipagtagpo sa aking Tagapaglikha. Apat na taong gulang ako at nananatili sa akin ang liwanag ng alaalang iyon. Anong ganda, anong kadakilaan ang nakita ng aking mga mata. Tinuruan ako noong bata pa ako na:

Ang langit ay nagpapahayag ng kaluwalhatian ng Dios; at ang kalawakan ay nagpapakita ng kaniyang gawang kamay. Awit 19:1.

Sa pamamagitan ng salita ng Panginoon ay ginawa ang mga langit; at ang buong hukbo nila sa pamamagitan ng hininga ng Kaniyang bibig. Awit 33:6.

Sinasamantala ng aking ina ang bawat pagkakataon para sabihin sa akin na ginawa ng Diyos ang mundong ito at ang lahat ng naririto. Ang mga kaisipang ito ay inilibing sa ilalim ng maraming kapana-panabik na aktibidad na ibinibigay ng isang walang malasakit na bata na lumaki noong dekada ng 1970. Karamihan sa aking pagkabata ay nakasentro sa pakikipaglaro sa mga kaibigan, pagpasok sa paaralan at pag-alihw sa aking sarili. Ini-scan ko ang aking memorya na naghahanap ng mga sandal nang mahuli ang aking atensyon ng marinig ang tinig ng aking Mahal.

Maraming mga bagay na maaari kong ipagpalagay na nangyari, ngunit ito ay kung ano ang bukal mula sa memorya na nag-uugnay sa mga tuldok ng kuwento ng pag-ibig. Mayroong ilang mga bagay na naaalala ko sa pamamagitan ng mga negatibong karanasan. Naaalala ko isang gabi nang dumalo ang aking mga magulang sa isang konsiyerto at isa sa kanilang mga kaibigan ang nag-aalaga sa amin ng aking kapatid na

babae. Malinaw kong naaalala ang pagkabalisa na naramdaman ko habang nakahiga ako sa aking kama, pinipigilan ang aking mga tainga sa pakikinig sa tunog ng isang makina na paparating sa aming biyahe.

Hindi ko man ito nakilala noon, nakikita ko ngayon na ipinakita ng aking mga magulang ang proteksyon ng aking Mahal. Mayroon akong malinaw na mga alaala ng pakiramdam na ligtas sa kaalaman ng lakas ng aking ama, lalo na nang niyakap niya ako at niyakap. Para sa akin, ang aking ama ay maaaring tumakbo tulad ng hangin, magbuhat ng mabibigat na bagay, mag-ugoy ng palakol nang may kagandahang-loob at kapangyarihan, at bumuo ng anumang bagay. Ang aking karanasan ay nagpapatunay sa katotohanan na:

Ang mga anak ng mga bata ay ang korona ng matatandang lalaki;
at ang kaluwalhatian ng mga anak ay ang kanilang mga ama.
Kawikaan 17:6.

Inilagay ng Aking Mahal ang aking ama sa aking buhay bilang pagpapahayag ng Kanyang lakas, biyaya at kakayahang gawin ang anumang bagay para sa pagmamahal at proteksyon ng Kanyang mga anak. Ang isa pang bagay na naaalala ko ay ang paghihikayat, pakikiramay at pag-aalaga ng aking ina. Nandoon ang mga espesyal na pagkain na kanyang iluluto, mga hiwa at pasa na kanyang inaalagaan, ang kanyang masayang boses kapag ako ay nakalusot sa ilang balakid o ang kanyang nakakalma na boses na sumipi mula sa Mga Awit habang ang isang marahas na bagyo ay dumaan sa aming tirahan. Muli kong narinig ang tinig ng aking Mahal sa pamamagitan ng pag-aalaga ng aking ina.

Sa pamamagitan ng pakikipagtagpo sa isang galit na ahas ng tigre at isang hindi mabilang na pagtakas mula sa tiyak na pinsala sa isang aksidente sa sasakyan, nalaman Ko ang proteksyon ng Aking Minamahal. Ang paboritong teksto ng nanay ko mula sa Banal na Kasulatan ay labis na napahanga sa akin:

Ang anghel ng Panginoon ay humahantong sa palibot ng nangatakat sa Kanya, at iniligtas sila. Awit 34:7.

Naaalala ko ang isang larawan mula sa mga kuwento sa Bibliya na ipapabasa sa akin ng aking ina. Ipinakita nito ang isang maliit na batang lalaki sa isang pulang laruang bagon na may kotse na papalapit sa kanya at isang anghel na may malalaking pakpak na sumasangga sa bata mula sa kotse. Ito ay isang nakaaaliw na mensahe na ipinadala mula sa aking Minamahal, na naghahayag kung paano Niya ipinadala ang Kanyang mga anghel upang pangalagaan tayo.

Ang pananampalataya ng aking ama sa Diyos ay simple at praktikal. Naaalala ko ang dalawang tema mula sa kanyang mga labi: sundin ang mga utos ng Diyos at mahal in ang iyong kapwa. Dalawa sa mga tekstong binigyang-diin niya ay:

Pakinggan natin ang katapusan ng buong bagay: Matakot ka sa Dios, at sundin mo ang Kaniyang mga utos: sapagka't ito ang buong katungkulan ng tao. Ecclesiastes 12:13.

Kaya't ang lahat ng bagay na ibig ninyong gawin sa inyo ng mga tao, gawin ninyo sa kanila ang gayon: sapagka't ito ang kautusan at ang mga propeta. Mateo 7:12.

Ang kanyang pagbibigay-diin sa paggawa ng tama at pagiging tapat ay naging dahilan upang magkaroon ako ng magiliw na budhi. Naaalala ko ang ilang pagkakataon na nilabag ko ang batas at ang aking budhi ay sinaktan ng pagkakasala. Naaalala ko ang isang umiiyak na panalangin sa Diyos na patawarin ako sa edad na anim. Sa ngayon, ang pagkakasala ay madalas na itinuturing na isang kakila-kilabot na pagdurusa. Ngunit para sa akin, nagpapasalamat ako sa Diyos para sa gayong malambot na budhi. Sa pamamagitan nito, narinig ko ang mapagmahal, gumagabay, nagbabala na tinig ng aking Minamahal.

Bumili ang mga magulang ko ng sampung tomo na serye na tinatawag na "Ang Kwento sa Bibliya." Ang ilan sa mga kuwentong ito ay mayroon kami sa vinyl na rekord. Naaalala ko ang pakikinig sa kuwento ni Moises at ng Dagat na Pula, sina Josue at Jerico, David at Goliath, Elias at Eliseo. Mayroon pa rin kaming seryeng ito sa aking tahanan at marami sa mga

larawan ang nagbabalik ng mga alaala ng pagkabata. Ang mga kwentong ito na nakalagay sa pangangalaga at pag-aalaga ng aking mga magulang ay nagbigay-daan sa akin na masulyapan ang aking Minamahal. Sa pamamagitan ng mga kuwentong ito ay itinuro Niya sa akin ang kuwento ng mundong ito, kung paano ito nagsimula, kung ano ang naging mali, ang labanan sa pagitan ng mabuti at masama, ang lunas sa kasalanan, kung paano magwawakas ang mundong ito, at kung ano ang magiging gantimpala ng mga umiibig sa Diyos at sundin ang Kanyang mga utos kabilang ang Sabbath.

Naaalala ko ang pag-aaral sa simbahan at Sabbath School pati na rin ang pag-aaral sa elementarya ng simbahan. Sa unang labindalawang taon ng aking buhay, naaalala ko ang iilan kung anumang mga pangyayari na nakatawag ng aking pansin tungkol sa mga espirituwal na bagay. Naaalala ko ang pagkulay ng mga larawan, pagkanta ng mga kanta, paglalaro ng malabo na pakiramdam, ngunit walang naaalalang anumang tunay na espirituwal na epekto. Ang mas nakakamangha pa sa akin ay kahit na nakinig na ako sa maraming kuwento tungkol kay Jesus sa unang labindalawang taon ko, halos wala akong maalala. Mayroon akong isa o dalawang alaala ng mga tawag sa dambana at ang pakiramdam ko ay ang presyon ng maraming mga mata na nakatingin sa akin na may kaalaman na ang mga tumayo ay nakitang mabuti at ang hindi nakita ay masama.

Ang ating Simbahan ay may organisasyon ng kabataan na tinatawag na *Pathfinders* kung saan ang isang kabataan ay sumusulong sa iba't ibang antas para sa ilang kursong gawain at aktibidad na nakamit. Sa edad na labindalawa, kailangan kong basahin ang Bibliya bilang bahagi ng aking gawaing pang-kurso. Ito ang unang pagkakataon na talagang kinailangan kong magbasa ng Bibliya. Mayroon akong ilang mga alaala mula sa mga kuwento sa Genesis at Mga Bilang. Aaminin kong binasa ko ang Leviticus sa gitna ng iba pang mga aklat ng Bibliya! Naaalala ko ang ilan sa iba pang mga kuwento sa Lumang Tipan at sa mga Ebanghelyo. Bagama't ang pangunahing motibasyon ko ay upang matapos ang gawain, mayroon ding interes na umusbong sa aking puso na nagbunga

ng mga tanong tungkol sa ilang mga kuwento na pumukaw sa aking pagkamausisa. Ito ang aking unang tunay na lasa ng Salita ng Diyos. Bahagi ng aking gawaing pang-aralin ang kailangan kong isaulo ang ikadalawampu't tatlong Awit at ang mga Pagpapala ng *Mateo 5*. Naapektuhan ako ng mga salitang ito:

(1) Ang Panginoon ay aking pastor; hindi ako mangangailangan. (2) Kaniyang pinahihiga ako sa sariwang pastulan: Pinapatnubayan Niya ako sa siping ng mga tubig na pahingahan, (3) Kaniyang pinapananauli ang aking kaluluwa: Pinapatnubayan Niya ako sa mga landas ng katuwiran alangalang sa Kaniyang pangalan. (4) Oo, bagaman ako'y lumalakad sa libis ng lilim ng kamatayan, Wala akong katatakutang kasamaan; sapagka't Ikaw ay sumasa akin: Ang Iyong pamalo at ang Iyong tungkod, ay nagsisaliw sa akin. (5) Iyong pinaghahandaan ako ng dulang sa harap ko sa harapan ng aking mga kaaway: Iyong pinahiran ang aking ulo ng langis; Ang aking saro ay inaapawan. (6) Tunay na ang kabutihan at kaawaan ay susunod sa akin sa lahat ng mga kaarawan ng aking buhay: At ako'y tatahan sa bahay ng Panginoon magpakailan man.

Ito ay mula sa talatang ito na ang aking minamahal ay unang na -engganyo sa akin na magnilay tungkol sa kanya. Habang binabasa ko ang mga salitang "Ang Panginoon ang aking pastor," naisip ko ang tungkol sa isang taong malumanay na nagmamalasaakit sa mga tupa, na -scan ang abot -tanaw para sa anumang potensyal na panganib. Ginawa ko ang koneksyon sa pagitan ng Pastor at Jesus. Pagkatapos ang tanong ay malumanay na lumitaw sa aking isipan, ano ang ibig sabihin ng "hindi ko nais"? Naaalala ko ang pag -unawa na wala akong kakulangan sa anuman dahil ibibigay ng pastor ang lahat ng kailangan. Ang aking minamahal ay nagsasalita sa akin sa pamamagitan ng kanyang salita. Malambot at banayad ang tinig, ngunit naramdaman ko ang katahimikan ng mga tubig na binabasa ko. Paano ko nais na makinig ako sa tinig na iyon na hindi nababahala, ngunit may isa pang tinig na tatalakayin natin sa susunod na kabanata na ginulo ako, niloko ako, sinaksak ako, tinakot ako at pinanghihinaan ako.

Habang pinag -iisipan ko ang aking mga taon na pang -pundasyon, nakikita ko ang kamay ng aking minamahal sa napakaraming lugar. Ang mga pundasyon ng pundasyon ay itinakda sa lugar na lumipat sa akin patungo sa isang kaalaman sa aking Panginoon. Ngunit sa kabila ng lahat ng mga pakinabang na ito, ang aking mana mula kay Adan at ang kapaligiran na kung saan ako lumaki ay ginawa ang aking binyag sa pagkabata na hindi gaanong makabuluhan kaysa sa dati. Sa lahat ng mga taon ng edukasyon na natanggap ko, hindi ko pa rin alam ang sapat tungkol sa aking minamahal upang maging tunay na makabuluhan ang aking binyag. Gayundin mayroong maraming mga tawirin na mga alon na nagwawalis sa aking simbahan na gumagalaw sa aking minamahal na malayo sa akin at sa kabila ng aking pagkakahawak.

Nagtitiwala ako na ang Diyos ay nalulugod sa aking pangako sa Kanya at sa Kanyang Anak, ngunit ang aking simpleng panata ng pagkabata ay agad na ganap na nasiraan ng loob ng isang pag -aani ng mga pangsirang damo na ang masasama ay pinamamahalaang upang maghasik sa aking buhay.

3. Pagkalito

Ang tinig ng aking minamahal na pinahiran ang aking pagkabata sa pamamagitan ng malambot na mapagmahal na pag -aalaga ng aking mga magulang, ang aking mga nakatagpo sa kalikasan at ang mga kwento ng Bibliya. Malambot at banayad ang kaakit -akit, napapangiti ako ngayon habang sumasalamin ako sa kapayapaan, katahimikan at pagpapala ay maramdaman ko ang mga nakatagpo na iyon. Paano ko nais na ito ang nag -iisang tinig na narinig ng aking mga tainga.

Mahirap marinig ang tinig ng aking minamahal kahit na napakalapit niya sa akin, tunog siya ng malayo. Ang isa pang tinig ay lumitaw na mas malapit. Ito ay mas malakas, mas mapipilit at kahit na malakas sa mga oras. Ang boses na ito ay pinakamahusay na maaaring buod sa mga talatang ito:

(13) Sapagka't sinabi mo sa iyong puso, aakyat ako sa langit, itataas ko ang aking trono sa itaas ng mga bituin ng Diyos: uupo din ako sa bundok ng kongregasyon, sa mga gilid ng hilaga: (14) Umakyat ako sa itaas ang taas ng mga ulap; Ako ay magiging katulad ng Mataas. Isaias 14: 13-14.

Ang tinig na ito ay may likas na Tagiting sa akin. Iminungkahi nito na ang kaligayahan ay natagpuan sa libangan at libangan, sa kendi (lollies sa Australia!) At mga cartoon, sa pagguhit ng pansin at paghanga. Maaga sa aking karanasan ay nakikilala ko na ang paghawak ng isang madla, na pinapatawa sila o nagsusumamo ng papuri ay nagdala ng isang mataas na antas ng kasiyahan. Ang mga emosyon na naghuhugas sa aking kaluluwa ay nadama na katulad sa mga nagmula sa pagtingin sa kalangitan o niyakap ng aking mga magulang. Pareho silang nadama; Hindi ko lang makikilala ang pagkakaiba sa pagitan ng mga tinig.

Ang boses na ito ay nag -akit sa akin upang makahanap ng kasiyahan sa mga cake, lollies, ice cream at fizzy na inumin. Ang pagpigil sa magulang ay naging dahilan upang magreklamo ako ng malakas at mahaba hanggang sa naramdaman ko ang pamalo ng pagwawasto. Ang telebisyon ay isang makabuluhang tagapagturo. Napanood ko ang mga naglalaro sa pelikula na may sobrang lakas na talunin ang mga mapanganib na mga kaaway. Napansin ko ang mga pamilya na mukhang katulad ng mga hamon sa buhay sa pamamagitan ng kanilang sariling katalinuhan nang hindi nangangailangan ng panalangin. Napanood ko ang mga pelikula ng mga bata na naglalarawan ng mga maligayang pagtatapos nang walang mga sentral na naglalaro sa pelikula na naramdaman ang pangangailangan para sa Diyos, isang Bibliya o panalangin.

Bahagi ng aking hindi sinasabing pagsasanay sa edukasyon sa paaralan ay ang kaligayahan ay nagmula sa pagkakaroon ng paunawa at atensyon ng mga nasa paligid ko. Ang hindi nakasulat na batas na ito ay iminungkahi sa akin na kung nais kong pag -apruha, kailangan kong mag-aral nang husto. Bilang isang bata, ang pag -aaral nang husto ay hindi lahat nag-aanyaya; Samakatuwid natuklasan ko ang iba pang mga paraan upang makakuha ng pansin! Ang paglalaro ng komikero ay

parehong nakuha ang atensyon ng iba pang mga mag -aaral at naging dahilan upang ihinto ng guro ang klase para lamang sa akin! Napakaganda habang tumatagal ito. Ngunit sa sandaling muli ang baras ng pagwawasto ay nagpapaalam sa akin na may mga gastos sa paghahanap ng ganitong uri ng pansin.

Sa pagmuni -muni, ang tinig ng manunukso ay magtutulak sa dalawang direksyon. Na-engganyo ako upang makakuha ng pansin sa pamamagitan ng magkomiko at mapaghamong mga awtoridad sa aking buhay o sa pamamagitan ng paghangad na makuha ang atensyon ng mga awtoridad at paghanga ng mga kaibigan sa pamamagitan ng masigasig na pagsisikap na mag -aral, mangibabaw at maging isang modelo ng bata. Alinmang paraan, iminungkahi ng tinig na ito na ang kaligayahan ay nagmula sa paghawak ng pansin ng isang madla sa ilang kapasidad.

Habang naramdaman kong hindi ako tinanggap ng aking mga magulang, lalo akong tinutulak ng tinig ng manunukso patungo sa paghamon ng awtoridad at paglalaro ng payaso. Habang nadama kong tinanggap ako ng aking mga magulang, lalo akong nagsikap na makilala ang aking sarili sa pamamagitan ng magagandang marka sa paaralan. Ngunit hindi ito ang lahat. Gusto ko ring ipakita sa aking pamilya at mga kaibigan na ako ay isang mabuting Kristiyano. Sa kontekstong ito, **halos magkapareho ang tinig ng aking Minamahal at ang tinig ng manunukso.**

Nais ng Aking Minamahal na sundin ko ang aking mga magulang, magbasa ng Bibliya, manalangin at maging mabuti sa aking pag-aaral. Ngunit nang makita ng manunukso na gusto ko ang pagsang-ayon ng mga may awtoridad sa akin, hinihikayat niya akong gawin ang parehong mga bagay, ngunit para sa isang napaka-ibang layunin. Bilang isang bata, wala akong kapasidad na maunawaan at makita ang pagkakaiba ng layunin. Naiintindihan lamang ng isang bata na tumatanggap siya ng mga utos at pinipili niyang sumunod o sumuway. Walang pagkaunawa kung bakit pinili niyang sumunod o sumuway.

(1) Ngayon ay sinasabi ko, Na ang tagapagmana, habang siya ay bata, ay walang pinagkaiba sa alipin, bagaman siya ay panginoon ng lahat; (2) Ngunit nasa ilalim ng mga tagapagturo at mga gobernador hanggang sa takdang panahon ng ama. (3) Gayon din naman tayo, noong tayo ay mga bata, ay nasa pagkaalipin sa ilalim ng mga elemento ng sanglibutan: Galacia 4:1-3.

Halos lahat ng bahagi ng aking karanasan ay nagpapaalam sa akin na ang layunin ng buhay ay maghanap ng atensyon sa pamamagitan ng tagumpay. May isang nag-iisa, tahimik na boses na sinusubukang sabihin sa akin ang ibang bagay. Sa paligid ng oras na basahin ko ang Bibliya para sa aking sarili sa labindalawang taong gulang, naging interesado ako sa kuwento ng pagkamatay ni Hesus sa krus para sa mga makasalan. Nakatanggap ako ng sapat na disiplina sa aking buhay upang malaman na ako ay isang makasalan, bagaman pakiramdam ko ay hindi ako kasingsama ng iba!

Ang kuwento ng krus ay nagmungkahi sa akin na tinanggap ng Diyos ang mga tao kung ano sila anuman ang kanilang mga nagawa. Alam kong tinatawag ako ng aking Minamahal, ngunit napakalambot ng boses kumpara sa ibang tinig na nagmungkahi sa akin na malaki ang gastos ng langit para harapin ang aking problema sa kasalanan at dahil ang Diyos ay gumawa ng lahat ng problemang ito upang magpadala. Kanyang Anak na mamatay para sa akin pagkatapos ay kailangan ko talagang ipakita sa Kanya na ako ay nagpapasalamat. Kailangan kong ipakita na karapat-dapat ako sa lahat ng kaguluhan at pagsisikap na ito.

Napakaraming kahulugan nito sa akin. Naunawaan ko mula sa marami sa aking mga pakikipagtagpo sa mga awtoridad ng tao na ang oras na nasasangkot sa pagwawasto sa akin ay nagdulot ng pangangati at naubos ang mahalagang mga mapagkukunan na kung hindi man ay inilagay sa isang mas karapat-dapat na layunin. Gaya ng madalas na isinisigaw ng tinig ng manunukso:

*Sa anong layunin ang pag-aaksaya na ito? **Mateo 26:8***

Kaya't nakikita natin na sa pamamagitan ng pinagbabatayan ng koro ng paghahanap ng atensyon, ang pinakamatagal na simbolo ng pagmamahal ng isang Ama sa Kanyang mga anak sa pagbibigay ng Kanyang Anak upang mamatay ay naging pinakamalaking dahilan upang makakuha ng pagsang-ayon sa pamamagitan ng pagpapakita ng aking pasasalamat sa pamamagitan ng tapat na pagsunod sa mga disiplina ng buhay Kristiyano. Ang mga pagpapakilos na ito sa aking kaluluwa ay lahat ay napaka embayono para sa isang labindalawang taong gulang, ngunit ang mga buto ay naihasik at ang pag-aani ay darating.

Pagkatapos ng aking binyag, ang tinig ng manunukso ay nagpaalala sa akin na ako ngayon ay nakakulong sa pagiging isang mabuting bata at sa parehong oras ay hinihikayat ako na makakuha ng pansin sa pamamagitan ng luma at pamilyar na mga pamamaraan. Tulad ng aking Tagapagligtas na nauna sa akin, sinisikap niya akong patunayan ang aking sarili sa pamamagitan ng paggawa ng mga bato bilang tinapay o pagtalon pababa mula sa templo para makakuha ng atensyon. Ang Sabbath ang pinakamahirap na karanasan sa ganitong balangkas ng pag-iisip. Para itong pag-akyat sa Bundok Sinai tuwing ikapitong araw. Sa loob ng napakaikling panahon ng aking binyag, nagsimula akong mawalan ng pag-asa na mapaluguran ang Diyos. Napakaliit ng mga ito ay maliwanag sa aking isip; ito ay nagpakita lamang sa unti-unting pagbaba ng espirituwal na interes, na pinalitan ng mga aktibidad upang tulungan akong makalimutan ang aking ipinangako sa Diyos.

Sa pagbabalik-tanaw ngayon, nakikita ko ang mga tusong panlilinlang ng manunukso na humihila sa akin sa isang pagnanais na palugdan ang Diyos na udyok ng isang pinagbabatayan na pagnanais na makakuha ng atensyon at pagsang-ayon. Nahulog ako sa mahuhulaan na resulta ng paghahangad na isawsaw ang aking sarili sa dibersiyonal paglibang. Sa mga kritikal na taon ng tinedyer, ako ay naging isang sisidlan na sumasakay sa agos ng kabiguan na ipinanganak sa hangin ng pagmamataas sa sarili. Sa loob ng limang taon ay ngumunguya ako sa mga balat sa mga labangan ng baboy.

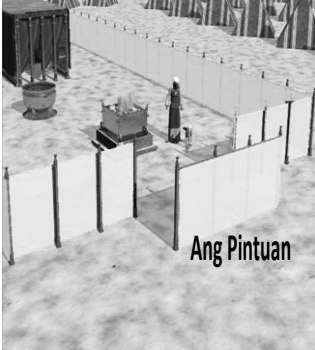
Ang aking pagsasanay noong bata pa ako ay humadlang sa akin na mahulog sa lalim ng pananakit sa sarili at pang-aabuso kung saan maraming mga tinedyer ang nakatagpo ng kanilang mga sarili, ngunit ang mga emosyon ay katulad ng ani. Nagpapasalamat ako sa aking Mahal na hindi ko magkasalubong ang mga pisikal na peklat na nararanasan ng maraming tinedyer.

Naiisip ko lang kung gaano kahirap para sa aking Mahal na panoorin akong tumugon nang ganoon kadali sa tinig ng manunukso at sundin ang kanyang mga mungkahi. Napakahirap sigurong panoorin akong umaani ng ani na aking inihasik. Maraming beses kong inisip na ang tinig na gumagabay sa akin ay boses nga ng aking Mahal samantalang ang nakakalungkot ay boses ng aking kalaban.

Nanginginig akong isipin na kakaunti lang ang alam ko tungkol sa aking Minamahal kaya hindi ko matukoy ang Kanyang tinig mula sa tinig ng manunukso. Ang mainit na liwanag na nagmula sa pagtanggap ng parangal sa paaralan bago ang aking mga kasamahan ay naramdaman na katulad ng mainit na yakap ng aking ama. Ang tawa na sumabog bilang tugon sa aking magkomiko ay naramdaman na halos kapareho ng kapag tinitigan ko nang may pagkamangha sa mabituang langit. Ang mga aksyon ng pagbabasa ng Bibliya, pagdarasal at pagdalo sa simbahan ay ninanais ng aking Mahal at pati na rin ng manunukso, ngunit sa iba't ibang mga kadahilanan na hindi maunawaan ng aking umuunlad na pag-iisip.

Ang labanan upang paghiwalayin ang dalawang tinig na ito ay magbubukas sa mga darating na kabanata. Dalangin ko na habang pinag-iisipan ninyo ang mga bagay na ito ay mabatid ninyo ang ilan sa katangian ng labanang ito at ang kakitiran ng daan patungo sa buhay. Ang pag-iisip na napakadali kong tumugon sa manunukso at saktan ang aking Mahal ay pinagmumulan ng kahihyan at kahihyan para sa akin, ngunit nagtitiwala ako sa Kanyang maawaing pagpapatawad at magiliw na pasensya.

4. Ang Pintuan

Ang pag-atras mula sa aking panata sa Diyos sa pamamagitan ng dibersiyonal Aliwan ay nagsimulang magbunga ng isang ani ng nakahihilo na sukat. Ang aking tiyubibo na karanasan ay tila mas bumilis sa bawat humihigpit na bilog. Ang pangangailangan para sa atensyon at pagtanggap ay nagdulot ng higit na malaking pangangailangan sa akin, habang ang mga pagkakataon upang magtagumpay ay tila lumiliit.

Napakaraming kabataan na humihingi ng sentral na posisyon ng atensyon sa iba't ibang paraan ng aking kultura ay maaari lamang hawakan ng iilan sa isang pagkakataon. Ang mga iminungkahing pangarap at adhikain ng manunukso na pinalaki sa aking puso ay nagsimulang magbunga ng mahuhulaan na ani ng kabiguan. Madalas kong isipin ang aking sarili na gumaganap ng isang mahusay na tagumpay na kung saan ang lahat ng aking mga kapantay, aking komunidad at bansa ay binabati ako. Ako ay nakaupo na natulala habang pinapanood ang mga magiting na sportsmen mula sa Australia na tumatanggap ng gintong medalya para sa kanilang napiling larangan at ang manunukso ay bubulong sa akin na ito ang daan patungo sa kaligtasan.

Ang pagbibigay-katwiran sa aking pag-iral sa pamamagitan ng mga natatanging tagumpay ng isip at katawan ay lumilitaw na ang perpektong solusyon sa pagharap sa naisip kong pagkagalit na idinulot ko sa Diyos, sa aking mga magulang, at sa aking simbahan sa pamamagitan ng aking mga pagkabigo. Ang pagnanais na bigyang-katwiran ang aking pag-iral ay natural at likas na gaya ng paghinga. Wala akong ideya na ako ay inaayos sa pagsamba kay Cain, na naghahangad na ialay ang aking ginawa bilang isang handog para sa pagsamba sa Diyos. Sa pamamagitan ng pakikinig sa tinig ng manunukso, hindi ko sinasadyang inilagay ko ang aking sarili sa isang landas ng banggaan sa batas ng buhay. Ang pagbibigay-katwiran sa aking pag-iral sa

pamamagitan ng tagumpay kumpara sa iba ay lubos na salungat sa mapagmahal at mapagmalasakit na relasyon sa parehong mga taong iyon. Ang tunay na pagkakaibigan ay hindi sinasadyang nawala sa aking pagkakahawak dahil ang bawat indibidwal sa paligid ko ay potensyal na banta sa aking mga layunin o sa kabilang banda ay isang kaalyado na gagamitin sa pagkamit ng mga layuning iyon. Ngunit sa lahat ng oras ay ninanais kong mahalin at magkaroon ng malalapit na kaibigan.

Ang mga puwersang ito ng pagsalungat ay sasabog sa aking kaluluwa paminsan-minsan bilang mga senyales ng babala ng landas na aking tinatahak. Talagang naaalala ko ang isang laro ng basketball na nagdulot ng pagsabog para makita ng lahat. Nagawa kong alisin ang bola mula sa isang kalaban sa isang kritikal na punto ng laro, ngunit tinawag ako ng gurong referee ng foul laban sa akin. Ang diwa ng tagumpay na nakatuon sa pagbibigay-katwiran sa sarili ay pansamantalang nagpatigil sa lahat ng pakiramdam ng paggalang sa aking guro sa pamamagitan ng aking paglabas ng isang agos ng galit na mga salita tungkol sa hindi tama ng kanyang desisyon. Nawala ang lahat ng pakiramdam ko sa aking obligasyon na igalang ang mga nasa awtoridad. Nilamon ako ng galit at nagmungkahi ng isang hanay ng mga hindi kanais-nais na mga tugon.

Narinig ko ang boses ng aking Mahal na nagsalita sa akin. Tahimik na dumating ang mga tanong, “Okay ka lang Adrian? Ganito ba talaga ang gusto mong maging katulad?” Sa kritikal na punto kung saan ang manunukso ay nag-aani ng isang ani ng paghihimagsik mula sa akin, ang aking Minamahal ay nakapagtanong sa akin kung gusto ko ang lasa o kung gusto ko ng mas mahusay. Sa kailaliman ng kadiliman, nagawa kong makilala ang pagkakaiba ng mga tinig. Ang madilim, masungit, mapaghiganting espiritu na kumokontrol sa akin ay ngayon ay kaibahan sa malambing, matamis at banayad na tinig ng aking Mahal.

Pinagbawalan ako ng referee sa kompetisyon. Iminungkahi ng manunukso ang paghihiganti; iminungkahi ng aking Mahal na pag-isipan kong mabuti ang aking landas. Ang mga tinig ay lumalawak, at ang malaking kontrobersya sa aking kaluluwa ay marubdob. Ito ay isang mahalagang punto sa aking buhay—isang walang hanggang sandali

kung saan ginawa ang isang desisyon na magtatakda ng landas ng aking landas. Tinawag ako ng Aking Minamahal sa paraang pumukaw sa akin ng malalim na pagnanais na magbago. Hindi ko nais na maging bastos, agresibo o marahas; Gusto ko ng kapayapaan, kagalakan at pagmamahal. Isang pintuan ang nagsimulang mahubog sa aking isipan; ang pagpili ay nagsimulang tumuon. Ang pagnanais na ito ay kailangang palakasin ng mas masamang ani mula sa mga mungkahi ng manunukso.

Ang Marunong sa Sinaunang mga Araw ay hindi kinukutya ng aking katangahan. Pinahintulutan ng Providensya na ang sunud-sunod na mga pangyayari na pinagsama-sama ay naging dahilan upang gusto kong umalis sa kulungan ng baboy at bumalik sa bahay ng Ama. Habang nagsasalpukan ang magkasalungat na pangkayariang-lupa na mga plato ng aking mga pagnanasa, binigyan ako ng mga maikling retrato ng aking makasalanang pagkatao na hindi ko maitago. Sa bawat pag-aani na nakukuha ng manunukso mula sa akin, mas malaki ang tawag mula sa aking Minamahal na ibaling ang aking mga paa patungo sa daan ng kaligtasan at makahanap ng kalayaan mula sa paniniil ng sarili.

Ang tila inosenteng pagnanais na tanggapin sa pamamagitan ng aking kakayahan at pagsisikap ay nag-iwan sa akin ng katotohanan na:

Mula sa talampakan ng paa hanggang sa ulo ay walang kagalingan doon; nguni't mga sugat, at mga pasa, at mga nabubulok na sugat: sila'y hindi naisara, o natatalian, o nahihilo man ng unguento. Isaias 1:6.

(10) Gaya ng nasusulat, Walang matuwid, wala, wala kahit isa: (11) Walang nakakaunawa, walang humahanap sa Diyos.

(12) Silang lahat ay lumihis, sila'y magkakasamang naging walang pakinabang; walang gumagawa ng mabuti, wala, wala kahit isa. Roma 3:10-12.

Ang Aking Minamahal ay nagpakita ng gayong husay at karunungan sa pakikitungo sa akin. Alam niya ang sakit na mararanasan ko, ngunit pinayagan niya akong piliin ang landas na gusto ko. Hindi niya ako pinagbabawal at sumama sa akin sa masakit na ani na aking nakuha

mula sa manunukso. Sa bawat oras na nahulog ako, hindi Niya ako pinagalitan, hindi Niya ako hinatulan, at hindi Siya nagpakita ng espiritu ng pagkairita. Tinanong niya lang ako kung gusto ko ng mas maganda; Hinayaan niya akong matikman ng kaunti ang Kanyang pagmamahal sa pamamagitan ng panliligaw sa aking puso. Nakabukas na ngayon ang pinto sa harapan ko. Naunawaan ko ang mga tanikala sa aking mga braso, paa, at leeg. Nakikita ko na ngayon na ako ay nakatali sa tiyak na pagkawasak, ngunit ang pag-asa mula sa aking Minamahal ay kumikislap nang malalim sa aking kaluluwa.

Pagkatapos ay sinabi ng Ebanghelistang, "Bakit ayaw mong mamatay, dahil ang buhay na ito ay dinaluhan ng napakaraming kasamaan?" Sumagot ang lalaki, "Sapagkat, natatakot ako na ang pasanin na ito na nasa aking likuran ay lumubog sa akin nang mas mababa kaysa sa libingan, at ako ay mahuhulog sa Topet. Isaias 30:33. At ginoo, kung hindi ako karapat-dapat na makulong, hindi ako karapat-dapat na humarap sa paghatol, at mula roon hanggang sa pagbitay; at ang mga iniisip ng mga bagay na ito ay nagpapaiyak sa akin."

Pagkatapos ay sinabi ng Ebanghelistang, "Kung ito ang iyong kalagayan, bakit ka tumitigil?" Sumagot siya, "Dahil hindi ko alam kung saan pupunta." Pagkatapos ay binigyan niya siya ng isang parchment roll, at may nakasulat sa loob, Lumipad mula sa galit na darating. Mateo 3:7.

Kaya't binasa ito ng lalaki, at tinitigan nang mabuti ang Ebanghelistang, sinabi, "Saan ako dapat lumipad?" Pagkatapos ay sinabi ng Ebanghelistang, (itinuro ang kanyang daliri sa isang napakalawak na bukid,) "Nakikita mo ba doon ang pintuan ng wicket?" Mateo 7:13,14. Sinabi ng lalaki, "Hindi." Pagkatapos ay sinabi ng isa, "Nakikita mo ba doon ang nagniningning na liwanag?" Awit 119:105; 2 Pedro 1:19. Sinabi niya, "Sa tingin ko ginagawa ko." Pagkatapos ay sinabi ng Ebanghelistang, "Itago mo ang liwanag na iyon sa iyong mata, at dumiretso ka doon, sa gayon makikita mo ang pintuan; na kung saan, kapag ikaw ay kumakatok, ay sasabihin sa iyo kung ano ang iyong gagawin. Unang Yugto ng Pag-unlad ng Manlalakbay.

5. Ang Tanso na Dambana

Alam ko na ngayon na kailangan ko ng isang Tagapagligtas. Ang kaguluhang gumagalaw sa loob ng aking kaluluwa ay nagdulot sa akin ng pananabik para sa kanlungan ng kapahingahan. Sa pamamagitan ng maingat na pamamahala, tinulungan ako ng aking Minamahal na mas malinaw na makilala ang

tinig ng manunukso. Ako ngayon ay tumatakas mula sa lungsod ng pagkawasak, ngunit hindi sigurado kung saang daan maglalakbay. Naakit ang puso ko na isaalang-alang si Hesus. Sa unang pagkakataon sa buhay ko naramdaman ko ang pagnanais na talagang makilala Siya. Itinuro sa akin na si Jesus ay isang mapagmahal na Tagapagligtas sa buong labimpitong taon ng aking buhay, ngunit hanggang ngayon, hindi ko pa natukoy nang eksakto kung ano ang kailangan kong iligtas.

Sinabi sa kaniya ni Jesus, Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay: sinoman ay hindi makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan ko. Juan 14:6.

Ang daan patungo sa kalayaan ay sa pamamagitan ni Kristo, ngunit paano? Sa alas-dose, tinanggap ko na si Jesus bilang aking Tagapagligtas, ipinagtapat ko kung anong mga kasalanan ang aking naunawaan at naniwala ako na Siya ay darating muli para sa akin. Gayunpaman, may kulang. Dahil wala akong ideya sa lalim ng aking pagkaalipin, wala akong pagpapahalaga sa kaloob ng aking Tagapagligtas.

...ngunit kung kanino pinatawad ng kaunti, ang gayon din ay nagmamahal ng kaunti. Lucas 7:47.

Naisip ko ang aklat na “Mga Hakbang Patungo kay Kristo” [Steps to Christ] at naisip ko na "Ito mismo ang aklat na kailangan ko." Hindi na nagbabasa na may layuning magpakita ng relihiyosong sigasig at hindi

na naghahangad na ipakita sa Diyos na ako ay nagpapasalamat, ang mga salitang nabasa ko ay nagsimulang tumagos sa aking kaluluwa.

Ang kalikasan at paghahayag ay parehong nagpapatotoo sa pag-ibig ng Diyos. Ang ating Ama sa langit ang bukal ng buhay, ng karunungan, at ng kagalakan. *Mga Hakbang tungo kay Kristo*, pahina 9.

Itinali ng Diyos ang ating mga puso sa Kanya sa pamamagitan ng hindi mabilang na mga tanda sa langit at sa lupa. Sa pamamagitan ng mga bagay ng kalikasan, at ang pinakamalalim at pinakamalambot na ugnayan sa lupa na malalaman ng puso ng tao, hinangad Niyang ihayag ang Kanyang sarili sa atin. *Ibid*, pahina 10.

Ang Anak ng Diyos ay dumating mula sa langit upang ipakita ang Ama. “Walang taong nakakita sa Diyos anumang panahon; ang bugtong na Anak, na nasa sinapupunan ng Ama, Siya ang nagpahayag sa Kanya.” Juan 1:18. “Walang nakakakilala sa sinumang tao sa Ama, maliban sa Anak, at sa kanino man Siya ipahayag ng Anak.” *Ibid*, pahina 11.

Ang mga salita ay natagpuan ang isang kord sa aking kaluluwa. Isang bahid ng kagalakan ang dumating sa akin habang iniisip ko ang pagdating ni Jesus upang ihayag ang pag-ibig ng Ama sa atin. Pagkatapos ay nagsimula itong ilarawan Siya.

Lumibot Siya sa paggawa ng mabuti at pagpapagaling sa lahat ng inaapi ni Satanas. May mga buong nayon kung saan walang daing ng karamdaman sa alinmang bahay, sapagkat dumaan Siya sa kanila at pinagaling ang lahat ng kanilang maysakit. Ang Kanyang gawain ay nagbigay ng katibayan ng Kanyang banal na pagpapahid. Ang pag-ibig, awa, at habag ay nahayag sa bawat kilos ng Kanyang buhay; Ang kanyang puso ay lumabas sa magiliw na pakikiramay sa mga anak ng tao. Kinuha Niya ang kalikasan ng tao, upang maabot Niya ang mga gusto ng tao. Ang pinakamahirap at pinakamapagpakumbaba ay hindi natakot na lumapit sa Kanya. Maging ang maliliit na bata ay

naakit sa Kanya. Gustung-gusto nilang lumuhod sa Kanyang mga tuhod at tunitig sa nag-iisip na mukha, na may pagmamahal.

Hindi pinigilan ni Hesus ang isang salita ng katotohanan, ngunit binigkas Niya ito palagi nang may pag-ibig. Ginamit Niya ang pinakadakilang taktika at maalalahanin, mabait na atensyon sa Kanyang pag-uunawaan sa mga tao. Siya ay hindi kailanman naging bastos, hindi kailanman nagsalita ng isang matinding salita, hindi kailanman nagbigay ng hindi kinakailangang sakit sa isang sensitibong kaluluwa. Hindi niya sinira ang kahinaan ng tao. Nagsalita siya ng totoo, ngunit palaging nagmamahal. Tinuligsa niya ang pagkukunwari, kawalan ng pananampalataya, at kasamaan; ngunit **ang mga luha ay nasa Kanyang tinig habang Kanyang binigkas ang Kanyang mga masasakit na pagsaway.** Iniyakan Niya ang Jerusalem, ang lungsod na Kanyang minamahal, na tumanggi na tanggapin Siya, ang daan, ang katotohanan, at ang buhay. *Ibid*, pahina 11, 12

Naramdaman kong bukas ang puso ko sa Mahal ko. Siya ay isang taong hindi tumutuligsa sa kahinaan ng tao, puno ng habag, at gumamit ng taktika. Mahilig umakyat sa Kanyang tuhod ang maliliit na bata! Habang iniisip ko Siya kung ihahambing sa aking sarili, nadama ko ang kadiliman ng kahihyan na humarang sa mga daloy ng liwanag na pumapasok sa aking kaluluwa. Siya ay napakabanal, dalisay at matuwid at ako ay napaka hindi banal, marumi at makasarili. "Walang silbi," bulong ng manunukso. "Ituloy mo ang pagbabasa, Adrian," sagot ng Aking Mahal.

Bawat kaluluwa ay mahalaga sa Kanyang mga mata. Habang dinadala Niya ang Kanyang sarili nang may banal na dignidad, yumukod Siya nang may pinakamagiliw na paggalang sa bawat miyembro ng pamilya ng Diyos. Sa lahat ng tao ay nakita Niya ang mga nahulog na kaluluwa na Kanyang misyon na iligtas. Ganyan **ang katangian ni Kristo** na nahayag sa Kanyang buhay. Ito ang katangian ng Diyos. Mula sa puso ng Ama na ang mga agos ng banal na habag, na ipinakita kay Cristo, ay

dumadaloy sa mga anak ng tao. Si Jesus, ang magiliw, maawaing Tagapagligtas, ay ang Diyos na “nahayag sa laman.”
1 Timoteo 3:16. *Ibid*, pahina 12.

Ako ba ay tunay na mahalaga sa Kanyang mga mata? Totoo kaya ito?

Huwag mo akong tingnan, sapagka't ako'y maitim, sapagka't ang araw ay tumingin sa akin: ang mga anak ng aking ina ay nagalit sa akin; ginawa nila akong tagapag-ingat ng mga ubasan; ngunit ang sarili kong ubasan ay hindi ko iningatan.

Awit ni Solomon 1:6.

Naramdaman siguro ng manunukso na umusbong ang pag-asa sa puso ko. Kung mangangahas akong maniwala na mahal ako ng Diyos at isinugo ang Kanyang Anak upang ilitas ako, kung gayon ang Kanyang gawain ng pagwasak sa aking buhay ay magiging napakahirap. "Isipin mo ang iyong mga kasalanan, Adrian!"

Kung kaya't si Christian ay naiwan na bumagsak sa Pinaghunusan ng Mawalan ng pag-asa na mag-isa; ngunit pa rin siya nagsumikap sa pakikibaka sa na bahagi ng pinaghunusan na pinakamalayo mula sa kanyang sariling bahay, at sa tabi ng pintuan ng wicket; ang kaniyang ginawa, nguni't hindi makaalis dahil sa pasan na nasa kaniyang likod: nguni't nakita ko sa aking panaginip, na isang lalake ang lumapit sa kaniya, na ang pangalan ay Tulong. Unang Yugto ng Pag-unlad ng Manlalakbay

"Ituloy mo ang pagbabasa Adrian." sumenyas sa Aking Mahal.

"Oo, gusto kong ipagpatuloy ang pagbabasa."

Ito ay upang tubusin tayo na si Jesus ay nabuhay at nagdusa at namatay. Siya ay naging “Tao ng dalamhati,” upang tayo ay maging kabahagi ng walang hanggang kagalakan. Pinahintulutan ng Diyos ang Kanyang minamahal na Anak, na puspos ng biyaya at katotohanan, na magmula sa isang daigdig ng di-mailarawang kaluwalhatian, tungo sa isang daigdig na nasiraan at napinsala ng kasalanan, na nagdidilim ng anino ng

kamatayan at ng sumpa. Pinahintulutan Niya Siya na lisanin ang sinapupunan ng Kanyang pag-ibig, ang pagsamba ng mga anghel, upang magdusa ng kahihyan, insulto, paghamak, poot, at kamatayan. “Ang parusa ng ating kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay gumaling tayo.” Isaias 53:5. Masdan Siya sa Ilang, sa Getsemani, sa krus! Ang walang bahid na Anak ng Diyos ay dinala sa Kanyang sarili ang pasanin ng kasalanan. Siya na naging kaisa ng Diyos, ay nadama sa Kanyang kaluluwa ang kakila-kilabot na paghihiwalay ng kasalanan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ito ay pumutok mula sa Kanyang mga labi ng malungkot na sigaw, “Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?” Mateo 27:46. Ito ay ang pasanin ng kasalanan, ang pakiramdam ng kanyang kakila-kilabot na kalubhaan, ng kanyang paghihiwalay ng kaluluwa mula sa Diyos--ito ang nakadurog sa puso ng Anak ng Diyos. *Ibid*, pahina 13.

Napaupo ako ng nakatulala. Sa mga salitang “Masdan Siya sa krus,” inilalarawan ng isip ko ang eksena. Doon ibinitin sa krus ang Anak ng Diyos, pinalo, hinagupit at nabugbog at bakit, para sa akin? Isang malaking pakikibaka ang nangyayari sa aking isipan.

"Hindi ako karapat-dapat sa ganitong uri ng pagmamahal..."

"Si Kristo ay namatay para sa iyong mga kasalanan, maniwala ka lamang..."

Pagkatapos ay binasa ko ang mga salita:

Ang walang bahid na Anak ng Diyos ay dinala sa Kanyang sarili ang pasanin ng kasalanan. Siya na naging kaisa ng Diyos, ay nadama sa Kanyang kaluluwa ang kakila-kilabot na paghihiwalay ng kasalanan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ito ay pumutok mula sa Kanyang mga labi ng malungkot na sigaw, “Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?” Mateo 27:46. *Ibid*, 13.

Hindi ko maipaliwanag kung paano napunta sa akin ang lahat, ngunit humanga ako na si Jesus ay nakabitin sa krus dahil sa aking mga

kasalanan at di lang ang aking mga kasalanan kasama ang buong mundo ang naging dahilan upang umiyak si Jesus, “Diyos Ko, Diyos Ko, bakit mo ako iniwan.” Habang inilarawan ko ang eksena, tumingin ako sa mukha ni Jesus at lumingon Siya at tumingin sa akin nang walang bahid ng galit, pagkasiphayo o pagkabigo. Pagmamahal at pagtanggap lang ang nakita ko.

"Naniniwala ako. Panginoon hinihiling ko sa Iyo na pumasok sa aking puso at kontrolin ang aking buhay. Nagpapasalamat ako sa pagmamahal Mo sa akin at niligtas Mo ako..."

Ako ay lubos na nasisiyahan na ang kamatayan ni Kristo ay tumugon sa mga hinihingi ng batas. Natugunan ng awa ng Diyos ang aking pang-unawa sa katarungan para sa kasalanan. Sa haluang ito ng tanso¹ ang aking pagpapatawad ay sinigurado.

Sa sandaling iyon ay sumabog ang kapayapaan sa aking kaluluwa. Naramdaman kong natanggal ang mga kadena sa aking leeg, paa at kamay. Pagkatapos ay bumagsak ang isang agos ng luha mula sa aking kaluluwa. Lumuhod ako at umiyak lang ng umiyak. Ang lahat ng aking pagkakasala, ang aking pagkukunwari, ang aking pagsuway, ang aking matalas at mapanlinlang na mga salita, ang aking maruming pag-iisip ay napatawad na lahat. Natikman ko ang pag-ibig ni Hesus.

Kahit ngayon habang sinusulat ko at inaalala ang pangyayaring ito, nag-iinit ang puso ko at basa ang mga mata ko. Hindi ko masabi sa iyo ang naramdaman ko sa aking Tagapagligtas sa sandaling iyon. Ang paghihiwalay, oh, ang paghihiwalay! Handa siyang tiisin ang paghihiwalay sa Kanyang Ama para sa akin. Tumama iyon nang malalim sa aking puso. Kung handang gawin Niya ito para sa akin, tiyak na may

¹ Ang altar ng paghahain sa santuwaryo ay isang altar na tanso. Natugunan ng sakripisyo ng kordero ang mga hinihingi ng inaakala na katarungan ngunit sinasabi sa atin ng Bibliya na hindi kailanman ninanais ng Diyos ang paghahain. Awit 40:6. Ngunit sa Kanyang dakilang awa ay nagpakababa ang Diyos na salubungin tayo kung nasaan tayo upang makatiyak tayo ng kapatawaran

halaga ako, at kung handang ibigay ng Diyos ang Kanyang Anak— huminto ako at hinayaan ang pag-igting ng pasasalamat na dumaan sa aking kaluluwa. Kung talagang handang isuko ng Diyos ang Kanyang Anak para sa akin, kung gayon naniniwala ako na mahal ako ng Diyos.

Ngayon nakita ko sa aking panaginip, na ang lansangang pataas na pupuntahan ni Christian, ay nabakuran sa magkabilang gilid ng pader, at ang pader na iyon ay tinawag na Kaligtasan. Isaias 26:1. Sa ganitong paraan, samakatuwid, ang mabigat na Christian ay tumakbo, ngunit hindi nang walang malaking kahirapan, dahil sa karga sa kanyang likod. Siya ran kaya hanggang siya ay dumating sa isang lugar na medyo pataas; at sa lugar na iyon ay nakatayo ang isang krus, at sa ibaba ng kaunti, sa ibaba, isang libingan. Kaya't nakita ko sa aking panaginip, na tulad ng pag-akyat ni Christian sa krus, ang kanyang pasanin ay kumalas mula sa kanyang mga balikat, at nahulog mula sa kanyang likod, at nagsimulang bumagsak, at sa gayon ay nagpatuloy sa paggawa hanggang sa ito ay dumating sa bibig ng libingan, kung saan ito nahulog, at hindi ko na nakita. Ikatlong Yugto ng Pag-unlad ng Manglalakbay.

Patlang I

Habang nakatingin ako sa mga mata ng aking Mahal, nawala ako sa aking paligid. Nararamdaman ko ang Kanyang pagtanggap; Alam kong mahal ako. Oh anak ni Adan, ano ang utang ko sa pribilehiyong ito? Sinusubukan kong ilihis ang aking mga mata mula sa Kanyang tingin, ngunit ang Kanyang mapagmahal na tingin ay nagbibigay-katiyakan sa akin. Ito ay totoo! Nangyayari talaga ito at sa akin! Talagang mahal Niya ako, at nakalulugod sa Ama na kami ay magkasama. Ang puso ko ay nanginginig sa tuwa, ang sikat ng araw ay sumasayaw sa aking kaluluwa habang ang halimuyak ng kaligtasan ay nagpapabango sa bawat sulok ng aking tahanan.

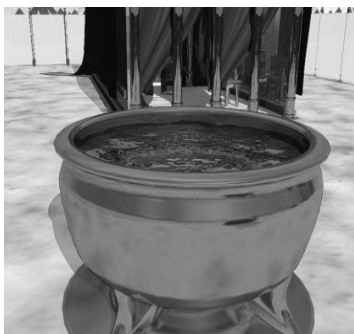
Ang Aking Mahal ay makapangyarihan, Siya ay walang takot. Dinala Niya ang kasalanan ko sa libingan. Naglakas-loob Siyang humiwalay sa yakap

ng Kanyang Ama. Lahat ng ito para sa akin! Oh pinaka-marangal na Prinsipe, Nabihag Mo ang aking puso. Hindi ko kayang labanan ang Iyong mga alindog. Pinatawad? Oo, naniniwala ako na ako ay pinatawad, at lahat ng aking mga kasalanan ay inalis. Isang damit na yari sa pinong lino ang ibinigay sa akin, hinabi sa habihan ng langit na walang niisang sinulid na likha ng tao.

Mahal na Ama, ang Iyong Anak ay isang regalong hindi kayang unawain, gayunpaman, ibinigay Mo Siya nang kusa. Naiintindihan ko kung bakit napakaganda ng Iyong Anak; lahat ng mayroon Siya ay nagmumula sa Iyo. Hindi ko maintindihan kung bakit Ninyo gagawin ito, ngunit bilang isang maliit na bata ay sumisigaw ako sa tuwa "Abba, Abba." Hindi ako pinabayaan, mayroon akong Ama at ang Kanyang Anak ang aking Minamahal.

Oh anak ni Adan, tumibok ang puso ko sa tuwa. Sino ang makakaalam na ang kaligtasan ay darating sa aking tahanan sa pamamagitan ng pagmamasid sa itinaas na Anak? Naniniwala ako. Oo naniniwala ako. Ang Aking Mahal ay akin at ako ay sa Kanya.

6. Ang Tanso na Palanggana

(25) Mga lalake, ibigin ninyo ang inyo-inyong asawa, gaya naman ni Cristo na umibig sa Iglesia, at ibinigay ang Kaniyang sarili dahil sa kaniya; (26) Upang Kaniyang pakabanalin ito, na nilinis sa pamamagitan ng paghuhugas ng tubig na may salita” Efeso 5:25-26.

Sa pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. (2) Gayon din sa pasimula kasama ng Diyos. Juan 1:1-2.

Ang epekto ng ginawa ni Jesus para sa akin sa krus ay nagbago sa bawat aspeto ng aking buhay. Nais kong makasama Siya palagi. Gustung-gusto kong isipin Siya, kopyahin Siya, at dalhin ang lahat sa aking buhay sa

ilalim ng Kanyang Panginoon. Kapag pinahintulutan ko ang aking isip na maisip sa ibang mga bagay sa loob ng ilang oras, sisimulan kong maramdaman ang pagkawala ng Kanyang presensya at ang aking mga pag-iisip ay bumalik kay Jesus. Ang kilig na malaman na napatawad na ang aking mga kasalanan ay naging dahilan upang lumutang ako nang ilang linggo. Ganyan ang saya ng unang pag-ibig.

Ang kagalakang ito ay lubos na nagpabago sa Bibliya. Hindi ko ito maibaba. Bigla akong nagkaroon ng hindi kapani-paniwalang pagkauhaw na maunawaan si Jesus sa Bibliya. Maraming mga bagay na dapat matutunan pati na rin ang mga bagay na hindi matutunan. Ang Espiritu ni Kristo ay nagsimulang hikayatin ako sa pamamagitan ng aking nabasa. Nakita ko ang ilang bagay na kailangang baguhin. Ang Salita ng Diyos ay nagsimulang linisin at magpanibago ang aking isipan. Ngayon ang Salita ay isang persona, hindi lamang isang koleksyon ng mga sinulat. Ngayon ay si Jesus ang nagsasalita sa akin nang direkta, mapagmahal at personal.

Habang tumitingin ako sa salamin ng batas nahatulan ako sa ilang mga gawi na kailangan kong baguhin. Hindi ko na matiis ang panonood ng mga pelikulang may pagmumura, karahasan at imoralidad. Ang Espiritu ang nag-udyok sa akin na lumapit sa ilang tao at humingi ng kapatawaran sa aking masamang pag-uugali. Ang ilang mga tao ay nagpupumilit na maunawaan kung bakit kailangan kong magpatawad, na binabanggit na lahat tayo ay tao. Ngunit sa pamamagitan ng matamang pagtingin sa mga mata ng aking Minamahal sa pamamagitan ng Salita, ang mga pagkilos na ito ay tila halata. Ang katuwiran at kasalanan ay naging parang araw at gabi at ang aking budhi ay naging malambot, nakatuon, at alisto.

Ang ilang aspeto ng proseso ng paghuhugas na ito ay masaya at nakakapagpalaya habang sa ibang pagkakataon ang paghiwa ng Salita sa aking kaluluwa ay masakit, nakakaharap at nakakahiya. Sa aking pagbabalik-tanaw, nakikita ko ang awa ng aking Mahal sa hindi pagpapakita ng napakaraming mga bahid ng karakter at makasalang gawi nang sabay-sabay. Kung ang lahat ng naglilinis na kapangyarihan

ng Salita ay pinakawalan, ako ay sumuko sa kawalan ng pag-asa. Ngunit sa bawat hadlang, dinala ako ng pag-ibig ni Hesus.

Nais kong makapag-ulat ako "at namuhay sila nang maligaya magpakailanman," ngunit ang katotohanan ng mundo, ng laman at ng diyablo ay nagpapahirap sa kahihinatnan na iyon. Sa mga taon ng pakikinig sa mga mungkahi ng manunukso at paglinang ng pagnanais na kilalanin sa pamamagitan ng tagumpay, ang aking isipan ay naitakda sa isang huwaran ng pag-iisip na salungat sa kaharian ng Diyos. Sa mga unang ilang buwan pagkatapos ng aking pagbabalik-loob, ang tinig ng manunukso ay natahimik kumpara sa aking Minamahal, gayunpaman, naroon pa rin siya. Galit na galit sa aking bagong natagpuang pag-ibig kay Kristo, naglaan siya ng kanyang oras, naghahanap ng mga pasukan upang mabawi ang kontrol at pamunuan muli ang aking puso.

Ang matinding pagbabago sa aking pamumuhay at mga gawi ay umakit ng mga komento ng panunuya mula sa ilan sa aking mga dating kasamahan. Pipilitin ako ng manunukso sa kanilang mga komento. Napalunok ako sa pakiramdam ng paghihiwalay at panghihina ng loob. Hindi ko nakilala ang manunukso sa mga bagay na ito. Kaunti lang ang alam ko sa mga taktika niya kaya binigyan ko siya ng kalamangan. Sa pamamagitan ng pintuan ng pagkahabag sa sarili, natagpuan ng aking kalaban ang pagpasok sa aking kaluluwa. Kasabay nito, ang ilan sa aking mga pagbabago sa istilo ng buhay ay naging mahirap mapanatili. Minsan nakakalimutan ko at bumabalik sa dating gawi. Sa ibang pagkakataon, sa kawalan ng pag-asa ay sadyang dumudulas ako sa kanila at hahayaan akong lamunin ako ng kadiliman.

Narating ko na ang burol ng kahirapan. Ang pagnanais para sa kaginhawahan, kawalan ng pasensya, at hindi pagnanais na masayang manirahan sa paghihiwalay hangga't kinakailangan ay nagbigay-daan sa manunukso sa pagpasok na hinihintay niya. Higit pa rito, kulang ako sa kasanayan sa Salita at kung paano harapin ang mga tukso na nagtaas ng kanilang sarili laban sa kaalaman ng Diyos. Tinuruan ako ng Espiritu ni Kristo na isaulo ang Salita.

Ang Iyong salita ay aking itinago sa aking puso, upang hindi ako magkasala laban sa Iyo. Awit 119:11.

Nalaman ko na kapag inulit ko ang Salita ng Diyos nang may pananampalataya na maaari nitong bawasan ang mga argumento, pangangatwiran at damdamin na idiin ng manunukso sa aking kaluluwa.

Sapagka't ang salita ng Dios ay buhay, at makapangyarihan, at matalas kay sa alin mang tabak na may dalawang talim, na tumatagos hanggang sa paghihiwalay ng kaluluwa at espiritu, at ng mga kasukasuan at utak, at kumikilala ng mga pag-iisip at mga layunin ng puso. Hebreo 4:12.

Kung pinangangalagaan lang ako ng aking Minamahal mula sa lahat ng mungkahi ng manunukso hindi sana ako nabuo sa pagkatao. Kinailangan ko ring matutunan ang tunay na kalikasan at kalubhaan ng aking pagkalugmok na kalagayan. Sa pamamagitan ng mga unang salungatan sa aking laman, sinimulan kong makilala ang kasamaan ng aking puso.

Ang puso ay magdaraya ng higit sa lahat ng mga bagay, at totoong masama: sinong makakaalam nito? Jeremias 17:9.

Ang liwanag ng Salita ay nagpapaliwanag sa aking landas at pinahintulutan akong magsimulang makita kung nasaan ako at kung bakit tiyak na pagkawasak ang aking magiging kapalaran kung hindi ko pinakinggan ang tawag ng aking Minamahal.

Tinuruan akong makipagbuno sa panalangin. Minsan habang nagdarasal ako, parang bato ang puso ko at tanso ang langit sa ibabaw ng ulo ko. Habang sinisikap kong magdasal ay lalo akong nawalan ng pag-asa. "Angkinin ang Salita, Adrian," ang boses. "Maniwala ka sa sinasabi ng Salita. Huwag kang walang pananampalataya kundi maniwala ka."

Itinuro sa akin ng Aking Minamahal ang agham ng paghihintay sa pagitan ng pag-angkin at pagdanas ng pangako. Kung minsan ay sumuko ako sa pagkabigo at sumuko, at pinahintulutan nito ang aking Minamahal na ipakita sa akin ang aking pabagu-bago, mahina, walang pasensya na puso. Sa ibang mga pagkakataon ay nagbubulungan ako at nagbubulungan tungkol sa aking mga paghihirap sa Panginoon,

nakalimutan kong angkinin ang mga pangako ng Diyos, at lumayo ako nang mas pinanghinaan ng loob kaysa dati. Ang mga panahong ito ay mahihirap, ngunit sa pamamagitan ng mga ito pinalakas ako ng lahat ng aking Minamahal, pinaalalahanan ako ng Kanyang kamatayan para sa akin, at ang pangako ng walang hanggang pakikisama sa Kanya at sa Kanyang Ama. Dahan-dahan ngunit tiyak, ang Salita ng Diyos ay naging aking espada, aking pananampalataya at aking kalasag.

Naaalala ko nang may pagmamahal ang kagalakan noong unang dalawang taon ng aking paglalakad kasama ang aking Minamahal— isang tapat na Tagapagligtas, Guro at Kaibigan. Ang isa kong hangarin ay maging katulad ni Hesus.

Pagkaraan ng mga dalawang taon, ang mga salita ng Kasulatan ay idiniin sa akin.

Nang magkagayo'y sinabi sa kanila ni Pedro, Mangagsisi kayo, at mangagbautismo ang bawa't isa sa inyo sa pangalan ni Jesucristo sa ikapagpapatawad ng mga kasalanan, at tatanggapin ninyo ang kaloob na Espiritu Santo. Gawa 2:38.

Bagama't bilang isang bata ay marami akong itinuro tungkol kay Jesus, hindi ko Siya nakilala at ang aking binyag habang kinikilala, ay hindi gaanong mahalaga sa akin nang personal, dahil kakaunti ang alam ko tungkol sa aking sarili at halos wala sa aking Mahal. Ang binyag ay ang pagbubuklod ng isang relasyon sa pagitan ng dalawang tao na nagmahalan sa isa't isa. Noon pa man ay mahal na ako ni Jesus, ngunit ngayon mahal ko Siya at ang pagkakaibigang ito ay kailangang mabuklod sa binyag.

Nang lumusong ako sa tubig ng binyag, ang puso ko ay nakatuon kay Jesus. Siya ang aking kagalakan at aking awit, at ako ay nagalak na maipangako ko ang aking buhay sa Kanya at tawagin Siyang aking Panginoon. Ang tubig na tumakip sa aking kaluluwa ay sumasagisag sa paghuhugas ng Salita na nagaganap sa aking buhay. Ang gawaing nasimulan ay nangako na ito ay matatapos.

7. Higit pang Pagkalito

Ang taong may dalawang isip ay hindi matatag sa lahat ng kanyang mga lakad. Santiago 1:8.

Makalipas ang mahigit isang dekada mula noong una kong karanasan sa pag-ibig kay Hesus, nalito ako. Naging bilog ang buhay kong Kristiyano; pakiramdam tulad ng mga anak ni Israel na gumagala sa ilang. Kung may nagmungkahi na ako ay may dalawang isip, ako ay kinilabutan at nasaktan. Mahal na mahal ko si Hesus dahil sa pagkamatay niya sa krus para sa akin, ninais kong sundin nang tapat ang mga utos ng aking Ama at nanalangin ako para sa biyaya at lakas na mapagtagumpayan. Nagkaroon nga ako ng mga panalo, ngunit hindi ako natatagpuan.

Lumago ako sa aking kaalaman sa Banal na Kasulatan at nasiyahan sa maraming magagandang Sabbath sa pakikisama sa pamilya at mga kaibigan. Ngunit may kulang. May isang bagay na wala sa lugar at hindi ko mahanap. Sa halos lahat ng oras na ito, hindi ko lubos na napagtanto na may kulang.

Datapuwa't tayong lahat, na may bukas na mukha na tumitingin gaya ng sa salamin sa kaluwalhatian ng Panginoon, ay nababago sa gayon ding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon. 2 Corinto 3:18.

Hindi ko alam, ang Jesus na nakita ko sa mga taong ito ay kumbinasyon ng dalawang magkaibang mundo. Sa isang panig, nalaman ko ang mapagmahal, nagmamalasakit, at mahabagin na si Jesus na nagpahayag ng kamangha-manghang pagmamahal ng Kanyang Ama. Naisip ko ang paghihirap na tiniis ng Ama na isuko ang Kanyang Anak para sa atin. Pinagnilayan ko ang buhay panalangin ni Hesus at ang Kanyang pamamagitan para sa akin at ang mga bagay na ito ay humipo sa aking kaluluwa, natunaw ang aking puso at nagbigay sa akin ng inspirasyon na mamuhay sa buhay Kristiyano. Ngunit mayroong isang aspeto sa

katauhan ni Hesus, inaakala kong nasa Bibliya at ito ang naging pundasyon ng lahat ng aking pagsisikap sa Buhay na Kristiyano. Kailangan kong maglaan ng kaunting oras upang ilarawan kung ano ang nangyayari sa aking isipan. Mayroong ilang mga kadahilanan na humantong sa akin na umiyak:

Sa gabi sa aking higaan ay hinanap ko siya na minamahal ng aking kaluluwa: aking hinanap siya, nguni't hindi ko siya nasumpungan.
Awit ni Solomon 3:1.

Sa buong pagkabata at kabataan ko, ang tinig ng manunukso ay nagmungkahi ng isang patakaran ng pag-asa sa sarili at pagsusumikap upang makakuha ng paggalang. Ang aking pagkaunawa sa isang mabuting tao ay nabuo sa pamamagitan ng lente ng aking pagkalugmok na kalikasan kasama ng mga mungkahi ni Satanas na ang karangalan ay maaaring makuha sa pamamagitan ng karangalan, katuwiran at katapatan. Maaalala mo na binanggit ko na ang manunukso ay magmumungkahi sa akin na gawin ang mismong mga bagay na ninanais ng aking Minamahal ngunit para sa ibang layunin.

Dahil ang tinig ng manunukso ay mas malakas kaysa sa tinig ng aking Minamahal sa mga panahong ito ng pagbuo, ang aking pagkaunawa sa isang huwarang tao ay isa na gumawa ng tama at nagpakita ng mabuting katangian sa iba. Ang pagpapakitang ito ng mabuting pamumuhay ay makakakuha ng paghanga ng iba at magbibigay sa akin ng pagtanggap sa loob ng aking panlipunang grupo.

Hindi ko namalayan na ang huwarang taong ito na aking ipinaglihi sa aking isipan, na sa katotohanan ay isang diyus-diyosan, na hindi ko sinasadyang sumanib sa taong tinatawag na Jesus. Nakita ko kay Jesus ang isa na nagpakita ng lahat ng katangian ng isang huwarang tao, isa na sa pamamagitan ng mga gawa ng kabaitan at mga gawa ng katuwiran ay nakakuha ng paghanga at pagsamba ng milyun-milyon. Tunay na si Hesus ay isang tao na maaari kong tularan, kopyahin at hangarin na matulad. Muli, hinikayat ako ng manunukso na gawin ang lahat ng tamang bagay sa lahat ng maling dahilan.

Ang talagang mahirap na bahagi ay ang tunay na Jesus ng Bibliya ay pinagsama sa huwad na Jesus na ito sa aking isipan, upang hindi ko sila mapaghiwalay.

Kaya mula ngayon ay hindi na natin itinuring ang sinuman mula sa makamundong pananaw. Bagama't minsan nating itinuring si Kristo sa ganitong paraan, hindi na natin ito ginagawa. 2 Corinto 5:16 (TAB).

Hindi kailanman sumagi sa isip ko na maaari kong ituring si Jesus mula sa makamundong pananaw. Ang higit na nagpahirap sa buong karanasang ito ay ang katotohanan na ang Kristiyanismo sa loob ng ilang daang taon ng pagsisimula nito ay naperpekto ang pananaw kay Jesus bilang isa na dapat igalang at mahal in para sa Kanyang likas na kapangyarihan, kakayahan at talento.² Sa parehong paraan na ako ay natukso na isipin ang isang huwarang persona bilang isa na tumatanggap ng papuri sa pamamagitan ng paggawa ng mabubuting gawa, ang mga pinunong Kristiyano ay sumailalim din sa prosesong ito. Ang bagong Hesus na ito ay bahagi ng tatlong persona, Isang Diyos, Trinidad. Ang pagiging kumplikado ng tatlong persona na umiiral sa loob ng isang Diyos ay naging dahilan upang iwanan ko ang mga pagsisikap na maunawaan nang eksakto kung paano sila nauugnay sa isa't isa. Hinikayat akong tanggapin ito bilang isang misteryo.

Kung babasahin mong mabuti ang paglalarawan ng Diyos mula sa karamihan ng mga Simbahang Kristiyano, makikita mo na ang dahilan kung bakit ang Diyos ay karapat-dapat sambahin, adorasyon at paglingkuran ay dahil Siya ay makapangyarihan at nakakaalam ng lahat. Ito ang diyos ng aking pagkabata! Kapag naisip ko ang tungkol sa diyos na ito, ito ay katutubo na tila tama. Ang pinahintulutan sa akin ng pananaw na ito ng Diyos ay kunin ang huwarang taong ipinaglihi ko noong bata pa ako at iluklok siya bilang aking diyos.

² Tingnan ang Athanasianhon na kredo bilang isang halimbawa nito.

Hindi kailanman sumagi sa isip ko na ang diyos na ito na aking ipinangako na paglilingkuran ay talagang isang magsistema na pagpapahayag ng aking ambisyon noong bata pa ako na maging isang mabuting tao, karapat-dapat sa papuri, karangalan, at paggalang.

Gaya ng nabanggit ko kanina, ang dahilan kung bakit ang diyos na ito ay napakahirap matukoy na huwad ay ang pinagsama ko ang mga elemento ng tunay na biblikal na Jesus sa diyos na ito. Ang aking binyag dalawang taon pagkatapos ng aking pagbabalik-loob ay ganap na sumasalamin sa pagsasanib ng dalawang kaisipan tungkol sa Diyos.

Ang Aking Bautismo ay nagtanong:

Naniniwala ka ba sa Diyos Ama, sa Kanyang Anak na si Jesucristo, at sa Banal na Espiritu?

Ngunit ipinahiwatig ng pahayag ng Simbahan:

May isang Diyos: Ama, Anak, at Banal na Espiritu, isang pagkakaisa ng tatlong magkasama-na-walang-hanggang na Persona. Ang Diyos ay walang kamatayan, makapangyarihan sa lahat, nakakaalam ng lahat, higit sa lahat, at naroroon kailanman. Siya ay walang katapusan athindi kayang unawain ng tao...

Maraming tao ang magbabasa ng dalawang pahayag na ito at wala silang nakikitang pagkakaiba. Bilang isang kabataan, tiyak na wala akong nakitang pagkakaiba. Nakita ko ang mga katagang Ama, Anak at Espiritu Santo. Ang mga terminong ito ay lumitaw sa Bibliya at nakita ko ang katibayan ng tatlong entidad na ito sa trabaho, kaya ipinapalagay ko na ang pahayag na ito ay tama.

Ang aking panata sa binyag ay nagpahayag lamang ng paniniwala sa tatlong nilalang kung saan ang relasyon sa pagitan ng Ama at ng Anak ay ipinahayag lamang bilang *Kanya*. Ang munting salitang ito na *Kanyang* naglalaman ng mundo ng pagkakaiba. Ang salitang *Kanyang*, ay nagbigay ng tunay na kahulugan sa mga salitang Ama at Anak. Si Jesus ay *Kanyang* Anak; ang Anak ng Ama. Ang mahalagang bagay na dapat

ituro dito ay ang pagkasira ng ugnayang ito sa pagitan ng Ama at ng *Kanyang* Anak na dumurog sa aking puso. Ito ang mga salitang tumama sa akin.

Ang walang bahid na Anak ng Diyos ay dinala sa *Kanyang* sarili ang pasanin ng kasalanan. Siya na naging kaisa ng Diyos, ay nadama sa *Kanyang* kaluluwa ang kakila-kilabot na paghihiwalay ng kasalanan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ito ay pumutok mula sa *Kanyang* mga labi ng malungkot na sigaw, “Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?” Mateo 27:46 *Mga Hakbang Patungo kay Kristo*, pahina 13.

Sa mga salitang ito naunawaan ko ang katotohanan:

Sapagka't gayon na lamang ang pag-ibig ng Dios sa sanglibutan, na **ibinigay Niya ang Kaniyang bugtong na Anak**, upang ang sinomang sumampalataya sa Kaniya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. Juan 3:16.

Dito nahayag ang pag-ibig ng Diyos sa atin, sapagkat sinugo ng Diyos ang kanyang bugtong na Anak sa sanglibutan, upang tayo ay mabuhay sa pamamagitan niya. (10) Narito ang pag-ibig, hindi sa ating inibig ang Dios, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang kaniyang Anak upang maging pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan. 1 Juan 4:9-10.

Sa labindalawang taon kasunod ng aking Binyag, hindi ko talaga naunawaan na ang likas na katangian ng relasyon sa pagitan ng dalawang taong tinatawag na Ama at Anak ay may hawak na susi sa kung ano ang ganap na nagpabago sa aking buhay. Ang pag-ibig ng Diyos ay nahayag sa pagbibigay ng *Kanyang* Anak. Ito ay gawa ng Ama na ibinigay ang *Kanyang* Anak, hindi lamang ibinigay ng Anak ang *Kanyang* sarili, hindi lamang ang Anak na naghahayag ng *Kanyang* makapangyarihan, mapagsakripisyo-sa-sarili na katangian, hindi lamang si Jesus na nagpapakita sa atin ng *Kanyang* dakilang mga kilos at mga gawa. Ipinadala ng Ama ang *Kanyang* Anak upang ihayag ang *Kanyang* katangian ng pag-ibig sa atin, at sa pagbibigay sa atin ng *Kanyang* Anak ay nakikita natin ang pinakakaakit-akit, maganda, malambot, matapang na pagpapahayag ng puso ng Diyos.

Gaya ng sinabi ko noon, hindi ko napagtanto na sa pagtanggap sa tatlong persona sa Isang Diyos na Trinidad, nadala ako sa kalituhan tungkol sa kalikasan ng relasyon ng Ama at Anak. Ang problemang ito ay dinagdagan ng isa pang mungkahi na kung talagang mahal ko si Jesus ay itataas ko Siya upang maging eksaktong kapareho ng Ama. Ang paraan na natutunan ko ang pagkakapareho bilang isang bata ay upang ihambing ang mga dami. Susuriin ko na ang dami ng limonada sa tasa ng aking kapatid na babae ay hindi hihigit sa kung ano ang nasa aking tasa. Malakas at mahaba ang reklamo ko kung limang lollies o candy treat ang natanggap ng kapatid ko samantalang apat lang ang natanggap ko. Iyon ay kung paano ginawa ng isa na ang mga bagay ay pantay. Kaya't pagdating sa paggawa kung paano magkapantay ang Ama at Anak, kailangan lang tiyakin ng isa na ang bawat isa sa kanila ay may eksaktong parehong mga katangian, parehong likas na kapangyarihan, parehong kaalaman, parehong walang hanggang pag-iral. Kung ang isa ay nakatanggap ng anuman mula sa isa, kung gayon ang kalidad ay iba; ito ay magiging tulad ng isa na may 100% limonada at ang isa ay may 50% limonada at 50% na tubig.

Ang ganitong uri ng pangangatwiran ay nagaganap sa kaibuturan ng aking isipan; ito ay natural, likas, at samakatuwid ay tila lohikal. Wala akong ideya na ang pag-iisip sa Diyos sa ganitong paraan ay talagang ninakaw ang kahulugan ng mga salitang Ama at Anak at ang kanilang relasyon sa isa't isa.

Habang tinitingnan ko ang pagiging Anak ni Jesus mula sa Bibliya, nakita ko ang isang persona na lubos na nagtiwala sa Kanyang Ama at lubos na nagpahinga sa Kanyang Kalooban. Nakita ko kung paano Siya natutulong sa isang bangka sa gitna ng isang bagyo; Kaya niyang harapin nang may katahimikan ang isang galit na pulutong na nagnanais ng Kanyang kamatayan; Kaya niyang maghintay ng 40 araw nang walang pagkain na nagtitiwala sa Kanyang Ama na tutustusan ang Kanyang mga pangangailangan sa tamang panahon. Nang ang mga pagkilos na ito ng pagtitiwala at pagpapasakop ay inilagay sa isang pagtingin kay Jesus bilang Pangalawang Persona ng Panguluhang Diyos, na nagtataglay ng

parehong kapangyarihan gaya ng Ama sa parehong paraan tulad ng Ama, ang aking isipan ay nalito. Ang taong ito ay walang utang na loob sa Ama para sa kapangyarihang taglay Niya, sa halip ay nakipagbalikat Siya sa taong ito na binansagang “Ama,” lakas sa lakas, kaalaman sa kaalaman, edad sa edad, sila ay pareho. Mapagmahal na pareho, siyempre, ngunit pareho sila. Ang malaking trahedya para sa akin ay na sa pinaghihinalaang pagkakatulad na iyon ay ang kinakaing elemento na bumagsak sa kahulugan ng mga salitang Ama at Anak na siya namang sumisira sa aking sariling pakiramdam ng pagiging anak. Kung si Hesus ay hindi tunay na Anak sa Kanyang globo kung gayon hindi rin ako sa akin. Paano Kaya? Sa pagmamasid tayo ay nagbabago. Kung nag-aalinlangan ako tungkol sa pagiging Anak talaga ni Jesus at na Siya ay tinanggap dahil sa Kanyang posisyon sa halip na puro Kanyang pagiging Anak, kung gayon nagiging mahina ako sa pagdududa sa aking pagiging anak at nagsimulang humingi ng pagtanggap sa pamamagitan ng aking mga posisyon at pagsisikap para sa aking simbahan.

Kaya't sinamba ko ang isang Hesus sa lupa na masunurin, nagtitiwala at masunurin at pinagsanib ko ito sa pagtingin kay Hesus sa langit na umaasa sa sarili, nagtataglay ng Kanyang sariling kapangyarihan na walang anumang mana mula sa Ama. Ang “makalangit na Hesus” na ito ay nagsiwalat ng paraan kung paano isasagawa ang ginagawa ng “makalupang Hesus”. Dahil sa umaasa sa sarili na “makalangit na Hesus” na ito, hinahangad kong tularan ang mga gawa ng makalupang Jesus sa pamamagitan ng pagkopya at pagtulad sa Kanyang makalangit na pag-asa sa sarili. Nang hindi namamalayan, ang aking karnal na kalikasan ay makasagisag na nagtayo ng isang idolatrosong Hesus sa makalangit na Santuwaryo, na naantig ng parehong makalaman na mga salpok na nagpakilos sa Munting Sungay laban sa tunay na Kristo sa langit.

Bigyan kita ng ilang halimbawa kung paano ito gumana sa totoong buhay. Maraming beses kapag ako ay nakaupo at nakikinig sa isang sermon, ang aking Minamahal ay kinukumbinsi ako na isapuso ang mga salitang ito. Kasabay nito, sinusubukan ng manunukso na ituon ang aking pansin sa mangangaral kung gaano siya kahusay sa pangangaral.

Kung ang sermon ay ipinakita nang maayos, sisimulan kong mangarap na iharap ang paksang ito sa harap ng madla at isipin ang kanilang reaksyon. Kung hindi maganda ang presentasyon ng mangangaral, nambobola ako ng manunukso na magagawa ko ang isang mas mahusay na trabaho. Nang mangaral ako ng isang sermon at ang mga tao ay naantig ng katotohanan, hinimok ako ng aking Minamahal na magsaya, ngunit hinimok ako ng manunukso na humingi ng papuri mula sa mga tao sa pintuan habang sila ay umalis sa santuwaryo.

Kapag nakaupo ako sa isang pag-aaral ng Bibliya, sinisikap ng aking Minamahal na ikinintal ang mga salita ng Banal na Kasulatan sa aking puso habang pinakintal ako ng manunukso na tiyaking marunong akong sumipi ng Banal na Kasulatan nang mabuti at sumipi ng ilang talata upang ihayag ang aking awtoridad sa paksa. Noong nasa bilog ako ng pagdarasal, hinikayat ako ng aking Minamahal na magalak sa pribilehiyo na magkaroon ng daanan sa Ama sa pamamagitan Niya, idiniin ako ng manunukso sa mga pag-iisip na ang taong ito sa tabi ko ay nagdarasal ng masyadong mahaba at talagang walang anumang bagay na kapaki-pakinabang. sabihin. Masisira ang aking konsensya at magkakaroon ako ng kaunting digmaang ito sa aking isipan sa pagitan ng dalawang panig at tuluyang mawala sa isip ko ang ipinagdarasal ng mga nakapaligid sa akin.

Nabasa ko ang tungkol kay Jesus na nananalangin buong magdamag at sa halip na tumuon sa kung gaano Niya kamahal ang Kanyang Ama, mas inisip ko ang katotohanan na Siya talaga ay gumugol ng magdamag sa panalangin, at naisip ko na gawin ang negosyong ito, ngunit pagkatapos ay ang aking Minamahal na hahatulan ako na mali ito. Gaya nga ng sinabi ko, ang tunggalian ng isip na ito ay nagpatuloy ng mahigit isang dekada. Nang ihayag sa akin ng aking Tagapagligtas ang kahalagahan ng mga isyu sa diyeta at pamumuhay, hinikayat ako ng manunukso na tumuon sa wastong pamamaraan para sa diyeta, pamantayan ng pananamit, at Aliwan. Ang masasabing palatandaan na tumutugon ako sa maling boses ay dumating noong pinuna ko ang iba dahil sa maling pag-uugali. Ang tamang pag-uugaling Kristiyano ang naging ugat sa halip

na bunga ng aking karanasan. Dumating ito dahil ang diyos ng aking pagkabata ay naluklok sa aking puso bilang Diyos ng sansinukob.

Ang araw-araw na salungatan sa loob ko ay nagdulot ng labis na kalungkutan sa aking kaluluwa. Itong si Hesus na nagsagawa ng lahat ng kahanga-hangang gawang ito ay nagsimulang lumayo sa aking pagkakahawak. Ang saya ng aking unang pag-ibig ay naalis na. Walang kabuluhang hinanap ko ang aking Mahal, ngunit hindi ko Siya mahanap. Ang aking buhay ay napuno ng mga gawain sa simbahan, at mga pag-aaral hanggang sa punto na ako ay nagkaroon ng kaunting oras upang magmuni-muni at makipag-usap sa aking Tagapagligtas. Kahit na nagkaroon ako ng oras, naramdaman ko ang pagpupursige na pumasok sa araw at gawin ang mga gawa na ginawa ni Jesus at maging matulongin na nagmamalasakit na tao tulad Niya. Walang sinuman ang mag-aalaga kung gumugol ako ng maraming oras sa pakikipag-usap at pagbabahagi kay Jesus nang mag-isa, maliban kung siyempre nakahanap ako ng isang madla na humahanga sa gayong paghihiwalay.

Nagkaroon ng patuloy na salungatan sa pagitan ng aking pagnanais na maging isang mabuting Kristiyano na nagmamahal sa Diyos, sa Kanyang Salita at sa mga nakapaligid sa akin bilang kabaligtaran sa aking pagnanais ng kredito sa paggawa ng mga bagay na iyon. Alam kong mali ang pribadong pagnanais ng kredito, ngunit naisip ko lang na bahagi ito ng karanasang Kristiyano ng pakikipagdigma laban sa laman. Sinubukan kong iwasan ang mga komento ng papuri pagkatapos mangaral ng isang sermon, ngunit nadama kong halatang nakatuon ako sa aking sarili nang sabihin kong "Huwag mo akong pasalamat, salamat sa Panginoon." Hindi ko kailangang gawing focus ang "ako". Masasabi ko lang sana na, "Salamat sa Panginoon," ngunit ang "huwag kang magpasalamat sa akin" ay nagmula sa lihim na pagnanais na pasalamat at pahalagahan sa paggawa ng magandang trabaho.

Nang ako ay naging isang Adventist na ministro, ako ay inilagay sa isang mataas na lugar na hindi ko nakita noon. Sinimulan kong obserbahan ang mga ministro, nagsusumikap para sa posisyon; Nakita ko ang marami sa mga panloob, pribadong pakikibaka na nararanasan ko ay

hayagang nilalaro sa ilang mga ministro sa paligid ko. Dahil ang aking mga pakikibaka ay tila panloob sa akin ay maaari akong kumilos na nabigla sa pag-uugali ng mga ministrong ito na nanliligaw sa kawan.

Matapos ang isang yugto ng panahon sa ministeryo, nang makita ang mga kapangyarihan at mga estratehiya na ginagawa sa pulitika ng simbahan, sa palagay ko ay medyo nadismaya ako, at ito ay noong hinikayat ako ng manunukso na tumahak sa ibang landas kapag nawalan ng pagkahumaling ang mga nasa awtoridad. Nagsimula akong muling isawsaw ang aking sarili sa mga dokumentaryo na pelikula, palakasan at libangan. Sinabi ko sa aking sarili na ayaw kong maging isang Pariseo, at kailangan kong gumaan at magpahinga. Tiyak na kailangan kong gumaan at magpahinga ngunit hindi sa pamamagitan ng mga laro. Lalo lamang nilang kinumpirma ang paniniwala na ang pagsasagawa ng mga gawa at tagumpay ay ang landas tungo sa pagtanggap, karangalan at paggalang.

Sa ganitong estado ng pag-iisip na huminto ako sa Daan ng buhay. Hindi ako makasulong dahil ang aking paglilili sa Diyos ay nalilito sa idolatriya noong aking pagkabata. Ang idolatriya na ito ay nagpapahintulot sa manunukso na magmungkahi ng mga bagay sa akin, kadalasan nang hindi ko nalalaman kung saan ito nanggaling at kung bakit ito nangyayari. Dahil sa pagkadismaya ko ay nakatulog ako sa burol na tinatawag na *kahirapan*, at nawala ang aking balumbon na inutusan akong panatilihin malapit sa aking dibdib gaya ng inilalarawan ni John Bunyan sa *Ang Pag-unlad ng Manlalakbay*.

Ako'y babangon ngayon, at libutin ang bayan sa mga lansangan, at sa mga maluwang na daan, hahanapin ko siya na iniibig ng aking kaluluwa: Hinaanap ko siya, nguni't hindi ko siya nasumpungan. (3) Nasumpungan ako ng mga bantay na nagsisilibot sa bayan: na aking sinabi, Nakita ba ninyo siya na sinisinta ng aking kaluluwa? Awit ni Solomon 3:2-3.

Seksyon 2. Panliligaw

8. Ang Unang Belo

Nalinlang ako ng manunukso sa pamamagitan ng isang nalilitong larawan ng aking Mahal. Ang kumbinasyon ni Kristo na inihayag sa mga tao sa pamamagitan ng Kanyang pagkakatawang-tao ay pinagsama kasama³ ng "Ikalawang Persona ng pagka-Diyos" na nagtataglay ng kapangyarihan, lakas at karangalan mula

sa Kanyang sariling yaman. Ang taong ito ay ipinakita sa akin bilang pantay dahil sa Kanyang kapangyarihan sa halip na dahil sa Kanyang pamana bilang isang Anak. Wala sa mga ito ay halata sa akin; Isinabuhay ko lang ang mga mahuhulaan na resulta ng gayong paniniwala.

Gaya ng nabanggit ko, lalo akong nadismaya sa ilang mga pangyayari na kinasasangkutan ng aking mga kapwa pastor. Nakita ko ang paboritismo, mga isyu na inalis sa ilalim ng karpit at mga pampulitikang maniobra sa loob ng mga pulong ng simbahan.

Sa ganitong estado ng pag-iisip, tumawid ako sa isang personal na linya na itinuturing kong hindi katanggap-tanggap. Ito ay walang panlabas at nasa loob lamang ng aking puso, ngunit ayon sa Batas ng Diyos, nadama kong hinatulan ako. Ito ang nagdala sa akin sa isang kritikal na punto sa

³ Ito ang aking hindi sinasadyang muling paggawa ng kung ano ang ginawa ng Roma matagal na ang nakalipas sa doktrina ng pagkaisa sa pagkadiyos at pagkatao na pormal na ginawa sa konseho ng Chalcedon noong 451 A.D. Ito ay ang pangangatwiran hinang na magkasama ng dalawang magkasalungat. Kinailangan ng Roma ang doktrinang ito upang harapin ang realidad na hindi mamamatay ang umiiral na Diyos. Ninanais ko ang isang magaspang na anyo ng pagtuturong ito upang pagsama-samahin ang isang mapagpakumbaba na nagtitiwala sa makalupang Hesus sa isang umaasa sa sarili, nagtitiwala sa sarili na makalangit na Jesus.

aking buhay. Batay sa prinsipyo ng karangalan at paggalang sa pamamagitan ng pagsusumikap, integridad at disiplina, nadama kong nabigo ako. Ang tanging opsyon na una kong nakita ay iwanan ang lahat at kalimutan ang tungkol sa pag-aangking Kristiyano na may ganoong mataas na pamantayan. Kung ang ipinangangaral ko ay hindi isang katotohanan sa aking buhay, dapat kong ihinto ang pangangaral nito. Ang Bibliya ay nangangako ng tagumpay laban sa kasalanan para sa mga sumusunod kay Kristo sa pamamagitan ng pananampalataya sa Dakong Kabanal-banalan. Hindi ko naranasan ang tagumpay na ito. Alam kong pinatatawad ng Diyos ang mga makasalanan, ngunit nangako rin Siya ng tagumpay sa buhay.

Anumang posibilidad na magkaroon ng karanasang ito sa Kabanal-banalang Lugar ay ginawang imposible dahil sa aking dobleng pag-iisip kung sino talaga si Jesus. Hindi ko pa naranasan ang karanasan sa Banal na Lugar dahil sa aking mga nalilitong ideya. Tatalakayin natin ito nang mas detalyado sa susunod, ngunit sapat na upang sabihin na ako ay ninakawan ng kakayahang magkaroon ng pare-pareho, matamis na pakikisama kay Jesus dahil hindi ko sinasadyang magkaroon ng magkasalungat na ideya tungkol sa Kanyang pagiging Anak. Hindi ko alam na magkasalungat ang mga ideya. Naranasan ko lang ang tunggalian sa isip ko sa araw-araw kong pagharap sa buhay.

Habang nararamdaman ko ang bigat ng Batas sa akin at habang isinasaalang-alang ko ang aking mga inaasam-asam, nalaman ko na sa pamamagitan ng pagsamba sa isang idolo ng aking imahinasyon at ang imahinasyon ng aking mga espirituwal na ninuno ay:

...ang utos, na itinalaga sa buhay, ay nasumpungan kong sa kamatayan. (11) Sapagka't ang kasalanan, na kumuha ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos, ay dinaya ako, at sa pamamagitan nito ay pinatay ako. Roma 7:10-11.

Ang utos na itinalaga sa buhay, natagpuan kong hanggang kamatayan dahil sa aking makasalanang pagnanais na makilala ng aking mga nagawa at mailuklok sa aking puso ang gayong diyos. Nakonsensya ako sa harap ng Diyos. Kapag naisip ko ang pagkakasala, natural na iniisip ko

ang Ama, dahil ang aking ama sa lupa ay naging ahente ng Diyos upang disiplinahin ako. Kaya kapag kailangan kong harapin ang aking mga kasalanan, ang Ama sa Langit ang kailangan kong harapin. Paano niya ako mapapatawad? Ayon sa batas ng mga kagalang-galang na tao, nadama kong hindi ako karapat-dapat sa kapatawaran. Nadama ko rin na hindi ako karapat-dapat dahil may bahagi sa akin na nabigo na hindi ko maipagpatuloy ang paglalakbay ng pagkamit ng pagpupuri at papuri para sa aking mga paglilingkod sa Diyos.

Habang ako ay nakikipagbuno at nagdarasal, lumapit sa akin ang aking Mahal at ipinaalala sa akin na mahal ako ng Ama. Kung pinili kong kumapit sa Kanyang sakripisyo para sa aking kasalanan, sa katunayan ako ay tunay na pinatawad.

Habang hinahanap ko ang nakalilitong ulap, naghahanap ako ng katiyakan ng pagmamahal ng Ama. Ang Salita ng Diyos ay nagsabi, "Maniwala ka!" Ngunit mayroong isang batong nakatisod sa aking daan. Ang biblikal na Ama ni Jesus ay malapit na kasangkot sa aking buhay, ngunit ang Ama ng Trinidad ay nadama na mas malayo dahil ginawa ni Jesus ang lahat ng aktwal na gawain. Ang Ama ay talagang nakaupo lang sa trono at sinang-ayunan at ngumiti sa mga gawa ng Kanyang Anak. Hindi ko alam ang mga bagay na ito nang lohikal noon, ngunit sa isip ko iyon ang naglagay ng agwat sa pagitan ko at ng Ama. Mapapatawad niya ba talaga ako?

Sinabi sa akin ng Salita, "Bakit hindi hawakan ito nang mahigpit, Adrian?" Nagpumiglas pa rin ako. At pagkatapos ay dumating sa akin ang Salita:

Sa kapurihan ng kaluwalhatian ng kanyang biyaya, na kung saan tayo ay ginawa niyang tinanggap sa minamahal. Efeso 1:6.

Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. Juan 3:16.

At dahil kayo ay mga anak, ang Diyos ay nagpadala ng Espiritu ng Kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama. Galacia 4:6.

Muli kong naalala na ang paghihiwalay ng Ama sa Kanyang Anak ang nagpahayag ng damdamin ng Ama para sa atin. Sa pagkakita lamang na ang Diyos ay ang Ama ni Jesus, masisimulan kong pahalagahan ang Kanyang pagmamahal sa akin. Kung si Jesus ay hindi talaga Anak ng Diyos kung gayon ang Diyos ay hindi isinusuko ang isang bagay na pag-aari Niya; Pinapanood Niya ang "Anak" na sumusunod sa Kanyang mga paniniwala. Masasabi nating isinuko na ng Ama ang Kanyang relasyon sa Anak, ngunit hindi ito isang relasyon na pag-aari Niya, kaya hindi ito isinalin nang mabasa ko ang "Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa mundo." Nang basahin ko ang Diyos sa pangungusap na iyon, bahagyang naisip ko ang tungkol sa tatlong miyembro ng Panguluhang Diyos na nagpasiya na dumating si Jesus at sa parehong panahon na isinugo Siya ng Ama. Ang kalituhan na ito ay naglagay ng biyaya at kapatawaran ng Diyos sa haba ng braso. Tumayo ako na parang pagod na Manlalakbay sa Pag-unlad ng Manlalakbay sa harap ng dalawang dakilang leon sa kanyang daan. Nakikita ko ang kaligtasan ng kanlungan sa kabila, ngunit una ang pagsubok ng pananampalataya.

Sa sandali ng krisis, inabot ko ang aking tunay na Ama at pinili kong maniwala na pinatawad Niya ako. Bumaha sa aking kaluluwa ang kagalakan habang kumapit ako sa katiyakan na ako ay tanggap sa Mahal. Tunay na Siya ay aking Minamahal.

Kaunti na lamang ang aking paglagpas sa kanila, ngunit nasumpungan ko ang minamahal ng aking kaluluwa: aking hinawakan siya, at hindi ko siya pinayaon, hanggang sa aking maipasok siya sa bahay ng aking ina, at sa silid niyaong naglihi sa akin. (5) Iniuutos ko sa inyo, Oh kayong mga anak na babae ng Jerusalem, sa pamamagitan ng mga usa, at ng mga usa sa parang, na huwag ninyong pukawin, o gisingin man ang aking sinta, hanggang sa kaniyang maibigan. (6) Sino itong lumalabas sa ilang na parang mga haliging usok, pinabanguhan ng mira at kamangyan, ng lahat ng pulbos ng mangangalakal? Awit ni Solomon 3:4-6.

Bumalik lahat ng saya ang aking unang pag-ibig. Muling pinabanguhan ng pag-ibig ni Kristo ang bawat pahinga ng aking kaluluwa. Ako ay pinatawad, dalawang beses na pinatawad; una para sa pagiging makasalanang aking pagkabata at kabataan at ngayon muli para sa aking pagsamba sa mga diyus-diyosan sa maagang buhay ng nasa hustong gulang.

Di-nagtagal pagkatapos ng mga pangyayaring ito, tiniyak ng ating Ama na magkakaroon ako ng panahon para masusing pag-aralan ang tungkol sa Kanyang Anak at simulang maunawaan kung bakit ako naligaw ng maraming taon sa isang estado ng kalituhan. Medyo nagkasakit ako at kinailangan kong itigil ang aking trabaho bilang isang ministro. Lumipat kami sa isang lugar kung saan magkakaroon ako ng oras para magpagaling, mag-aral at magdasal.

Sa mga sandali ng aking pagpapagaling, naalala ko ang isang mahabang pag-uusap na ginawa ko pitong taon na ang nakaraan. Sinubukan ng isa sa aking mga kaibigan na sabihin sa akin na may mga problema sa Trinidad at na ang turong ito ay hindi palaging bahagi ng simbahan. Nabigla ako. Wala akong alam tungkol dito. Ang mga implikasyon nito para sa simbahan ay masyadong malaki para tanggapin ng aking isip. Nakalulungkot na tumalikod ako sa paksa at pumili ng ilang piniling inspiradong pahayag na tila sumusuporta sa aking paniniwala. Walang magpapakita sa aking Mahal na mas mababa kaysa sa nararapat sa Kanya. Hindi ko hahayaang bawasan ng sinumang tao ang pagka-Diyos ni Jesus. Ako, kasama ang ilang iba pang mga kaibigan, ay itinuring na ang taong ito ay nalinlang at panig na sinusubaybayan mula sa tunay na gawain ng pagliligtas ng mga kaluluwa. Ito ay parang perpektong argumento para maipakita ko ang aking katapatan sa Diyos.

Ngayon pagkatapos ng pitong taon, pumunta ako sa aking kaibigan at humingi ng tawad sa hindi pagiging isang Berean na estudyante ng Bibliya at napatunayan ang lahat ng bagay. Mabait niyang pinatawad ako, at pagkatapos ay humingi ako sa kanya ng ilang materyal na babasahin tungkol sa paksa. Habang nagbabasa ako, nadama ko ang aking sarili na naakit sa malinaw na mga pagbigkas ng Kasulatan.

Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa kaniyang sarili; gayon din ang ibinigay niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa kaniyang sarili; Juan 5:26.

At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na iyong sinugo. Juan 17:3.

Ang pasimula ng evangelio ni Jesucristo, ang Anak ng Dios; Marcos 1:1.

At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Dios na buhay. Mateo 16:16.

Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong nakaraan sa mga ninuno sa pamamagitan ng mga propeta, (2) Sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng kanyang Anak, na kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan din niya ginawa niya. ang mga mundo; (3) Na siyang kaningningan ng kanyang kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng kanyang pagkatao, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng kanyang kapangyarihan, nang nilinis niya sa pamamagitan ng kanyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa kanang kamay ng Kamahalan sa kaitaasan; (4) Palibhasa'y ginawang higit na mabuti kaysa sa mga anghel, gaya ng kanyang pamana na nagtamo ng higit na mabuting pangalan kaysa sa kanila. Hebreo 1:1-4.

Kinausap ako ng Aking Mahal sa pamamagitan ng mga salitang ito. Sa simpleng pagbabasa ko ng Bibliya, waring ipinahihawatig nito na si Jesus nga ang Anak ng Diyos. Sinimulan kong ibigay ang aking sarili sa kagalakan ng mga kaisipang ito nang tahimik na sinabi ng manunukso, "Paano talagang magiging kapantay ni Jesus ang Ama at ilalabas pa rin sa isang punto? Adrian, binabawasan nito ang pagka-Diyos ni Kristo. Sigurado ka bang gusto mong ilagay ang lahat sa linya para sa isang bagay na hindi mo lubos na tiyak?"

Nag-email ako sa isang respetadong iskolar tungkol sa mga isyung ito at binigyan niya ako ng tila mga makatwirang argumento. Kasama nito ang aking pagnanais na makita si Jesus na ganap na banal at kapantay ng

Ama ang naging dahilan upang ako ay umatras mula sa ganap na pagtanggap sa katotohanan na si Jesus ay ang Anak ng Diyos. Ngunit nabasa ko ang sapat na Kasulatan upang malaman na may dalawang panig sa kuwento. Nagpasiya akong manatiling bukas sa paksa, ngunit nakalulungkot na kumapit ako sa Trinidad.

Gusto kong sabihin sa iyo na ang takot na mawalan ng maraming kaibigan at ang katayuan ko sa simbahan ay hindi nakaimpluwensya sa aking desisyon, ngunit hindi ko masasabi iyon. Ang ilan sa aking mga kaibigan ay inalis sa Simbahan dahil sa pagtangga sa Trinidad, at talagang ayaw kong masangkot ang aking sarili sa mga ganitong uri ng mga sitwasyon. Tinanggap ko ang argumento laban sa totoong pagka-Anak na ibinigay sa iskolar na na-email ko nang hindi ito binibigyan ng tamang pagsasaalang-alang. Iminungkahi ng kaibigan kong matalino na dahil magagamit sa pag-asam ang gawain sa darating na Kristo, magagamit din sa ganitong paraan ang titulong *Anak*. Oo, Ang katagang *Kristo* ay talagang isang titulo o katungkulan ng gawain ni Kristo sapagkat Siya nga ang Kordero na pinaslang mula pa sa pagkakatatag ng mundo at iyon ang pangako kung ano ang Kanyang gagawin. Ang terminong *Kristo* ay isang katungkulan ng Anak ng Diyos at samakatuwid ay maaaring gamitin sa pag-asa. Gayunpaman, ang katagang *Anak* ay hindi isang katungkulan kundi kung sino talaga Siya kaugnay ng Ama. Dahil sa argumento ng kaibigan ko, naging opisina ang salitang Anak mula sa isang nilalang. Ano ang pagkakaiba? Ito ang pagkakaiba sa pagitan ng kung sino ka at kung ano ang iyong ginagawa. Ito ay kilala sa konteksto ng relasyon kaysa sa konteksto ng trabaho o trabaho. Mahalaga ba ang pagkakaiba? Gaya ng nalaman ko nang maglaon, ito ang pagkakaiba ng pagsamba sa Diyos sa halip na kay Satanas.

Bukas na ngayon ang aking puso sa higit pang mga isyu tungkol sa aking Mahal. Gayunpaman, huminto pa rin ako sa pagitan ng dalawang opinyon. Ang puso ko ngayon ay nakahilig sa katotohanan na si Jesus nga ay ang Anak ng Diyos, ngunit may mga bagay na hindi ko malutas.

Nang magkagayo'y sinabi niya sa kanila, Oh mga hangal, at mabagal ang pusong maniwala sa lahat ng sinalita ng mga propeta. Lucas 24:25.

Naawa sa akin ang aking mapagmahal na Ama. Alam niyang kailangan ko ng higit na lakas, pampahid sa mata at pamamagitan ng aking Mahal para maging handa sa pagharap sa lahat ng katotohanan. Ang lahat ng mga bagay na ito ay matatagpuan sa Banal na Lugar. Ang tinapay ng langit, ang liwanag ng mundo at ang pamamagitan ni Kristo sa altar para sa akin, ay magbubunga ng mga sagot na kailangan ko upang maisaalang-alang ang ganap na pagyakap sa aking Minamahal.

9. Liwanag ng Mundo

Ang salita mo ay lampara sa aking mga paa, at liwanag sa aking landas. Awit 119:105.

Nasa kanya ang buhay; at ang buhay ay siyang ilaw ng mga tao. Juan 1:4.

Nang magkagayo'y muling nagsalita sa kanila si Jesus, na nagsasabi, Ako ang ilaw ng sanglibutan: ang sumusunod sa akin ay hindi lalakad sa kadiliman, kundi magkakaroon ng liwanag ng buhay. Juan 8:12.

Nang mabuksan ang aking isipan sa katotohanan na si Jesus ay tunay na Anak, ilang mga talata ng Kasulatan ang biglang bumaha ng liwanag. Dahil si Jesus ang batong panulok, ang lahat ng ating mga pananaw sa katotohanan ay konektado sa kung paano natin Siya nakikita. Bilang "Ikalawang Persona ng Trinidad," ang aking pang-unawa sa "Anak" ay isa na gumawa ng mga dakilang bagay mula sa Kanyang sariling mga mapagkukunan. Bilang Anak ng Ama, sinimulan kong makita ang Anak bilang isang tumatanggap ng lahat ng bagay, na tumatanggap ng pagpapala at minamahal kung sino Siya kaysa sa kung ano ang Kanyang

ginagawa. Ang mga pang-unawang ito ay hindi maliwanag sa akin ngunit nahayag sa paraan ng pagbabasa ko ng Kasulatan at kaugnayan sa mga nakapaligid sa akin.

Bagama't wala sa akin ang lahat ng sagot tungkol sa Trinidad, binago ng katotohanan tungkol sa pagiging Anak ang pundasyon ng aking pananampalataya, at ang bagong mahalagang batong ito ay dahan-dahang nagsimulang iayon ang lahat ng aking paniniwala dito. Ang mga elementong tanso sa aking pag-iisip ay nagsisimula nang maalis habang ako ay umalis sa patyo at pumasok sa Banal na Lugar.

At binigyan ako ng isang tambo na gaya ng isang tungkod: at ang anghel ay tumayo, na nagsasabi, Bumangon ka, at sukatin mo ang templo ng Dios, at ang dambana, at ang mga nagsisisamba doon.

(2) Datapuwa't ang looban na nasa labas ng templo ay iwan, at huwag mong sukatin; Apocalipsis 11:1-2

Ang mga salita ng Panginoon ay dalisay na mga salita: gaya ng pilak na sinubok sa hurno ng lupa, na makapitong dinalisay. Awit 12:6

Ang salitang angkop na binigkas ay parang mga mansanas na ginto sa mga larawang pilak. Kawikaan 25:11

Ang diyos na iniluklok ko mula sa aking pagkabata ay nahaharap sa isang malubhang hamon. Bagama't bahagyang naunawaan ko pa rin si Jesus bilang lahat ng makapangyarihan mula lamang sa Kanyang sariling mga mapagkukunan, ang konsepto ng tunay na pagiging Anak ay nagpahintulot sa akin na simulang kopyahin ang prinsipyong ito sa aking buhay. Sinimulan kong tularan ang isang tumatanggap, isa na pinagpala ng Kanyang Ama at nagsimula itong baguhin ang lahat.

Isang Sabbath habang naglalakad ako sa isang magandang rural na kapaligiran malapit sa aking tahanan, sinimulan kong isipin ang pagsilang ng aking anak. Habang binabalikan ko ang sandali ng kanyang kapanganakan, naalala ko ang mga kaisipang nasa aking puso. Habang hawak ko ang aking anak, nanalangin ako, "Panginoon, mangyaring huwag hayaang magkaroon ng anumang bagay sa pagitan namin ng aking anak, at ipinagdarasal ko na makilala niya ako kung sino ako."

Ngayong bukas na akong makita si Jesus bilang isang tunay na Anak, handa na rin akong marinig ang malinaw na tugon na ito na dumating sa akin mula sa aking makalangit na Ama habang naglalakad ako sa mahinahong araw ng Sabbath na iyon.

"Ganyan ang nararamdaman ko sayo"

Natulala ako. Ang aking pagbabago sa pag-unawa sa kung sino si Jesus, ay nagbigay-daan sa akin na maunawaan ang tunay na kapangyarihan ng pahayag na ito. Sinasabi sa akin ng Diyos na ayaw Niyang magkaroon ng anumang bagay sa pagitan Niya at sa akin, at gusto lang Niyang makilala ko Siya kung sino Siya. Ngayong napagtanto ko na si Jesus ay isang Anak, tunay kong matutularan Siya at naniniwala na ako rin ay isang anak sa aking sariling larangan. Ang pagiging Anak ni Hesus sa Ama ay naging tiyak na ang aking pagiging anak sa Ama. Sa pamamagitan lamang ng Anak ng Diyos masisimulan kong maunawaan ito.

...Aakyat ako sa aking Ama, at inyong Ama; at sa aking Diyos, at iyong Diyos. Juan 20:17

Sa kapurihan ng kaluwalhatian ng kanyang biyaya, na kung saan tayo ay ginawa niyang tinanggap sa minamahal. Efeso 1:6

Sa kabila ng bagong pagkaunawang ito, nang maunawaan ko kung ano ang sinasabi sa akin ng ating makalangit na Ama, nadama ko ang isang alon ng pagtutol na humaplos sa aking kaluluwa. Ipinaalala sa akin ng manunukso ang aking mga kabiguan at ang mga dahilan kung bakit hindi ako karapat-dapat sa pagiging anak. Ang digmaang ito ay nagpabalik-balik sa aking isipan kung maaari kong angkinin ang titulo ng pagiging anak at na ang makapangyarihang Diyos ng langit at lupa ay nais na tayo ay maging malapit nang walang anuman sa pagitan natin. Tila isang panaginip na napakahirap paniwalaan. Tahimik na kinausap ako ng aking makalangit na Ama, "Talaga bang tatanggihan mo ang aking alok?"

"Ano ang ginagawa ko?" Sinabi ko sa aking sarili. "Hindi po Panginoon, pinili kong maniwala na mahal Mo ako bilang anak. Hindi ko talaga maintindihan, pero naniniwala ako."

Ang pagiging Anak ni Hesus ay naging batong panulok ng aking sariling pagiging anak. Sa pamamagitan ng pagtingin sa Kanyang pagka-Anak, maaangkin ko ang akin. Ang liwanag na nasa isinilang na Anak ay bumaha sa aking kaluluwa. Ang lahat ng ito ay nagaganap sa loob ko nang walang anumang pag-unawa kung paano ito nauugnay sa Trinidad. Ito ay isang unti-unting proseso ng muling pagtatayo sa bagong batong panulok.

Ang aking bagong pakiramdam ng pagiging anak ay naging dahilan upang magkaroon ako ng higit na kamalayan sa aking pag-asa sa aking Ama. Isang araw habang nagbabasa ako:

(4) At sinabi ng ahas sa babae, Kayo'y walang pagsalang mamamatay: (5) Sapagka't nalalaman ng Dios na sa araw na kayo'y kumain niyaon, ay madidilat nga ang inyong mga mata, at kayo'y magiging parang mga dios, na nakakakilala ng mabuti at masama. Genesis 3:4-5.

Biglang tumama sa akin na nasa loob ng kasinungalingang ito ay isang prinsipyo ng pag-asa sa sarili at pagsasarili. Sa mabilis na sunod-sunod na liwanag ay sumilay sa aking isipan na ang pagsasarili ay nangangahulugan ng pagkawala ng pagpapala na nangangahulugan ng pagkawala ng halaga at karapat-dapat. Ang mga kaisipang ito ay ang simula ng serye ng mga Digmaan sa Pagkakakilanlan na ipinakita ko kaagad pagkatapos. Sinundan ito ng aklat na ***Mga Digmaan sa Pagkakakilanlan***.⁴ Bagama't hindi ko alam kung paano nangyayari ang pagbabagong ito sa pag-iisip, gayunpaman ang pagbabago sa pag-unawa kay Jesus bilang isang tunay na Anak ay humantong sa isang pundasyon ng mana, na humantong sa prinsipyo ng pagpapala, na humantong sa pag-unawa sa *halaga sa pamamagitan ng relasyon* bilang kabaligtaran. upang *pahalagahan sa pamamagitan ng tagumpay*.

Naaalala ko noong unang beses na naramdaman kong wala talagang halaga si Satanas dahil sa kasinungalingang ito ng pag-asa sa sarili. Kung

⁴. Tingnan www.identitywars.org

ang lahat ng bagay na mayroon tayo at ginagawa ay nagmumula sa Diyos, makakaranas lamang tayo ng kaligayahan, kagalakan at kapayapaan kapag kinikilala natin ang Nagbigay nito. Ang Anak ng Diyos ay nabubuhay at hinihinga ito nang perpekto. Wala Siyang ginagawa sa Kanyang sarili, ngunit kinikilala ang Ama bilang ang dakilang pinagmumulan ng lahat. Ngunit tumanggi si Satanas na kilalanin na ang lahat ng pag-aari niya ay nagmula sa Diyos sa pamamagitan ni Kristo. Inalis nito sa kanya ang pagpapala ng Ama na siya namang dahilan ng kawalang-halaga. Nakita ko tuloy na ang mga binhi ng kawalang-halagang ito ay nakakabit sa kasinungalingang ibinigay kina Adan at Eva sa hardin. Ang kawalang-halaga ay itinago sa kasinungalingan ng pag-asa sa sarili.

Hanggang kailan, Oh kayong mga anak ng tao, gagawin ninyong kahihiyan ang aking kaluwalhatian? Hanggang kailan mo iibigin ang kawalang-halaga at hahanapin ang kasinungalingan? Awit 4:2 (NKJV).

Ang pagkonekta sa kasinungalingan ni Satanas sa paghahanap ng halaga sa pamamagitan ng tagumpay ay nagtanggap ng mga patong-patong ng panlilinlang na ginawa sa akin ng manunukso. Ang pangangailangan na pahalagahan para sa aking mga pagsisikap sa simbahan, ang pangangailangan na laging abala, ang pagpuna ng iba sa kanilang mga kabiguan ay nagsimulang malantad sa liwanag na ang halaga ay hindi nagmumula sa kung ano ang ating nakamit kundi kung Kanino tayo kabilang.

Mula sa parehong kasinungalingan ng ahas, nagsimula akong makita nang mas malinaw na ang buhay ay tinatanggap mula sa itaas. Naniniwala na ako noon sa teorya, ngunit dahil ang pundasyon ng aking pananampalataya ay naunawaan bilang isang taong lubos na umaasa sa sarili, ang aking mga iniisip ay nalilito. Tinamaan ako noon sa mga talatang ito sa Bibliya:

(24) Ang Dios na gumawa ng sanglibutan at ng lahat ng bagay na naririto, palibhasa'y Panginoon ng langit at lupa, ay hindi tumatahan sa mga templong ginawa ng mga kamay; (25) Ni hindi

sinasamba ng mga kamay ng tao, na waring nangangailangan siya ng anomang bagay, palibhasa'y nagbibigay siya sa lahat ng buhay, at hininga, at lahat ng mga bagay; Gawa 17:24-25.

(15) Na siyang larawan ng di-nakikitang Diyos, ang panganay ng bawat nilalang: (16) Sapagka't sa pamamagitan niya ay nilalang ang lahat ng mga bagay, na nasa langit, at nangasa lupa, nakikita at hindi nakikita, maging mga luklukan, o mga paghahari, o mga pamunuan, o mga kapangyarihan: lahat ng mga bagay ay nilikha sa pamamagitan niya, at para sa kanya: (17) At siya ay bago ang lahat ng mga bagay, at sa pamamagitan niya ang lahat ng mga bagay ay nabubuo. Colosas 1:15-17.

Siya ang nagbibigay ng buhay at hininga sa lahat ng tao. Sa pamamagitan ni Hesus ang lahat ng bagay ay nabuo o nagkakaisa. Ang mga kaisipang ito ay sumabog ng bagong liwanag sa harap ng tunay na pagka-Anak ni Jesus. Hindi ko naunawaan kung paano konektado ang lahat ng mga bagay na ito, ngunit ang bagong gusali ng pagtuturo ng Bibliya ay nahuhubog lahat ayon sa batong panulok ng pagiging Anak.

Ang Aking Minamahal ay naging mas kaakit-akit habang ang liwanag ng Kanyang pagiging Anak ay bumaha sa Banal na Kasulatan. Sa loob ng ilang maikling taon, ang buong pagkaunawa ko sa malaking kontrobersya sa pagitan ni Cristo at ni Satanas at ng plano ng kaligtasan ay lubos na nabago. Habang binuksan ng Liwanag ng Mundo ang aking isip, handa na ako para sa isang tunay na kapistahan ng Salita.

10. Ang Tinapay ng Buhay

Ang konsepto na ang depresyon at kawalang-halaga ay konektado sa kasinungalingan ng pag-asa sa sarili ay nagsimulang magdagdag ng mas malalim na kahulugan sa pagbagsak ng tao, ang tunggalian sa pagitan ng mabuti at masama at ang buong proseso ng kaligtasan. Nabuksan ang aking mga mata sa katotohanan na ang pagkahulog ng tao sa kasalanan ay isang pagkahulog sa kawalang-halaga at kahihyan. Ito ay isang estado ng pamumuhay na may katotohanan na tayo ay gumagawa ng mga bagay na hindi sinasang-ayunan ng Diyos. Sa puso ng kahabag-habag na kalagayang ito ay ang pagnanais na umasa sa iyong sarili sa halip na sa Diyos; ito ay isang pagnanais na makilala para sa kung ano ang iyong ginagawa sa halip na kung sino ang nagbibigay sa iyo ng lahat ng bagay.

Habang pinag-iisipan ko ang mga bagay na ito, ang buong karanasan ni Jesus na marinig ang tinig ng Kanyang Ama na nagsasabi sa Kanya na mahal Niya Siya at tinanggap Siya bilang Kanyang Anak, ngayon ay direktang nagsalita sa akin.

At narito, ang isang tinig na mula sa langit, na nagsasabi, Ito ang sinisinta kong Anak, na lubos kong kinalulugdan. Mateo 3:17.

Sa dati kong pagsamba kay Jesus na umaasa sa sarili, hindi ko malinaw na marinig ang aking Ama na nagsasalita sa akin sa tekstong ito. Ngunit ngayon na napagtanto ko na si Jesus ay talagang Anak ng Diyos, ang mga salitang ito ay tumama sa aking puso bilang isang balsamo sa aking kaluluwa. Sa mga bisig ng isinilang na Anak, tinitingnan Siya; sa pagmamahal sa Kanya at sa pagbabagong-anyo Niya, kaya ko na ngayong tumayo kung saan nakatayo si Jesus sa sarili kong lugar at talagang marinig ang sinasabi sa akin ng aking Ama sa langit na ako ang Kanyang minamahal na anak na nakalulugod sa Kanya. Ngunit sa

pamamagitan lamang ni Kristo, ang Anak ng Diyos, narinig ko ang tinig na ito. Habang pinag-iisipan ko ang mga bagay na ito ay dinala ako sa pahayag na ito na nagpapatunay sa kilig na naranasan ko.

Ang tinig na nagsalita kay Jesus ay nagsasabi sa bawat kaluluwang sumasampalataya, Ito ang aking minamahal na anak, na lubos kong kinalulugdan. “Mga minamahal, tayo ngayon ay mga anak ng Diyos, at hindi pa nahahayag kung ano tayo: ngunit alam natin na, kapag Siya ay nahayag, tayo ay magiging katulad Niya; sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya.” 1 Juan 3:2. Binuksan ng ating Manunubos ang daan upang ang pinakamakasalanan, ang pinakamahirap, ang pinaka inaapi at hinahamak, ay makasumpong sa Ama. *Desire of Ages*, pahina 113.

Ire, dito mismo sa Mateo 3:17 ang sikreto ng pananabik ng aking puso, ang aking pagnanais na malaman na ako ay minamahal ng pinakamataas na Maylikha ng sansinukob at na ako ay nakalulugod sa Kanya. Sa simpleng pagtingin sa Anak ng Diyos sa yakap ng Kanyang Ama, nakita ko ang sarili ko sa pamamagitan ng pananampalataya sa gayunding yakap na iyon at narinig ko ang parehong mga salitang ibinibigay sa akin. Sa pagkakita sa isang Anak na nagmana ng lahat nang hindi kailangang patunayan sa Ama na Siya ay karapat-dapat, nagawa kong tanggapin ang lahat ng mapagmahal na pamana na gustong ibigay sa akin ng Ama.

Nais kong sa puntong ito ng aking buhay ay lubos kong naunawaan ang pagiging Anak ni Hesus. Pinahintulutan ako ng ating Ama na matikman ang tinapay ng buhay at kung gaano ito katamis, ngunit ang mahigpit na pagkakahawak ng mga galamay ng Trinitario ay naging dahilan upang ako ay pabalik-balik nang ilang panahon. Tatalakayin ko ito nang mas detalyado sa susunod na seksyon, ngunit mahalagang banggitin na bagama't natikman ko ang matamis na pag-ibig ng isinilang na Anak, hindi ko makita na ako ay lubos na nalilito at binuo sa isang plataforma na may dalawang isip.

Ngunit sa kabila nito, magkakaroon ako ngayon ng mga regular na panahon ng lubos na kagalakan. Kumapit ako sa buhay na realidad na

ikinatuwa ng Ama sa akin. Nakita ko na ito ngayon; Maaari ko na itong pag-angkin ngayon. Kapag ako ay natitised at nahulog, maaari akong tumingin sa Salita ng Diyos. Natutuwa pa ba ang Ama sa Kanyang Anak? Oo! Pagkatapos ay tinatanggap ako sa Minamahal. Tiyak na matutuwa siya sa akin. Ang pangako ng buhay na walang hanggan ay hindi nakabatay sa anumang ginawa ko para sa aking sarili dahil lalo akong tumitingin sa Bibliya sa isang Jesus na hindi umasa sa Kanyang sarili, ngunit nagpahinga sa mga pangako ng Kanyang Ama.

Habang nasa isip ang mga bagay na ito, binasa ko ang buong kuwento ng labanan sa ilang at ang binyag bilang isang digmaan laban sa pagiging anak at kung paano ito nakuha. Patuloy na pinipilit ni Satanas si Jesus na ipakita ang Kanyang pagiging Anak sa pamamagitan ng paggawa ng mga himala o pagpapakita sa mundo ng Kanyang kapangyarihan. Nakita ko ang pakikipaglaban ni Jesus kay Satanas bilang isang labanan para sa kung paano tinukoy ang pagiging anak. Ito ba ay simpleng pagtitiwala sa Salita na binigkas ng Ama o dapat itong patunayan sa ginagawa ng anak?

Muli, ang digmaang nabasa ko kay Kristo sa ilang ay ang pundasyon ng sarili kong labanan sa loob. Anong huwaran ang aking tinutularan upang mahawakan ang aking pagiging anak? Sinusubukan ko bang gumawa ng mga dakilang bagay o nagtitiwala ba ako sa Salita ng aking Ama? Muli ay dumating sa akin ang kumpirmasyon.

“Marami ang tumitingin sa labanang ito ni Kristo at ni Satanas [sa ilang] bilang walang espesyal na kinalaman sa kanilang sariling buhay; at para sa kanila ito ay may kaunting interes. Ngunit sa loob ng saklaw ng bawat puso ng tao ang kontrobersiyang ito ay paulit-ulit.” *Desire of Ages*, pahina 116.

Ang pinakamagandang bahagi tungkol sa buong prosesong ito ay na sa halip na tumingin lamang kay Jesus at subukang kopyahin ang Kanyang ginawa, ang batas ng mana ay nangangahulugan na ang Kanyang ginawa ay malayang iniaalok sa akin.

Hayaang siya na nakikibaka laban sa kapangyarihan ng gana ay tumingin sa Tagapagligtas sa ilang ng tukso. Tingnan Siya sa

Kanyang paghihirap sa krus, habang Siya ay bumulalas, “Ako ay nauuhaw.” Tiniis niya ang lahat ng posibleng dalhin natin. Ang kanyang tagumpay ay atin. *Desire of Ages*, pahina 123.

Ang piging na ito sa Salita ng Diyos ay halos nagpasabog sa akin. Napakahalagang paghahayag! Ang kanyang tagumpay ay akin, sa pamamagitan ng pananampalataya. Maraming beses ko nang sinubukan noon na kumapit sa katotohanang ito, ngunit ang sinasamba kong si Jesus na umaasa sa sarili ay patuloy akong inalis sa bato ng katotohanan nang hindi ko namamalayan na ang lahat ay nagmumula sa pamana!

Sa pagkakita sa kawalang-halaga mula sa pagkawala ng pagiging anak bilang mahalagang bahagi ng pagkahulog ng tao, nakita ko ngayon ang labanan ni Jesus sa ilang pagkatapos ng Kanyang binyag bilang batong panulok tungo sa tagumpay para sa muling pagka-Anak. Tumanggi siyang ibase ang kanyang pagiging Anak sa anumang bagay maliban sa mga salita ng Kanyang Ama. "Nasusulat" ang tanging mga tugon na ibinigay Niya, hindi siya kailanman tumugon sa mga pagdududa kung Siya nga ba talaga ang Anak ng Diyos o ang pangangailangang patunayan kung sino Siya sa pamamagitan ng mga himala at kapangyarihan.

Sa bagong pang-unawang ito kung paano ibinalik ni Jesus ang ating pagkakakilanlan bilang mga anak ng Diyos, makikita ko na ngayon ang elementong ito sa mensahe ni Elias.

Narito, aking susuguin sa inyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: At kaniyang ibabalik ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga magulang, baka ako'y pumarito at saktan. ang lupa na may sumpa. Malaquias 4:5,6.

Sa puso ng mensahe ni Elias ay ang pagbaling ng puso ng mga anak sa mga ama at ng mga ama sa mga anak. Ito ang humantong sa akin sa siping ito

Ang mga anak ng mga bata ay ang korona ng matatandang lalaki;
at ang kaluwalhatian ng mga anak ay ang kanilang mga ama.
Kawikaan 17:6.

At ang lahat ng kaluwalhatiayang ito ay natanto sa pamamagitan ng isang sistema ng halaga na nagsasaad:

Ganito ang sabi ng Panginoon, Huwag magmapuri ang pantas sa kaniyang karunungan, ni magmapuri man ang makapangyarihan sa kaniyang kalakasan, huwag magmapuri ang mayaman sa kaniyang mga kayamanan: (24) Kundi ang nagmamapuri ay magmapuri dito, na kaniyang nauunawaan at nakikilala ako, na ako ang Panginoon na nagsasagawa ng kagandahang-loob, kahatulan, at katuwiran, sa lupa: sapagka't sa mga bagay na ito ay nalulugod ako, sabi ng Panginoon. Jeremias 9:23-24.

Bilang isang tunay na anak ng Diyos hindi ko kailangang magpuri sa karunungan, kapangyarihan o kayamanan; Kailangan ko lamang magpuri sa pagkakilala sa aking Ama sa pamamagitan ni Kristo. Naaalala ko ang paglalahad ng mga alituntuning ito sa mga tagapakinig sa Sydney, at nakita ko ang kagalakan na nagliwanag sa mga mukha ng mga tao nang masilayan ng ilan ang kaharian ng Ama.

Kinaumagahan, nagising ako sa ingay ng pagkanta. Narinig ko sa aking isipan ang sikat na himno ni Charles Wesley.

At maaari bang ako ay makakuha

interes sa dugo ng Tagapagligtas?

*Namatay Siya para sa akin, na nagdulot ng Kanyang sakit-
para sa akin, sino ang hinabol Niya hanggang sa kamatayan?*

Nakakamakhang pag-ibig! Paano kaya,

na Ikaw, aking Diyos, ay dapat mamatay para sa akin?

Nakakamakhang pag-ibig! Paano kaya,

na Ikaw, aking Diyos, ay dapat mamatay para sa akin?

Sa aking pagninilay-nilay sa mga salitang ito at sa katiyakan ng aking pagiging anak sa Ama sa pamamagitan ni Kristo at na ang aking Ama sa langit ay tunay na aking kaluwalhatian, nadama ko ang labis na pagmamahal, kagalakan at kapayapaan na bumalot sa akin. Ang pakiramdam ng pag-ibig na aking nadama ay labis na hindi ako makapagsalita habang ang mga luha ng kagalakan ay lumalabas. Hindi ko talaga mailarawan nang buo ang karanasan.

Ako ay nagkaroon ng malalim na paniniwala na kailangan kong ibahagi ito sa iba. Nanalangin ako para sa lakas na ibahagi ang mahalagang mensaheng ito kung ano ang ibig sabihin ng pagiging anak ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo. Habang nakaupo ako roon at inaalala ang lahat ng aspeto ng mensahe na natutunan ko sa napakaikling espasyo at napakalaking pagpapala ang naidulot nila sa aking buhay, sinamba ko lang ang ating Ama at ang ating Panginoong Jesus para sa gayong kahanga-hangang mga bagay. Ang lahat ng matamis na kaalamang ito ay nahayag sa pamamagitan ng katauhan ng Anak ng Diyos.

Mula sa puntong ito ay masigasig kong ninais na magpatuloy at ibahagi ang kagalakan na natagpuan ko. Ngunit kahit na sa pasulong na ito ay may ilang mga bagay na kailangan ko pa ring matutunan, mga bagay na magbibigay-daan sa akin na tunay na makapasok sa karanasan sa Kabanal-banalan.

Patlang II

Sa katahimikan ng bukung-liwayway, naghihintay ako sa Kanya. Ang Aking Mahal ay mabilis na gumagalaw sa ibabaw ng mga bundok, ang baluktot na daan na Kanyang itinutuwid. Matamis ang ating pagsasama. Siya ay bumubulong sa akin mula sa Kanyang minanang mga kayamanan; Ang kanyang mga salita ay nahuhulog na parang pulot sa aking mga labi. Kay tamis ng Kanyang mga salita sa aking panlasa.

Tulad ng isang malalim na bukal, ang aking Mahal ay nagbuhos ng isang kristal na batis ng buhay na tubig para sa aking kaluluwa. Natutuwa akong matikman itong tubig na buhay ngunit may mga bagay na nagpapagulo sa akin. Mahal kong Minamahal, patawarin mo ang aking kabagalan sa paghuli sa bawat patak ng kaalaman na iyong ibinibigay sa akin. Mangyaring hayaan mo akong makahinga at maglaan ng oras upang tanggapin ang mga kasiyahang ito.

Kung alam lang sana nila Mahal, kung kilala ka lang talaga ng mga kababayan ko! Saka malalaman ba nila kung bakit mahal kita, kung bakit ang sarap ng pakikisama mo. Ibinubuhos ko ang aking puso sa pasasalamat sa pagpapakita sa akin ng daan patungo sa Ama sa pamamagitan ng iyong pagiging Anak. Nararamdaman ko ang pag-ibig ng Ama para sa Iyo sa aking puso, mayroon akong katibayan ng pagiging isang tagapagmana sa Iyo, aking Minamahal. Ikaw ay lubos na kaibig-ibig.

Dadalhin mo ba ako, aking Minamahal, sa Kabanal-banalang Lugar? Ako ay naghahangad na makahanap ng pasukan, ngunit ako ay natitod na nahulog sa nakakahiyang mga luha. Bilang anak ng unang Adan, nabulag ako sa kung paano makahanap ng pasukan. Dadalhin mo ba ako, aking Mahal? Dadalhin mo ba ako sa lihim na lugar ng Kataas-taasan? Alam kong hindi ako karapat-dapat, ngunit inilalagay ko ang aking tiwala sa Iyo, aking Minamahal, dahil ikaw ang Daan sa Buhay.

(5) Ako'y bumangon upang pagbuksan ang aking sinta; at ang aking mga kamay ay nalaglag ng mira, at ang aking mga daliri ng matamis na amoy na mira, sa mga hawakan ng seradura. (6) Binuksan ko ang aking minamahal; nguni't ang aking sinta ay umiwas, at nawala: ang aking kaluluwa ay nanglupaypay nang siya'y magsalita: Hinanap ko siya, nguni't hindi ko siya nasumpungan; Tinawag ko siya, pero hindi niya ako sinasagot. Awit ni Solomon 5:5-6.

Seksyon 3. Paghinto sa Pagitan ng Dalawang Opinyon

11. Digmaan sa pagitan ng Laman at Espiritu

Sobrang nakakadismaya! Ang lahat ng kahanga-hangang kaalamang ito tungkol sa aking Minamahal, ngunit gaano ako kadalang maakit ng manunukso sa iba't ibang paraan. Sinamantala ng manunukso ang aking pagkabata at kabataan at itinatak sa aking kaluluwa ang pag-ibig sa kaginhawahan, libangan at gana. Sinanay niya ako sa diwa ng pag-asa sa sarili sa pamamagitan ng aking komunidad, edukasyon at pagmamahal sa mapagkumpitensyang isport.

Habang sinimulang ipakita sa akin ng aking Mahal ang Kanyang Sarili at lalo akong nahulog sa Kanya, sinubukan ng aking dating kasintahan na hawakan ang lupa na mayroon pa rin siya sa loob ko at sinubukang bawiin mula sa aking Mahal ang nawala sa kanya. Kahit na mahal na mahal ko si Hesus, hindi ko alam kung gaano pa rin ang pagiging suprema ng aking makalaman. Ang pinakamasamang bahagi ng nahulog na kalikasan ay ang mahusay na kinakalkula na katangian ng paggamit ng lohika na sinamahan ng kasinungalingan upang itago ang tunay na motibo at pagnanais.

Sino ang makakaunawa sa kanyang mga pagkakamali? linisin mo ako sa mga lihim na kamalian. Awit 19:12.

(9) Ang puso ay magdaraya ng higit sa lahat ng mga bagay, at totoong masama: sinong makakaalam nito? (10) Akong Panginoon ay sumisiyasat sa puso, aking sinusubok ang mga puso, sa makatuwid baga'y upang bigyan ang bawa't tao ayon sa kaniyang mga lakad, at ayon sa bunga ng kaniyang mga gawa. Jeremias 17:9-10.

Sa panahon ng aking piging sa Salita sa Banal na Lugar, nakaharap ko ang ilang mga tukso mula sa aking dating buhay. Kung minsan, naaakit ako sa panonood ng iba't ibang uri ng libangan sa telebisyon. Maraming beses akong sumuko at nanood, ngunit sa loob ng maikling panahon ay wala akong makitang kasiyahan. Pakiramdam ko ay nakulong ako at hindi ko maintindihan kung bakit. Nanalangin ako para sa tagumpay, ngunit babalik ang mga pagnanasa. Noong bata pa ako, naudyukan akong magmukhang matwid gaya ng marami sa aking mga kasamahan. Ito ay nagbigay-daan sa akin na magmukhang may tagumpay laban sa ilang mga tukso, ngunit ito ay isang ilusyon at alam ito ng manunukso.

Maraming mga tagumpay sa aking buhay ang napakahirap makuha. Tumayo ako sa harapan ng Kabanal-banalang Lugar na gustong pumasok, ngunit may humaharag sa aking daraanan at hindi ko maintindihan kung ano iyon. Ang aking pag-aaral ng Daniel at Apocalipsis ay nagkumbinsi sa akin na ang Gawain ng Pamamagitan ay malapit nang tumigil, at ang mga nagpaputi lamang ng kanilang mga kasuotan sa katuwiran ni Jesus ang papasok sa lungsod. Nakita ko ang ilan sa aking mga kaedad na sumuko sa kanilang pagsisikap na makapasok sa Kabanal-banalang Lugar, at itinuro nila na dahil sa dakilang pagmamahal ni Jesus sa mga makasalanan, patatawarin Niya sila at tatakpan ang kanilang mga kasalanan hanggang sa Ikalawang Pagparito. Ang turo tungkol sa tagumpay laban sa kasalanan ay naging isa sa Kristiyanong kapanahunan, dahil ang batas ng Diyos ay hindi na nakikitang posible na ganap na matupad.

Ang nabasa ko sa Banal na Kasulatan ay sumasalungat sa sinasabi ng marami sa aking mga kaedad, ngunit ang aking karanasan ay tila nagpapahiwatig na sila ay tama. Paano ko masasabing naniniwala ako sa tagumpay laban sa kasalanan kung ako ay nagkaroon ng hindi

tugmang karanasan? Anong karapatan kong mag-alok ng pag-asa ng tagumpay sa buhay kung hindi ko ito naranasan?

Kapag nahulog ako sa tukso, alam ko na mahal ako ng ating Ama at na sa pamamagitan ni Cristo ay nagkamit ako ng kapatawaran, ngunit gusto kong lumakad na kasama ng aking Tagapagligtas sa lahat ng oras at hindi Siya masaktan sa aking walang-ingat na mga salita at walang pag-iisip na mga aksyon na kadalasang makasarili. Oo, pinatatawad tayo ng Diyos, ngunit ang kasalanan ay nagdudulot pa rin ng sakit sa ating mga relasyon. Ipinangako sa akin ng Bibliya na maaari kong ihinto ang pananakit sa mga nasa paligid ko, ngunit gaano kadalas akong nabigo.

Ngayon sa kanya na makapag-iingat sa inyo sa pagkahulog, at iharap kayo na walang kapintasan sa harapan ng kanyang kaluwalhatian na may labis na kagalakan, Judas 24.

Yamang si Cristo nga ay nagdusa sa laman para sa atin, gayundin naman ang inyong sandataan ang inyong sarili ng gayon ding pag-iisip: sapagka't ang nagbata sa laman ay huminto sa kasalanan; 1 Pedro 4:1.

(6) Ang sinumang nananatili sa kanya ay hindi nagkakasala: ang sinumang nagkakasala ay hindi nakakita sa kanya, ni hindi nakakilala sa kanya. (7) Munting mga anak, huwag kayong linlangin ng sinoman: ang gumagawa ng katuwiran ay matuwid, gaya naman niya na matuwid. 1 Juan 3:6-7.

Dito nagiging sakdal ang ating pag-ibig, upang tayo ay magkaroon ng katapangan sa araw ng paghuhukom: sapagka't kung ano siya, ay gayon din tayo sa sanglibutang ito. 1 Juan 4:17.

Narito ang pagtitiis ng mga banal: narito ang nagsisitupad ng mga utos ng Dios, at ng pananampalataya kay Jesus. Apocalipsis 14:12.

Ang aking matalino at mapagmahal na Tagapagligtas ay hinayaan akong maranasan ang natural na mga kahihinatnan ng maling pagkaunawa sa Kanya na hanggang ngayon ay kumapit pa rin ako. Ang mga panahong ito ng tunggalian, tukso at idolatriya ay nagpatindi sa aking paghahanap sa mga nawawalang piraso. Sa bawat oras na lumuhod ako sa harapan

ng aking Ama at nagsusumamo sa Kanya para sa karunungan at pang-unawa sa pamamagitan ni Jesus, lalo akong napalapit sa liwanag.

Maaaring isipin ng isang tao na sapat na sana ang aking kaalaman tungkol kay Jesus bilang Tagapagligtas para sa mga kasalanan ng mundo at hindi ako dapat mag-alala tungkol sa ibang mga bagay. Ang punto ay ang tukso ay dumarating pa rin araw-araw, at ang mga pagpapahayag ng makalaman na kalikasan ay nananakit pa rin sa mga tao. Ang katotohanan ay ang aking kaalaman tungkol kay Jesus ay nalilito pa rin. Ang tinig ng aking Mahal at ang tinig ng manunukso ay nagtatagpo pa rin sa aking isipan sa ilang lugar.

Sa aking pagsisikap na sambahin at itaas ang aking Tagapagligtas, hindi ko sinasadyang isinama sa mga aspeto ng pagsamba na ito na hindi nahayag sa Kasulatan. Hindi ko sinasadyang naramdaman si Kristo sa kontekstong lubos na umaasa sa sarili. Ang mga karagdagang bagay na ito ay nagmula sa aking espirituwal na mga ninuno at mayroon ding natural na katunugan sa akin. Ang lasa ng pag-asa sa sarili kung saan ako ay umibig noong bata ako at itinaguyod ng manunukso ay nakatanim sa puso ng katauhan ni Hesus na inaangkin kong sinasamba.

Ang tanging kaalaman ko tungkol kay Jesus ay dumating sa akin sa pamamagitan ng itinuro sa akin noong bata pa ako ng aking pamilya at ng aking simbahan. Itinuro sa akin na si Jesus ay Diyos, at ang Ama ay Diyos, at ang Espiritu ay Diyos. Itinuro sa akin na lahat sila ay banal at samakatuwid ay pantay. Ang konteksto ko para sa pagkakapantay-pantay na ito ay tila natural na pag-asa sa sarili na nagmumula sa likas na kapangyarihan, kakayahan, at kaalaman. Kaya hindi ko kinuwestyon kung paanong ang Ama, Anak at Espiritu ay pantay. Ipinapalagay ko lang na nangangahulugan ito na lahat sila ay may parehong kapangyarihan at posisyon. Ito ang ibig sabihin ng pantay sa mundo, kaya naisip ko na ito ang kaso sa Diyos. Hindi kailanman naisip ko na kung ang Diyos ay tatlong persona na lahat ay pantay-pantay sa kapangyarihan kung gayon ang mga kahulugan ng mga salita mismo ay magbabago. Ang mga salitang *Ama* at *Anak* ay tiyak na titigil sa ibig sabihin ng kanilang sinabi. Kung magkapantay ang Ama at Anak sa kapangyarihan, edad at

posisyon, imposibleng ang pangalawang persona ay magmumula sa unang persona dahil iyon ang magpapaasa o mapapasailalim sa pangalawang tao sa una.

Ang kasinungalingan ng ahas kay Eba ay nagsabi na tayo ay mga nilalang na umaasa sa sarili; ito ay nakatatak sa ating kalikasan at ipinapasa mula sa henerasyon hanggang sa henerasyon. Ang tinig ng manunukso ay nag-ayos ng diwa ng pag-asa sa sarili sa loob ko sa pamamagitan ng aking pamilya, edukasyon at mga karanasan sa komunidad. Nang iharap sa akin ang persona ni Jesus bilang isang umaasa sa sarili ngunit nagpapakita ng pagpapasakop at pagsunod para lamang sa ating kapakinabangan, nahulog ako dito. Ang aking pang-unawa sa Banal bilang ang pinaka-makapangyarihan, pinaka-maringal, at pinaka-nakapag-asa sa sarili ay ganap na nilagyan ng doktrinang ito ng Trinidad na nagpakita ng tatlong makapangyarihang nilalang bilang isang pagkakaisa ng isang korporasyong banal na pamilya.

Hindi ko makita na sa pamamagitan ng isang matalinong inilatag na pakana, ang tunay na Diyos at ang Kanyang Anak ay pinagsama sa isang huwad na diyos na umaakit sa aking makalaman na kalikasan. Kung minsan ay tumutuon ako sa relasyon ng Ama at Anak at naakit ako sa kanila. Pagkatapos ay babalik ako sa mga aspeto ng kapangyarihan at pag-asa sa sarili, at ito ang magtutulak sa akin na maging eksaktong pareho.

Ang diwang ito ng pag-asa sa sarili ay napukaw sa maraming palakasan at pelikula. Kapag pinapanood ko ang isang kampeon sa Olimpiko na nagpapakita ng kanyang husay, husay at liksi upang manalo ng gintong medalya, naakit ako dito dahil bahagi ng diyos na sinasamba ko ang nagpahayag ng kapangyarihan, husay at kakayahan sa pagpapakita ng pagtitiwala sa sarili. Nang mapanood ko ang isang pangkat ng mga lalaki na pilit na dumaan sa isa pang pader ng mga lalaki upang maglagay ng bola sa linya, naramdaman ko ang lakas at pinalakpakan ko ang pagtatanghal. Tamang-tama itong dumampi sa isang kord sa aking laman. Ngunit ang espiritung ito ay nakikipagdigma sa maamo at mapagpakumbabang si Hesus na laging gumagawa ng mga bagay na

nakalulugod sa Kanyang Ama. Wala Siyang ginawa sa Kanyang sarili kundi ipinagkatiwala ang lahat ng bagay sa mga kamay ng Kanyang Ama. Ang espiritung ito ay hindi natural para sa akin, ngunit sa pamamagitan ng aking pakikipagtagpo sa aking Minamahal, sinimulan kong matikman ang Espiritung ito at ninais din ito. Nagdulot ito ng matinding salungatan sa akin.

Sapagka't ang laman ay nagnanasa laban sa Espiritu, at ang Espiritu ay laban sa laman: at ang mga ito ay magkasalungat sa isa't isa, upang hindi ninyo magawa ang mga bagay na inyong ibig. Galacia 5:17.

(24) O kahabag-habag na tao ako! sino ang magliligtas sa akin sa katawan ng kamatayang ito? (25) Nagpapasalamat ako sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon. Kaya't taglay ang pag-iisip ay naglilingkod ako sa kautusan ng Dios; ngunit sa laman ang batas ng kasalanan. Roma 7:24-25.

Ang digmaan sa aking puso ay sa pagitan ng dalawang magkaibang pagkaunawa kay Kristo na aking minamahal. Ang pag-ibig ko noong bata pa ako ay isang prodyeksyon ng aking sarili bilang isang umaasa sa sarili, makapangyarihang tao na nakakuha ng paghanga at paggalang sa mga nakapaligid sa akin. Ang pangalawang persona ay ang maamo at mapagpakumbabang Hesus na nagmamahal sa Kanyang Ama at nagtiwala sa lahat ng Kanyang pag-aari ay nagmula sa Kanya. Nang walang anumang pagsasaalang-alang sa Kanyang mga kasanayan, talento o kakayahan, ang Tagapagligtas na ito ay pinagpala at minahal ng Ama dahil lamang sa Kanya nagmula.

Nakulong ako sa pakikibaka sa pagitan ng dalawang pananaw na ito tungkol kay Kristo dahil ang maingat na ipinahayag na pormula ng Trinidad ay naging napakahirap para sa akin na paghiwalayin sila. Mayroong ilang mga elemento ng kultura na nagdagdag sa aking kahirapan sa pagkilala sa pagkakaiba. Sa mga isyung ito tayo susunod.

12. Ang Drama ng Binagong Pagkakakilanlan

Ang Pasko ay isang kamanghamanghang panahon para sa akin bilang isang bata. Naaalala ko ang isang taong nagbibihis bilang Santa Claus at nagbibigay ng mga regalo sa mga bata sa pamilihan kung saan kami nagmimili. Naaalala ko rin ang kuwento ng

Sanggol na Hesus sa sabsaban na matapat na nilalaro sa buhay na ulay ng isang klase sa Eskwela Sabatika.

Habang tumatanda ako, nakita ko ang mga bituin sa pelikula na nagbibihis at gumaganap bilang isang bayani sa kanluran o lungsod na nagliligtas sa araw. Ang aking pagkabata at kabataan ay puspos ng drama. Ang buong ideya ng isang persona na ipagpalagay ang pagkakakilanlan ng ibang persona para sa layunin ng paggawa ng isang moral na punto ay naging bahagi ng tela ng aking buhay. Pagkatapos ng daan-daang oras ng panonood ng mga tao na ipagpalagay ang mga pagkakakilanlan ng ibang persona upang magkuwento ng kahulugan, na-maisaisip sa akin sa paniwala na ganito gumagana ang uniberso. Hindi ito itinuro sa akin, ngunit sa halip ay nakuha ko ito sa pamamagitan ng aking kultura.

Ang ugali na ito na panoorin ang mga tao na ipinapalagay ang iba pang mga pagkakakilanlan ay naging isang bintana ng pagtakas kung saan maaari kong isipin ang aking sarili sa isang mas makapangyarihang pag-iral kaysa sa kasalukuyang inookupahan ko. Ang panonood ng mga pelikula ay naging isang adiksiyon kung saan maaari akong magkaroon ng isa pang pagkakakilanlan para sa layuning isipin ang aking sarili na nakukuha ang paggalang at atensyon na gusto ko.

Habang ang aking pagkabata ay naging kabataan at ang aking mga ambisyong parang bata ay naging mahirap na matanto, ang bintana ng ipinapalagay na pagkakakilanlan ay naging isang mahalagang salik sa

pagpapanatili ng kasinungalingan ng pag-asa sa sarili at pagsasarili. Ang sikreto ay ang pagsamahin ang aking pagkakakilanlan sa taong nais kong tularan. Sa pamamagitan ng pag-aayos ng aking unang pag-ibig sa pagkabata, ang bintana sa kapangyarihan ay dumating sa pamamagitan ng pagsuko ng aking pagkakakilanlan. Hindi ko napagtanto na ang prosesong ito ay magdudulot ng aking pagkakakilanlan, dahil ang tanging bagay na mahalaga ay kapangyarihan. Ang paggamit ng drama at mga pelikula ay naging pangunahing bahagi ng mga pamamaraan ng manunukso upang mapanatili akong alipin sa kasinungalingan ng pag-asa sa sarili. Ito rin ay lubos na nagbulag sa akin sa idolatriya ng Trinidad.

Ang Trinidad ay ang perpektong pagpapahayag ng ipinapalagay na pagkakakilanlan para sa isang moral na layunin; tatlong persona na umaako sa mga tungkulin ng Ama, Anak at Espiritu para sa layuning gumawa ng mataas na moral na pahayag tungkol sa kaligtasan. Tamang-tama ito sa aking pag-aayos sa pamamagitan ng drama. Muli, ang kuwento ay umalingawngaw sa akin, dahil ito ay natural na tulad ng paghinga.

Tulad ng hindi ko nakita na ang isang ipinapalagay na pagkakakilanlan ay nagdudulot ng pagkawala o pagkalito ng kung sino ang isang persona, kaya hindi ko nakita na sa paniniwalang ang tatlong banal na persona na nagpapalagay ng ibang mga pagkakakilanlan ay talagang naging sanhi ng pagkawala o pagkalito kung sino sila. Ito ang naging misteryo ng Diyos! Ang lahat ng ito ay naging ganap na kahulugan sa aking likas na pag-iisip.

Hindi dapat balewalain na ang pangunahing kasinungalingan na sinalita kay Eva ay ipinakita sa pamamagitan ng isang nilalang na nagpabago sa kanyang sarili sa isa pang ganap na naiibang pagkakakilanlan. Huwag nating kalimutan na ang ating pagkatao mula kay Adan ay nakatatak ng mensahe ng pag-asa sa sarili na ipinarating sa pamamagitan ng isang midyum ng pagbabagong pagkakakilanlan.

Ang mensaheng ito ay lalong nakatatak sa aking pag-iisip sa pamamagitan ng panonood ng mga pagbabagong-anyo sobrang bayani tulad nina Superman, Spiderman at iba pa. Ang mga karakter na ito ay

may mga panloob na kapangyarihan na magagamit nila kapag sila ay nagbago. Ang mga kapangyarihang ito ay karaniwang ginagamit para sa mga layuning moral at para sa ikabubuti ng lipunan. Ang pangunahing prinsipyo na binuo ay upang *maabot ang panloob na lakas sa pamamagitan ng pagbabagong pagkakakilanlan*. Paulit-ulit ang araling ito sa akin. Sa halip na lumuhod at manalangin sa aking Ama sa Langit, ipinakita sa akin na ang mga tunay na bayani ay tumawag sa kanilang panloob na kapangyarihan sa pamamagitan ng pagbabago ng kanilang sarili. Muli, tinamlay ko ang diwa ng pagbabagong pag-asa sa sarili.

Sa unang bahagi ng aking kabataan, nalantad ako sa isa pang paraan ng pagbabagong pag-asa sa sarili. Ang serye ng Star Wars na isinulat ni George Lucas ay ipinakita ang pinakamahusay na mga bayani nito bilang mga master ng meditasyon. Sa pamamagitan ng sining ng konsentrasyon at pagsunod sa panloob na damdamin, ang isang tao ay maaaring magsagawa ng mga dakilang gawa sa labanan at manalo ng papuri ng lahat ng nakasaksi sa kanila. Ito ang aking banayad na pagpapakilala sa silangang mistisismo.

Kaya't para sa lahat ng mga kadahilanang ito natagpuan ko ang aking sarili na madalas na naakit sa telebisyon upang makisali sa mga gawi ng aking diyos ng pagkabata at iyon ay upang itaguyod ang kasinungalingan ng pag-asa sa sarili sa pamamagitan ng isang nabagong pagkakakilanlan. Lisipin ko ang sarili ko bilang sentral na karakter ng pelikula at mararamdaman ko ang kapangyarihang ipinakita niya. Hangga't ako ay patuloy na sumasamba sa isang diyos na nakikibahagi sa umaasa sa sarili na pagbabago, hinding-hindi mawawala ang aking pagmamahal sa mga pelikula, palakasan at kathang-isip na mga kuwento.

Ang isa pang dimensyon sa aking pagsasanay mula sa telebisyon ay ang pilosopiya na umaakit sa magkasalungat. Ang buong black/white, yin/yang kwento na nilalaro sa pamamagitan ng kuwento ng pag-ibig, ay nagbigay ng pare-parehong tema ng mga magkasalungat na nagsasama sa isa para sa higit na kapangyarihan, gatak at kasiyahan. Ang pagsasanay na ito ay nagbigay ng perpektong senaryo sa pagsasanib ng makapangyarihan, umaasa sa sarili na makalangit na Hesus sa

pagsusubmiti, mapagpakumbaba at masunuring makalupang Hesus sa isang bagay ng pagsamba.

Sa pagbabalik-tanaw ko ngayon, nakikita ko na ang karamihan sa aking pagkakatad sa lipunan sa pamamagitan ng aking pagkabata ay bumuo ng isang balangkas upang ihanda ako na tanggapin ang diyos ng Trinitario bilang isang bagay na natural, halata at hindi mapag-aalinlanganan. Ang diin sa pagtingin sa loob ng espiritu ng pag-asa sa sarili ay ganap na tumugma sa larawan ng tatlong dakilang nilalang na ito na binago ang kanilang sarili sa mga karakter ng Ama, Anak at Espiritu.

Ang katangian ng aking Minamahal na nagtiwala sa Kanyang Ama at laging sumusunod, nagtiwala at tumingin sa Kanya ay pinagsama at nilamon ng aking maraming larawan ng pag-asa sa sarili, tumitingin sa loob at binago sa kapangyarihan ng Banal.

Napakasimple sana ng mga bagay kung naiintindihan ko ang mga salitang ito:

Si Jesu-Cristo ay siya ring kahapon, at ngayon, at magpakailanman. Hebreo 13:8.

At muli maraming bagay ang magiging mas simple kung patuloy kong binabasa ang Bibliya nang malinaw. Ngunit muli, ang aking pagpapalaki at pag-aaral ay naglagay ng kaliskis sa aking mga mata upang pigilan ako na gawin iyon.

13. Mga Laro sa Isip

Isang araw kapag nakikipaglaro sa aking mga kaibigan sa paaralan, may tumawag sa akin ng mas taimtim, “Adrian! May hati ka sa pantalon mo.” Nagsimulang bumilis ang tibok ng puso ko nang mabilis akong lumingon para hanapin kung saan ang hati. Pagkatapos ay narinig ko ang isang koro ng pagtawa na may mga salitang "Gotcha!"

Maligayang pagdating sa mundo ng pagbibiro. Kadalasan ang buhay ko ay naging laro ng pag-iwas at pagpapaputok ng mga pana ng panlilinlang.

(18) Kung paano ang isang ulol na naghahagis ng mga apoy, mga palaso, at kamatayan, (19) Gayon ang tao na nagdaraya sa kaniyang kapuwa, at nagsasabi, Hindi ba ako nasa laro? Kawikaan 26:18-19.

Nakakahiya na mahuli ako at pinagtatawanan ako ng buong klase ng mga bata. Itinuro sa akin ng karanasan sa kapantay'ng klase na huwag maging mahina, huwag magtiwala sa sinuman at higit sa lahat, magingat na huwag seryosohin ang lahat ng sinasabi ng mga tao.

Ang pinakapangunahing elemento ng pagbibiro ay ang pagsasabi ng kabaligtaran ng kung ano ang totoo at pagguhit ng mapanlinlang, literal na pag-iisip na tao sa isang estado ng pagkalito upang tumawa. Sa aking mga taon ng tinedyer, ako ay nilamon ng diwa ng panlilinlang, pagkalito at paglilibang sa pamamagitan ng pag pilipit ng mga salita upang magkaroon ng ibang kahulugan kaysa sa literal na kahulugan ng mga ito. Gayunpaman ang isa sa mga unang bagay na hinatulan ako ng aking Minamahal pagkatapos ng aking pagbabalik-loob ay ang prinsipyo ng pagsasabi ng ibig kong sabihin.

Datapuwa't ang iyong pakikipagtalastasan ay, Oo, oo; Hindi, hindi: sapagka't anomang higit pa sa mga ito ay nagmumula sa kasamaan. Mateo 5:37.

Ang mga palaso ng panlilinlang na ito ay naglaro ng bahagi sa pagsisikap na pigilan ang aking pagpasok sa pamamagitan ng sikip-pultahan sa looban ng Santuwaryo. Talagang nahatulan ako sa paksang ito nang malaman ko na ang pagbibiro ay isang paraan ng pagbibigay ng maling patotoo at samakatuwid ay isang paglabag sa ikasiyam na utos.

Huwag kang sasaksi ng kasinungalingan laban sa iyong kapwa.
Exodo 20:16.

Natutunan ko rin ang isa sa mga bagay na ititigil ng mga tagasunod ni Jesus ay ang pagsasagawa ng daya.

(21) Sapagka't sa gayon man ay tinawag kayo: sapagka't si Cristo ay nagdusa dahil sa atin, na nag-iwan sa atin ng halimbawa, upang kayo'y sumunod sa kaniyang mga hakbang: (22) Na hindi nagkasala, ni nasumpungan man ang pagdaraya sa kaniyang bibig: 1 Pedro 2:21-22.

Ito ang mga hindi nangahawa sa mga babae; para silang mga birhen. Ito ang mga sumusunod sa Kordero saan man siya pumaroon. Ang mga ito ay tinubos mula sa mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. (5) At sa kanilang bibig ay walang nasumpungang daya: sapagka't sila'y walang kapintasan sa harap ng luklukan ng Dios. Apocalipsis 14:4-5.

Ang guile ay tinukoy:

upang madaya; ihambing ang G1185); isang lansihin (masakit), iyon ay, (matalinhaga) pandaraya: - kagalingan panlilinlang, kapitaganan.

Ang napaka-interesante sa akin ay ang lugar kung saan ko naranasan ang espiritung ito nang higit ay sa aking pagsasanay sa seminaryo para sa ministeryo. Natagpuan ko na ito ay isang patuloy na labanan na hindi maakit sa espiritu ng pagtawa sa pamamagitan ng sining ng pagbibiro. Kinailangan kong manalangin nang taimtim para sa tulong na huwag makisali sa gawaing ito. Sa tuwing ipinahihiwatig ko ang aking hilig na magbasa ng isang talata sa Bibliya sa malinaw na kahulugan nito, ang pagtawa at pangungutya ay madalas na bumabati sa aking mga tainga.

Ang pagtuturo ng pagbibiro ng manunukso ay nagturo sa akin na huwag seryosohin ang mga salita at maghanap ng nakatagong kahulugan. Pinadali ni Jest ang aking pagpapahalaga sa mga pangunahing simulain ng Alexandrian allegorical na pamamaraan ng pag-aaral ng Bibliya. Ang tunay na kahulugan ng mga salita ay wala sa literal na pagbasa. Ang biro ay isa lamang laro ng isip na nakaapekto sa aking pagbabasa ng Bibliya at sa tunay na pagkakakilanlan ng aking Minamahal.

Itinuro sa akin ng mga simpleng paraan ng paglalalahad ng kuwento ng telebisyon ang konsepto ng magkatulad na mga katotohanan. Sa iba't ibang panahon sa aking buhay ay nalantad ako sa mga programa sa telebisyon na naglalarawan sa mga pamilyang gumagawa ng mga karaniwang bagay. Ang mga programang ito ay mga serye na programa, ibig sabihin, magkakaroon sila ng lingguhan o pang-araw-araw na mga bahagi. Sa loob ng maikling panahon, naging pamilyar ako sa mga karakter at nagsimulang makilala sila. Ang mga karakter na ito ay naging bahagi ng aking buhay na madalas kong isipin ang aking sarili sa gitna nila, maging nababahala tungkol sa mga bagay na kanilang kinakaharap at kung minsan ay pinapangarap ko pa sila bilang bahagi ng aking mundo.

Ang mga serye na programa na ito ay nagbigay-daan sa akin na pumasok sa isip sa ibang katotohanan mula sa aking sarili. Ngunit anumang oras ay maaari akong umalis sa katotohanang iyon. Halimbawa, kapag nanonood ng isang bagay na nakakatakot, sasabihin ko sa sarili ko, "Ito ay isang pelikula lamang." Ang pagsasanay na ito ay nagpapahintulot sa akin na maranasan ang lahat ng mga damdamin ng isang magkahilera na katotohanan, ngunit maaari akong tumalon mula dito kapag ito ay naging hindi komportable. Bagama't pinakamakapangyarihan ang prosesong ito sa mga serye na programa, pareho ito para sa anumang pelikula. Ang paggamit ng mga biswal at tunog ng mga taong nakikibahagi sa mga aktibidad sa totoong buhay ay lumikha ng isang tunay na mundo na naglabas sa akin mula sa aking sarili.

Anuman ang nilalaman, ang proseso ng pamumuhay sa isang magkahilera o tunay na realidad ay nakaapekto sa paraan ng pagbabasa

ko ng Bibliya. Naglatag ito ng perpektong balangkas para pahintulutan si Jesus na lumipat sa isang magkahilera na katotohanan bilang isang tao sa lupa. Ang Kanyang ginawa sa lupa ay hindi talaga kung sino Siya. Siya ay hindi isang umaasa, nagtitiwala na Anak sa katotohanan, Siya ay humakbang lamang sa kahaliling katotohanang ito para sa layunin ng paggawa ng isang moral na pahayag. Ito ay katulad ng mga pelikulang napanood ko. Marami sa kanila ang sumubok na gumawa ng ilang uri ng moral na pahayag sa pamamagitan ng isang magkahilera na katotohanan sa aking sarili.

Ang isa sa mga pinakakaraniwang pagpapahayag ng magkatulad na katotohanang ito ay "Ito ay sa panahon lamang ng pagkakatawang-tao." Ang demonyo na kumbinasyon ng magkahilera na realidad at pagbabago ng pagkakakilanlan ay naging napakadali ng ganitong uri ng pag-iisip. Nababasa ko ang mga pahayag sa Bibliya tulad ng mga sumusunod at inilagay ang mga ito sa isang magkahilera na katotohanan na sa esensya ay kathang-isip.

Nang magkagayo'y sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang Anak ay hindi makakagawa ng anuman sa kaniyang sarili, kundi kung ano ang nakikita niyang ginagawa ng Ama: sapagka't ang anomang bagay na kaniyang ginagawa, ay gayon din ang ginagawa ng Anak. Juan 5:19.

Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa kaniyang sarili; gayon din ang ibinigay niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa kaniyang sarili; Juan 5:26.

At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na iyong sinugo. Juan 17:3.

(1) Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong nakaraan sa mga ninuno sa pamamagitan ng mga propeta, (2) Sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng kanyang Anak, na kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan din niya ginawa niya. ang mga mundo; (3) Na siyang kaningningan ng kanyang kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng kanyang pagkatao, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan

ng salita ng kanyang kapangyarihan, nang nilinis niya sa pamamagitan ng kanyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa kanang kamay ng Kamahalan sa kaitaan. ; (4) Palibhasa'y ginawang higit na mabuti kaysa sa mga anghel, gaya ng kanyang pamana na nagtamo ng higit na mabuting pangalan kaysa sa kanila. Hebreo 1:1-4.

Sa tuwing nakumbinsi ang aking isipan na dapat basahin nang literal ang mga talatang ito, ang pagkaunawa ko na si Jesus ay kapantay ng Ama sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihang umaasa sa sarili ay maglalagay sa mga tekstong ito sa isang magkatulad na kathang-isip na katotohanan para sa layuning gumawa ng isang moral na pahayag. Awtomatikong ginawa ko nang hindi ko namamalayan. Ang aking isip ay na-programa sa ganitong paraan sa loob ng maraming taon, at lahat ng pagsasanay na ito ay ganap na nagtrabaho upang maiwasan ang aking pagtakas mula sa tatlong-sa-isang diyos na tinatawag na Trinidad.

Anumang oras na manood kami ng isang pelikula o serye na kwento ng anumang uri, anuman ang nilalaman, kami ay pino-programa para sa magkahilera na reyalidad na maaaring ma-access o iwanan anumang oras. Kahit na ang mga totoong kwento na ipinakita sa isang format ng pelikula ay maaaring lumikha ng epekto na ito, dahil ang paggalaw ng mga aktor at ang pakikipag-ugnayan na naobserbahan ay awtomatikong lumilikha ng magkahilera na katotohanang ito at nagpapahintulot sa amin na pumasok dito.

Ito ay ibang-iba sa pagbabasa ng mga kuwento sa Bibliya at pagpapahintulot sa Espiritu ng Diyos na ihanga sa atin kung ano ang ibig sabihin ng mga ito. Kapag tinuruan tayong magbasa ng Bibliya nang literal at huwag lumampas sa hangganan ng Banal na Kasulatan, makakakuha tayo ng mga aral mula sa mga kuwento, ngunit hindi tayo pumapasok sa isang magkahilera na realidad na nagiging dahilan upang iwanan natin ang ating sarili. Maraming beses pagkatapos manood ng isang pelikula, ang tanda na pumasok ako sa ibang katotohanan ay madalas akong magkaroon ng panahon ng pagkalito kung nasaan ako, anong oras na, at kung ano ang dapat kong gawin sa susunod.

Naaalala ko ang isang partikular na pelikula na nag-iwan sa akin sa estadong iyon nang halos tatlong araw. Patuloy lang akong nabubuhay sa magkahilera na realidad at hindi ako makaalis dito. Paulit-ulit na naglalaro sa aking isipan ang mga eksena, at paulit-ulit kong dadaan ang lahat ng emosyon. Ang prosesong ito ay ibang-iba sa pagbabasa ng Bibliya nang malinaw at simple. Kailanman ay hindi natin nalilimutan ang ating kasalukuyang katotohanan at mga kalagayan. Ang ating isip ay hindi binobomba ng dalawampu't lima hanggang tatlung imaheng sa isang segundo, na nagiging sanhi ng labis na impormasyon at pinipilit ang isip na bitawan ang lahat ng bagay sa paligid nito. Ito ang gawain ng maninira.

Yaong mga hindi maaaring humiwalay sa pagnanais para sa mga pelikula, mga sabon sa TV, mga serye na programa at tinatawag na realidad TV ay halos imposibleng basahin ang Bibliya sa literal na paraan nang hindi napapailalim sa magkatulad na mga katotohanan. Ang pinakamasama sa mga pelikulang ito ay ang mga naglalarawan kay Hesus Mismo. Ang antas ng kalituhan na nalikha mula sa ganitong uri ng magkahilera na realidad, pabayaang na ang kamalian na ibinunyag sa mga iskrip at ang madalas na senswal na pamumuhay ng mga aktor, ay hindi makalkula.

Iisipin mong sapat na ang mga salik na ito, ngunit naranasan ko rin ang kababalaghang magkahilera na realidad na ito sa iba't ibang mga laro sa kompyuter gaya ng Paghahanap ng kayamanan, paghahanap o gawain batay na mga laro at lalo na ang mga laro sa karera ng kotse na may kinalaman sa pagdaan sa mga antas na magdadala sa akin sa isang magkahilerang katotohanang katulad ng ginawa ng mga pelikula. Pagkatapos gumugol ng mga oras sa paglalaro, naramdaman ko ang maikling pakiramdam ng pagkalito kung ano ang katotohanan. Naaalala kong mabuti ang pakiramdam pagkatapos masakop ang isang laro at kumpletuhin ang lahat ng antas nito. Naranasan ko ang isang pakiramdam ng kagalakan na pagkatapos ay nagbigay daan sa isang uri

ng kalungkutan na ito ay tapos na. Ang mga prinsipyo ng pagbibiro,⁵ na sinamahan ng indoktrinasyon ng mga pelikula, laro, at mga kuwentong nakabatay sa telebisyon ay nagtulak sa akin mula sa aking umiiral na katotohanan patungo sa isa pa.

Ang mga ito ay naging pangunahing kasangkapan sa pagtulong sa dakilang Manlilinlang sa pag-iwas sa akin sa Kabanal-banalang Lugar na karanasan kasama ang aking Minamahal. Ang lahat ng mga bagay na ito ay idinisenyo upang gawing bahay ng mga baraha ang mga katotohanan ng ebanghelyo na itinayo sa pundasyon ng buhangin. Ang bawat bahagi ng aking pagpapalaki ay maingat na kinakalkula upang iprograma ang aking pag-iisip mula sa kung ano ang apurahang sinusubukang sabihin sa akin ng aking Minamahal sa Bibliya.

⁵. Ang mga prinsipyong ito ay kung saan ang literal na kahulugan ng mga salita ay kinukutya at kadalasan ay pinapaboran ang isang kabaligtaran na kahulugan.

14. Isang Bahay ng mga Kard

Naalala ko ang isa sa mga unang beses na pumasok sa isip ko ang liwanag, at sinimulan kong makita kung paano nagagawa ng mga teologo ang mga walang katotohanang pahayag. Sa loob ng maraming taon, naguguluhan ako kung paano itatanggi ng mga taong nag-aangking Bibliya ang literal na anim na araw na paglikha, tanggihan ang Sabbath o naniniwala na ang mga tao ay dumiretso sa langit kapag sila ay namatay. Ang mas masahol pa, ay ang mga pahayag ng mga iskolar na itinatanggi ang gawain ni Jesus sa Kabanal-banalang Lugar at ang paglilinis mula sa kasalanan bago Siya bumalik sa Lupa.

Nakaupo ako sa isang lektura sa mga aklat ng Daniel at Apocalipsis. Hindi ito sinabi bilang isang katotohanan ngunit iminungkahi lamang na ang nakita ni Daniel sa pangitain sa kabanata 7 ay isang metapora. Ang metapora ay nangangahulugang:

isang pananalita kung saan ang isang termino o parirala ay inilapat sa **isang bagay na hindi literal na naaangkop** upang magmungkahi ng pagkakahawig,...⁶

Habang tinatanaw ko ang pag-iisip na ito ng imahe ng Daniel 7 bilang isang metapora, naramdaman ko ang pagbukas ng lupa, at ang buong kaganapan ng paghatol sa Daniel ay winalis. Ang mungkahi ay ang Daniel at ang Apocalipsis ay puno ng mga simbolo at ang nakita ni Daniel tungkol sa Anak ng Tao na dumarating sa Sinaunang mga Araw ay isang simbolo din. Nagkaroon ng lohika sa argumentong ito. Mukhang makatwiran ito, ngunit mula sa pagsasaliksik na ginawa ko, gagawin nitong isang kubyerta ng mga baraha sa isang mabuhanging pundasyon ang doktrina ng paghatol at ang mga konektadong turo nito (upang

⁶. dictionary.reference.com

gumamit ng metapora) sa isang kubyerta ng mga baraha sa isang mabuhanging pundasyon sa tabi mismo ng isang maling linya.

Ang paggamit ng metapora ay umiiral sa maraming lugar sa Bibliya. Ang tanong ay kailan natin itinuturing ang isang bagay bilang isang metapora kung saan ang kahulugan ay hindi dapat literal na kunin, at kailan natin binabasa ang teksto nang malinaw na may literal na kahulugan?

Kung tatanggapin natin ang Bibliya bilang Salita ng Diyos kung gayon dapat nating tanggapin ang literal na sinasabi nito kung ito ay may katuturan sa kinatatayuan nito at hindi gumagawa ng karahasan sa mga simpleng batas ng kalikasan kung hindi ay dapat itong maunawaan sa simbolikong paraan. Halimbawa, Nang sabihin ni Jesus na “Ako ang pintuan.” Ito ay malinaw na isang simbolo na kahulugan na nangangailangan ng interpretasyon. Ang isang pinto ay nauunawaan bilang ang punto ng pagpasok sa isang bagay at kaya naiintindihan natin ang kahulugan ng simbolo.

Ang isang metapora ay may kapangyarihan lamang kapag ito ay nakakabit sa isang literal na realidad. Kung kukunin mo ang pundasyon at ilapat ang isang makasagisag na pag-unawa dito, kung gayon ang buong sistema ay babagsak, dahil walang matibay para sa metapora na itatag. Ang paraan ng Bibliya na tanggapin muna ang literal na mga salita kung hindi ito gumagawa ng karahasan sa mga simpleng batas ng kalikasan ay ang ating pananggalang laban sa gawing buhangin ang ating mga pundasyon.

Ang natural na epekto ng paglalapat ng metapora sa isang bagay na literal na mauunawaan ay isang kabaligtaran na kahulugan. Ang maliit na aparatong ito ng paglalapat ng mga metapora sa literal na nauunawaan na mga sipi ang nagpasiklab sa lahat ng aking kasiyahan noong bata pa ako sa pagbibiro at pagsasanay sa magkasalungat na pag-akit. Ang mga nakamamatay na metapora na ito ay nagbigay ng pinto para sa akin upang makapasok sa magkatulad na mga katotohanan na may magkasalungat na kahulugan. Naaalala ko ang isang lektor na

naglalarawan kung paano nabuhay ang Bibliya nang maunawaan niya ang kapangyarihan ng metapora.

Isa sa mga pinakasimpleng halimbawa kung paano maaaring gamitin ang isang metapora upang ipakita ang isang bagay na kabaligtaran mula sa nakasaad tungkol sa Sabbath.

Ang sabi ng Bibliya:

Alalahanin ang Araw ng Sabbath, upang panatilihin itong banal.
Exodo 20:8.

Kung kukunin natin ang salitang Sabbath at bibigyan ito ng kahulugan ng kapahingahan, maipapakita natin kung paano tayo binibigyan ni Jesus ng kapahingahan sa pamamagitan ng pagsipi:

Magsiparito sa akin, kayong lahat na nangapapagal at nangabibigatang lubha, at kayo'y aking bibigyan ng kapahingahan. Mateo 11:28.

Ang konklusyon ay ipinakita na bilang si Jesus ang ating kapahingahan, tinutupad Niya ang pangangailangang magpahinga. Tayo ay nagpapahinga kay Kristo, at habang tayo ay nagpapahinga sa Kanya tinutupad natin ang utos na ito sa espirituwal na paraan. Ang prosesong ito ay ginagawang isang metapora ang literal na salitang Sabbath para sa pagpapahinga sa kaligtasan ni Jesus. Ngunit kung gagamitin natin ang pamamaraan para sa literal na interpretasyon ay makikita natin na ito ay may perpektong kahulugan tulad ng nakasulat, kaya't pinipigilan natin ang metaporikal na kahulugan na magpapakita na ang pahayag ay nagsasabi na kabaligtaran ng iniutos.

Kung babaling tayo sa Daniel 7 tayo ay ipinakilala sa maraming mga simbolo. Sa halip na mag-isip tungkol sa kahulugan ng mga simbolong ito, may isa pang mahalagang tuntunin at iyon ay ang Banal na Kasulatan ay dapat na sarili nitong tagapagsalin. Kung gusto nating tanggapin ang Salita ng Diyos bilang ating guro kung gayon dapat tayong magpailalim dito sa halip na ito ay sumailalim sa ating mga hangarin na basahin ito sa isang tiyak na paraan.

Sa Daniel 7, hindi na kailangang mag-isip tungkol sa kahulugan ng leon, oso, leopardo at hayop, sinasabi sa atin ng Bibliya kung ano ang ibig sabihin ng mga ito.

Ang mga dakilang hayop na ito, na apat, ay apat na hari, na babangon sa lupa. Daniel 7:17.

Sa gitna ng pangitaing ito na ibinigay kay Daniel ay ang pagmamasid sa isang dakilang paghatol at dalawang pangunahing tauhan na inilarawan bilang ang Sinaunang mga Araw at ang Anak ng Tao. Narito ang salaysay:

(9) Ako'y tumingin hanggang sa ang mga luklukan ay ibinagsak, at ang Matanda sa mga araw ay naupo, na ang kaniyang suot ay maputi gaya ng niyebe, at ang buhok ng kaniyang ulo ay parang dalisay na lana: ang kaniyang luklukan ay parang apoy na umaapoy, at ang kaniyang mga gulong ay parang apoy na nagniningas. (10) Isang maapoy na batis ang lumabas at lumabas mula sa harap niya: libo libo ang naglingkod sa kaniya, at sangpung libong ulit na sangpung libo ang tumayo sa harap niya: ang paghatol ay inilagay, at ang mga aklat ay nabuksan. (11) Ako ay nakakita noon dahil sa tinig ng mga dakilang salita na sinalita ng sungay: Ako ay tumingin hanggang sa ang hayop ay napatay, at ang kanyang katawan ay nawasak, at ibinigay sa nagniningas na apoy. (12) Kung tungkol sa iba sa mga hayop, inalis nila ang kanilang kapangyarihan: gayon ma'y ang kanilang buhay ay pinahaba ng isang panahon at panahon. (13) Nakita ko sa mga pangitain sa gabi, at, narito, ang isang gaya ng Anak ng tao ay dumating na kasama ng mga alapaap ng langit, at naparoon sa Matanda sa mga araw, at inilapit nila siya sa harap niya. (14) At binigyan siya ng kapangyarihan, at kaluwalhatian, at isang kaharian, upang ang lahat ng mga tao, mga bansa, at mga wika, ay paglingkuran siya: ang kaniyang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan, na hindi lilipas, at ang kaniyang kaharian ay hindi lilipas. masira. Daniel 7:9-14.

Ang mga paglalarawan ng mga hayop at maliit na sungay ay malinaw na mga simbolo at makikita ang kanilang paliwanag sa ibang bahagi ng kabanatang ito gayundin sa iba pang bahagi ng Daniel. Lahat ng iba pa sa kuwentong ito ay mababasa nang literal nang walang anumang karahasan na ginagawa sa mga batas ng kalikasan.

Ang eksenang ito ng paghuhukom na kinasasangkutan ng Matanda sa mga Araw at ng Anak ng Tao ay ang pundasyong salaysay ng tagpo ng paghuhukom sa Daniel 7 na nagaganap sa katapusan ng 2300 araw at bago ang Ikalawang Pagparito. Habang nakaupo sa isang lektur sa Bibliya, ang mungkahi na ang pangitain ni Daniel ay simbolo lamang ng katarungan ng Diyos at nagpapakita ng Kanyang kakayahang wakasan ang kasalanan, ay ginawa ang buong salaysay na kabaligtaran ng kung ano ang ibig sabihin. Ang kabiguan na unang ilapat ang tuntunin para sa literal na interpretasyon, ay nagpapahintulot sa pundasyong katotohanan ng Anak ng Tao na aktuwal na dumarating sa Matanda sa mga Araw upang tumanggap ng kaharian na maging alabok. Bakit? Dahil hindi talaga ito naganap; ito ay isang simbolo lamang. Ito ang resulta ng hindi pagpansin sa tuntunin para sa literal na interpretasyon muna.

Sa mismong puntong ito ako ay naakit tungkol sa turo ng Bibliya ng Ama at ng Kanyang Anak. Ako ay namangha sa kung paano ako maniniwala na si Jesus ay Anak ng Diyos at gayon pa man ay naniniwala sa Trinidad sabay sabay. Nagiging napakadali ang prosesong ito kapag ipinakita mo ang mga katagang Ama at Anak bilang mga metapora para sa pag-ibig ng Diyos sa sansinukob.

Kung naiintindihan natin na ang pundasyon ng katotohanan ng buong sansinukob ay umiikot sa Diyos at sa Kanyang Anak at pagkatapos ang mga terminong ito ay ginawang metapora, ang buong ekonomiyang Kristiyano ay nagiging bahay ng mga baraha sa palipat-lipat na buhangin.

Kapag ang mga katagang *Ama* at *Anak* ay hindi na literal, ang gulugod ng Banal na Kasulatan ay maaaring baluktot at hubugin ayon sa anumang naisin natin. Nagiging isang simpleng bagay na gawin ang Diyos sa ating larawan. Ang buong ideya ng Diyos na nagsasagawa ng mga tungkulin gamit ang mga terminong Ama at Anak bilang mga simbolo ay nagpapakita sa atin ng ideya na ginawa ng Diyos ang Kanyang sarili sa larawan ng tao. Ang Diyos, kumbaga, ay pumapasok sa isang magkahilera na realidad upang gumawa ng isang moral na pahayag. Ang tunay na kahulugan ng lahat ng mga pahayag na naghahayag ng pag-ibig

ng Ama para sa Kanyang Anak ay hindi dapat literal na kunin, dahil ayon sa Simbahan, si Jesus ay hindi talaga ang Anak ng Diyos; ito ay isang tungkuling ginampanan Niya para sa mga layunin ng kaligtasan.⁷

Sa aking pagbabalik-tanaw sa aking buhay at nakikita ko ang pinagsama-samang lahat ng mga biro, pelikula, magkatulad na katotohanan, binagong pagkakakilanlan at nakamamatay na paggamit ng mga metapora, nakikita ko rin na ang mga bagay na ito ay naglalayon sa isang pangunahing layunin, at iyon ay upang sirain ang aking kakayahan upang pumasok sa isang matamis na pakikisama sa Diyos at sa Kanyang Anak sa Kabanal-banalang Lugar sa langit. Hanggang sa masimulan kong maunawaan ang mga panlilinlang na ito at lumayo sa kanila, magiging imposible para sa akin na makahanap ng pasukan sa Kabanal-banalang Lugar at makapiling ang aking Minamahal. Ang Kabanal-banalang Lugar ay kung saan ginaganap ang kasal, at magiging imposible para sa akin na maging bahagi ng nobya kung talagang hindi ko kilala ang aking magiging Asawa.

Ang tanging posibleng paraan upang magkaroon ng patuloy na matamis na pagsasama ay ang malaman ang katotohanan tungkol sa kung sino talaga ang Diyos at ang Kanyang Anak.

At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na iyong sinugo. Juan 17:3.

Ang aming nakita at narinig ay ipinapahayag namin sa inyo, upang kayo naman ay magkaroon ng pakikisama sa amin: at tunay na ang aming pakikisama ay sa Ama, at sa kaniyang Anak na si Jesucristo. 1 Juan 1:3.

7. Maraming mga kredo ng Kristiyano ang nagbigay ng impresyon na si Jesus ay Anak ng Diyos, ngunit ang tatlong persona sa pormula ng One Being ay sumisira sa tunay na pagkakaiba sa pagitan ng Ama at Anak. Pangalawa, nakikita lamang ng ilang Kristiyano si Jesus bilang isang Anak habang nasa lupa. Ang pangunahing punto ay ang Anak ay hindi aktuwal na isinilang mula sa Ama sa kawalang-hanggan at hindi isang natatanging nabubuhay mula sa Ama kaya nakalilito at nagmimistula sa Kanyang pagiging Anak.

Gusto ko ang pakikisamang ito sa Ama at Anak, gayunpaman, ang aking kaalaman tungkol kay Jesus ay nalito sa tinig at pagsasanay ng manunukso. Ang aking pagsasanay sa mga pelikula, biro at metaporikal na teolohiya ay nagpapahintulot sa akin na ang dalawang magkahiwalay na magkasintahang ito ay sumama sa akin bilang isang persona. Ang mga alituntunin ng pag-asa sa sarili, nabagong pagkakakilanlan at pagtatamo ng paggalang sa pamamagitan ng tagumpay ay banayad na sinasamba sa magkahilera na katotohanan sa maamo at mababang Tagapagligtas ng mundo. Hindi ako mapapasok ng Aking Mahal sa lihim na lugar ng Kataas-taasan habang ako ay may pagmamahal pa sa aking kasintahan noong bata pa ako. Kailangang may paraan para makatakas sa digmaang ito sa aking isipan.

Patlang III

Awit ni Solomon 5:7-9 Nasumpungan ako ng mga bantay na lumibot sa bayan, sinaktan nila ako, sinugatan nila ako; inalis sa akin ng mga tagabantay ng mga pader ang aking lambong. (8) Ipinag-uutos ko sa inyo, Oh mga anak na babae ng Jerusalem, kung inyong masumpungan ang aking sinta, na inyong sabihin sa kanya, na ako ay may sakit sa pag-ibig. (9) Ano ang iyong minamahal kaysa sa ibang minamahal, Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae? ano ang iyong sinisinta na higit kay sa ibang minamahal, na iyong ipinagbilin sa amin ng gayon?

Mga Taga-Roma 7:21-24 Kaya't nakasumpung ako ng kautusan, na, kung ibig kong gumawa ng mabuti, ang kasamaan ay nasa akin. (22) Sapagka't ako ay nalulugod sa kautusan ng Dios ayon sa panloob na tao: (23) Nguni't nakikita ko ang ibang kautusan sa aking mga sangkap, na nakikipagdigma laban sa batas ng aking pag-iisip, at dinadala ako sa pagkabihag sa batas ng kasalanan na nasa aking mga miyembro. (24) O kahabag-habag na tao ako! sino ang magliligtas sa akin sa katawan ng kamatayang ito?

Apocalipsis 3:17-20 Sapagka't iyong sinasabi, Ako ay mayaman, at sumagana sa mga pag-aari, at hindi nangangailangan ng anuman; at hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, at miserable, at dukha, at bulag, at hubad: (18) Ipinapayo ko sa iyo na bumili sa

akin ng gintong sinubok sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at mapuputing damit, upang ikaw ay mabihisan, at ang kahihyan ng iyong kahubaran ay hindi mahayag; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pangpahid sa mata, upang ikaw ay makakita. (19) Ang lahat ng aking iniibig, ay aking sinasaway at pinarurusahan: kayo nga'y maging masigasig, at magsisi. (20) Narito, ako'y nakatayo sa pintuan, at tumutuktok: kung ang sinoman ay duminig ng aking tinig, at magbukas ng pinto, ako'y papasok sa kaniya, at hahapong kasalo niya, at siya'y kasama ko.

Seksyon 4. Iniligtas ng Aking Mahal

15. Elias

Gaya ng binanggit ko sa Kabanata 9, ang ideya na si Jesus ay tunay na Anak ng Diyos ay nagpakita sa isang nilalang na tumanggap ng lahat mula sa Kanyang Ama at na mahal Siya ng Kanyang Ama dahil lamang Siya ay Kanyang Anak at hindi dahil sa mga kaloob ng kapangyarihan at posisyon. Siya ang nagmamay ari. Ang katotohanang ito ay nagbukas ng dalawang malinaw na kaharian.⁸

	Kaharian ng Diyos	Ang kaharian ni Satanas/Pangmundo
Pamahalaan	Pamilya	Pinakamalakas
Kurense	Mapagmahal na Relasyon	mga ari-arian
Pagkamamamayan	Mga anak ng Diyos	Pagganap at tagumpay bilang matagumpay na na-uri ng iyong sarili at ng iba

Sa kabila ng katotohanan na ako ay nag-aral sa sining ng pagbibiro, talinghaga, at drama, na nag-impluwensya naman sa akin na iwasan ang literal na pagbabasa ng Bibliya at pagnanais na makatakas sa iba't ibang katotohanan, ang Salita ng aking Minamahal tungkol sa kung ano ang nagpapahalaga sa atin. unti-unting nabuo sa isip ko. Sinimulan kong makita ang katotohanan na:

⁸Tingnan ang aking aklat na Mga Digmaan sa Pagkakakilanlan kabanata walong para sa pagpapalawak ng mga kahariang ito.

Sapagka't ang aking mga pagiisip ay hindi ninyo mga pagiisip, o ang inyong mga lakad man ay aking mga lakad, sabi ng Panginoon. (9) Sapagka't kung paanong ang langit ay mas mataas kaysa sa lupa, gayon ang aking mga daan ay mas mataas kaysa sa inyong mga lakad, at ang aking mga pag-iisip kaysa sa inyong mga pag-iisip. Isaias 55:8-9.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Huwag magmapuri ang pantas sa kaniyang karunungan, ni magmapuri man ang makapangyarihan sa kaniyang kapangyarihan, huwag magmapuri ang taong mayaman sa kaniyang mga kayamanan: (24) Kundi ang nagmamapuri ay magmapuri dito, na kaniyang nauunawaan at nakikilala ako, na ako ang Panginoon na nagsasagawa ng kagandahang-loob, kahatulan, at katuwiran, sa lupa: sapagka't sa mga bagay na ito ay nalulugod ako, sabi ng Panginoon. Jeremias 9:23-24.

Ang bagong batong panulok na ito ay nagsimulang ihayag ang mga turong pinaniniwalaan ko sa isang ganap na bagong liwanag.

	Kaharian ng Diyos	Ang kaharian ni Satanas/Pangmundo
Kautusan	Regalo para protektahan tayo	Mga kasangkapan sa pagpapakita ng mabubuting gawa
Sabbath	Isang mapagpalang regalo na gumugol ng oras na magkasama	Oras na para makabangon mula sa pagsusumikap o isang kasangkapan na nagpapakita ng katuwiran
Paghuukom	Isang panahon upang lumapit sa Diyos, nagtitiwala sa Kanyang biyaya	Oras na para magsikap para makuha ang antas

Ang pagbubukang-liwayway ng aking pang-unawa na minana ni Jesus ang lahat ng bagay bilang isang kaloob ng pag-ibig at pagpapala ay

nagdulot ng paglago ng pang-unawa na maraming mga doktrina ay mga kaloob din ng pag-ibig mula sa Ama sa pamamagitan ni Kristo. Ang kapangyarihang sundin ang batas at ang Sabbath o harapin ang paghatol ay hindi nagmumula sa loob kundi sa itaas. Kahit na naunawaan ko ito dati, pinanghawakan ko ang isang umaasa sa sarili na si Jesus bilang aking Tagapagligtas, at samakatuwid ay hindi ko sinasadyang nahilig sa pamamaraang iyon ng pagharap sa batas, Sabbath at Paghuhukom. Ngunit sa bawat oras na pagbubulay-bulayin ko ang mga salitang ito: “At narito ang isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, 'Ito ang aking sinisinta na Anak, na sa kaniya'y lubos kong kinalulugdan.'” (Mateo 3:17) lalo kong nakikita ang kakayahan upang gawin ang hinihiling ng Diyos ay nagmula sa Kanya bilang isang regalo. Sa paglipat ko mula sa pagtuturo ng Bibliya patungo sa pagtuturo ng Bibliya nakita ko ang pag-ibig ng Ama para sa akin sa pamamagitan ng Kanyang Anak.

Isang araw, sumagi sa isip ko. *Paano ang Trinidad? Hindi ba dapat nating pag-aralan ang Kasulatan ayon sa iyong natutuhan tungkol sa dalawang kaharian?* Agad na pumasok sa isip ko. *Ayaw mong pumunta doon!* Pagkatapos ay isa pang kaisipang higit na tumatagos — *Tatangghan ba ng isang tunay na Kristiyano ang panawagan na pag-aralan ang Kasulatan upang patunayan ang lahat ng bagay?* Ang mismong katotohanan na nakaramdam ako ng takot na suriin ang paksang ito ay nagsabi sa akin na kailangan kong pag-aralan ito. Alam kong hindi matibay na pundasyon ang anumang paniniwalang nagdudulot ng takot. Kaya sinimulan kong pag-aralan ang paksa.

Para sa ilang kadahilanan ang mga salita ng Juan 5:26 ay bumulong sa akin.

Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa kaniyang sarili; gayon din ang ibinigay niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa kaniyang sarili; Juan 5:26.

Hindi ko pa nababasa nang literal ang tekstong ito noon dahil ang paggawa nito ay masisira ang alituntunin ng pag-asa sa sarili. Kung ang pag-asa sa sarili ang esensya ng pagka-Diyos, imposibleng basahin ang tekstong ito bilang kahulugan na ibinigay ng Ama ang Kanyang Anak

upang magkaroon ng buhay sa Kanyang Sarili, na nagmumungkahi ng buhay na umiiral sa sarili. Ngayon napakadaling basahin nang malinaw. Ang pangalawang dahilan kung bakit ako naniniwala na ibinigay ito ng Diyos sa Kanyang Anak ay dahil ang halaga ni Kristo bilang Banal na Anak ay wala sa Kanyang likas na katangian kundi sa Kanyang kaugnayan sa Kanyang Ama. Ang kislap ng liwanag na ito ay ganap na naglantad sa maling pagsasama-sama ni Hesus na matagal ko nang pinanghahawakan sa aking isipan. Biglang nalantad ang huwad na Kristo na ipinangaral sa akin, minahal ko at sinamba ko. Si Jesus ay hindi isang pagpapahayag ng lubos na pag-asa sa sarili, Siya ay isang Anak na nagmamahal sa Kanyang Ama at tumanggap ng lahat mula sa Kanya.

Biglang nagliwanag ang mga daanan kung saan-saan.

Walang taong nakakita sa Diyos anumang panahon; ang bugtong na Anak, na nasa sinapupunan ng Ama, siya ang nagpahayag sa kanya. Juan 1:18.

At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na iyong sinugo. Juan 17:3.

Sapagkat ibinigay ko sa kanila ang mga salitang ibinigay mo sa akin; at kanilang tinanggap ang mga ito, at tunay na nalalaman na ako ay nanggaling sa iyo, at sila'y nagsisampalataya na ikaw ang nagsugo sa akin. Juan 17:8.

Ang pasimula ng evangelio ni Jesucristo, ang Anak ng Dios; Marcos 1:1.

Datapuwa't sa atin ay may isang Dios lamang, ang Ama, na buhat sa kaniya ang lahat ng mga bagay, at tayo'y sa kaniya; at isang Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan niya ang lahat ng mga bagay, at tayo ay sa pamamagitan niya. 1 Corinto 8:6.

At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Dios na buhay. (17) At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Barjona: sapagka't hindi ipinahayag sa iyo ng laman at ng dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. Mateo 16:16-17.

Inari ako ng Panginoon sa pasimula ng kaniyang lakad, bago ang kaniyang mga gawa noong una. (23) Ako ay itinayo mula sa walang hanggan, mula sa pasimula, o kailanman ang lupa. (24) Nang walang kalaliman, ako ay inilabas; noong walang mga bukal na sagana sa tubig. Kawikaan 8:22-24.

Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong nakaraan sa mga ninuno sa pamamagitan ng mga propeta, (2) Sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng kanyang Anak, na kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan din niya ginawa niya. ang mga mundo; (3) Na siyang kaningningan ng kanyang kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng kanyang pagkatao, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng kanyang kapangyarihan, nang nilinis niya sa pamamagitan ng kanyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa kanang kamay ng Kamahalan sa kaitaasan; (4) Palibhasa'y ginawang higit na mabuti kaysa sa mga anghel, gaya ng kanyang pamana na nagtamo ng higit na mabuting pangalan kaysa sa kanila. Hebreo 1:1-4.

Dahil sa mga salitang ipinahayag sa binyag ni Kristo at pinayuhan ng kahalagahan ng pakikipaglaban kay Satanas tungkol sa Kanyang pagiging Anak, ang aking isipan ay sumabog sa isang pinabilis na pag-uugnay ng mga tuldok sa Bibliya na nagsimulang magbunyag ng katotohanan nang mas malinaw. Maraming daloy ng pag-iisip ang nagtagpo at napunta sa nag-iisang tunay na batong panulok ng isinilang na Anak—ang pinagpalang Anak, ang Anak na kinalulugdan ng Ama, ang Anak na pinagkalooban ng lahat ng mayroon ang Ama, isang Anak ng nagtitiwala, mapagmahal. pagsunod sa ganap na mapagkawanggawa na awtoridad ng Kanyang Ama. Pakiramdam ko ay parang si Isaac Newton ang humahawak sa tunay na kahalagahan ng isang mansanas na nahuhulog sa lupa.

Sa pagtatapos ng yugto ng panahon na iyon, naaalala kong itinaas ko ang aking ulo sa mabituong kalangitan at umiyak tulad ng mga disipulo:

Nasumpungan namin ang Mesiyas, na ang ibig sabihin ay ang Kristo. Juan 1:41.

Tumulo ang mga luha sa aking mga mata nang tanggapin ko ang katotohanan na natagpuan ko Siya! Talagang natagpuan ko Siya! Ang katotohanan ay natagpuan Niya ako, at gaano ako kasaya na matagpuan ako. Ang isinilang na Anak ng Diyos ay tumayo bilang isang makapangyarihang Bato sa harapan ko, at nagpasiya ako doon at pagkatapos ay itayo ang aking bahay sa mahalagang batong panulok na ito. Ang maitim na ambon ng manunukso na nagbigkis sa aking Mahal at nagkulong sa Kanya palayo sa akin ay hinubaran ng maluwalhating liwanag nitong Anak ng Mana. Ang tinig ni Elias ay tumawag nang malalim sa aking kaluluwa:

Narito, aking susuguin sa inyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: (6) At kaniyang ibabalik ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga magulang, baka ako halika at saktan ang lupa ng isang sumpa. Malaquias 4:5-6.

Tunay na ang espiritu ni Elias ay dumating at ibinaling ang aking puso sa Ama at sa Kanyang Anak. Ang aking pananabik na paghahanap para sa kalayaan mula sa walang katapusang pagsukat at pagganap ay natagpuan ang konklusyon nito sa isinilang na Anak ng Ama na nakatayo sa harapan Niya bilang Kanyang kaluguran nang walang anumang pag-asa sa kapangyarihan, karunungan o kayamanan, kundi sa Kanyang pinagpalang salita ng pagtanggap, pagmamahal at kasiyahan.

Habang ang tunay na karakter at persona ng aking Minamahal ay nahuhubog sa liwanag ng payak na tipan ng Banal na Kasulatan, kaya lumago ang pakiramdam ng kahihyan mula sa pagkilala sa aking pag-ibig at bawal na relasyon sa umaasa sa sarili na impostor na nanliligaw sa akin sa buong buhay ko. Nahuli sa mahigpit na pagkakahawak ng tatlo-sa-Isa na pagtatayo na tinatawag na Trinidad, hindi ko sinasadyang pinili ko si Barabas kaysa sa aking Mahal. Dinala ko ang matinding kahihyan ng pagsamba sa diyus-diyosan na ito sa ating Ama at humingi ng kapatawaran sa pamamagitan ng dumanak na dugo ng aking Minamahal. Ang kapayapaan, kagalakan at pag-ibig ay bumaha sa aking kaluluwa, gayunpaman ako ay humanga na alalahanin kung saan ako

nanggaling upang ako ay maging mapagbiyaya sa iba na nagdusa ng parehong kapalaran na naranasan ko.

Ang mga araw na ito ay parang ang aking unang karanasan sa pag-ibig nang paulit-ulit nang tumayo ako sa harap ng dambana ng handog at nakita ko ang aking Minamahal na namamatay doon para sa akin. Ngayon ang konteksto ng sakripisyong iyon ay ipinakita sa akin bilang ang tunay na kaloob ng Ama upang mabawi ang Kanyang mga anak na nagkamali. Ang aking mga karanasan sa pag-aaral sa Banal na Lugar kasama ang lampara at ang tinapay na handog na sinamahan ng patuloy na pamamagitan ng aking Minamahal ay naghanda ng daan para kay Elias na gumawa ng isang tuwid na landas para sa aking mga paa at matagpuan ang mapagmahal na yakap ng aking Minamahal.

Ako ay nagnanais na makapasok sa Kabanal-banalang Lugar kasama ang aking Minamahal ngunit mayroong higit pang mga hadlang na kailangang alisin at higit na kamalayan kung gaano ako naapektuhan ng aking idolatriya.

Panginoon, sino ang tatahan sa iyong tabernakulo? sino ang tatahan sa iyong banal na burol? (2) Siya na lumalakad ng matuwid, at gumagawa ng katuwiran, at nagsasalita ng katotohanan sa kaniyang puso. (3) Siya na hindi naninira ng kaniyang dila, ni gumagawa ng kasamaan sa kaniyang kapuwa, ni nanunuya laban sa kaniyang kapuwa. (4) Sa kanyang mga mata ay hinahamak ang isang hamak na tao; ngunit iginagalang niya ang may takot sa Panginoon. Siya na sumusumpa sa kaniyang sariling ikasasakit, at hindi nagbabago. (5) Siya na hindi naglalabas ng kaniyang salapi sa patubo, ni kumukuha man ng gantimpala laban sa walang sala. Siya na gumagawa ng mga bagay na ito ay hindi matitinag kailanman. Mga Awit 15:1-5.

Sa loob ng napakaraming taon sinubukan kong itayo ang aking bahay sa aking Mahal gayundin sa manunukso na umaasa sa sarili. May mga kahoy at pinaggapasan sa aking pundasyon na nangangailangan ng paglilinis upang ako ay makalakad nang matuwid, gumawa ng katuwiran at makapagsalita ng katotohanan sa aking puso. Ang mga pagsubok na ito ay magiging natural na pagsasakatuparan ng aking pagpayag na

ipagtapat ang aking pag-ibig sa aking Minamahal sa harap ng aking mga kapatid. Ngunit bago ko ibahagi sa inyo ang ilan sa mga pagsubok na ito, nais kong ibahagi sa inyo ang ilan sa mga dahilan kung bakit ako natutuwa sa aking Minamahal.

16. Kaibig-ibig

Ang aking sinta ay maputi at mapula, ang pinakapuno sa sampung libo. (11) Ang kanyang ulo ay gaya ng pinakamainam na ginto, ang kanyang mga buhok ay palumpong, at maitim na parang uwak. (12) Ang kaniyang mga mata ay gaya ng mga mata ng mga kalapati sa tabi ng mga ilog ng tubig, hinugasan ng gatas, at maayos na nakalagay. (13) Ang kaniyang mga pisngi ay parang higaan ng mga espesya, gaya ng matamis na bulaklak: ang kaniyang mga labi ay parang mga liryo, na pumatak ng matamis na amoy na mira. (14) Ang kaniyang mga kamay ay gaya ng mga singsing na ginto na nababalot ng berilo: ang kaniyang tiyan ay parang maningning na garing na binalot ng mga sapiro. (15) Ang kaniyang mga binti ay gaya ng mga haliging marmol, na nakalagay sa mga tungtungan na dalisay na ginto: ang kaniyang mukha ay parang Libano, marilag na gaya ng mga sedro. (16) Ang kaniyang bibig ay pinakamatamis: oo, siya'y lubos na kaibig-ibig. Ito ang aking minamahal, at ito ang aking kaibigan, O mga anak na babae ng Jerusalem. Awit ni Solomon 5:10-16.

Nakakagulat na isipin na imposible para sa Diyos na ating Ama na direktang likhain ang uniberso. Patawad? Magagawa ng Diyos ang anumang bagay, dumating ang tugon. Ang batas ng buhay para sa sansinukob ay nagdidikta na ang direktang nagbibigay sa atin ng buhay, ang siyang hinahangad nating matulad.

Datapuwa't tayong lahat, na may bukas na mukha na tumitingin gaya ng sa salamin sa kaluwalhatian ng Panginoon, ay nababago sa gayon ding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon. 2 Corinto 3:18.

Kung ang pamahalaan ng sansinukob ay nakasalalay sa mga balikat ng Ama, ano ang magiging resulta? Ang lahat ng hukbo ng mga anghel at

mga nilikhang mundo ay magsisikap na tularan ang Ama. Oo, maaari nating hangarin na maging katulad Niya sa karakter, ngunit sa mas malalim na antas ng pagnanais na maging katulad Niya, tayo ay madadapa at mahuhulog. Paano kaya? Ang Ama ay hindi nagpapasakop sa sinuman, hindi sumusunod sa sinuman, ni tinuturuan o instruksiyon ng sinuman.

O ang lalim ng kayamanan kapwa ng karunungan at kaalaman ng Diyos! kay di masaliksik ang kaniyang mga kahatulan, at ang kaniyang mga daan ay hindi natutuklasan! (34) Sapagka't sino ang nakaalam ng pag-iisip ng Panginoon? o sino ang naging tagapayo niya? (35) O sino ang unang nagbigay sa kanya, at ito ay gagantihan muli sa kanya? (36) Sapagka't sa kaniya, at sa pamamagitan niya, at sa kaniya, ang lahat ng mga bagay: na sumakaniya ang kaluwalhatian magpakailan man. Amen. Roma 11:33-36.

Kung ang Ama ay ipinakita sa ating harapan bilang batong panulok kung paano mamuhay, hahanapin natin Siyang gayahin at maging isang hindi nagpapasakop, sumunod o tumatanggap ng tagubilin. Sa ating mga pagsisikap na maging katulad Niya, natural na tayo ay magiging kabaligtaran at iyon ay napatunayan sa buhay ni Satanas na naghangad na maging katulad ng Kataas-taasan.

Ang solusyon dito ay ang paglalagay ng Ama ng isang batong panulok para sa sansinukob na maaari Niyang itayo—Isa na maaaring tingnan ng buong sansinukob bilang halimbawa kung paano mamuhay.

Kaya't ganito ang sabi ng Panginoong Dios, Narito, aking inilalagay sa Sion na pinakapatibayan ang isang bato, isang batong subok, isang mahalagang batong panulok, isang matibay na patibayan: siyang sumasampalataya ay hindi magmadali. Isaias 28:16.

Sa walang hanggang karunungan, ang Diyos ay nagsilang ng isang Anak sa Kanyang malinaw na larawan. Siya ang mga kaisipan ng Diyos na ginawang naririnig. Lahat ng kapuspusan ng pagka-Diyos ng Ama ay nananahan sa Kanya. Siya ay

ipinagkaloob upang magkaroon ng buhay sa Kanyang sarili gaya ng ginagawa ng Ama.

Inari ako ng Panginoon sa pasimula ng kaniyang lakad, bago ang kaniyang mga gawa noong una. (23) Ako ay itinayo mula sa walang hanggan, mula sa pasimula, o kailanman ang lupa. (24) Nang walang kalaliman, ako ay inilabas; noong walang mga bukal na sagana sa tubig. Kawikaan 8:22-24.

Bagama't taglay ng Anak ng Diyos ang lahat ng kapangyarihan ng Kanyang Ama, mapapansin natin Siya:

Nang magkagayo'y sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang Anak ay hindi makakagawa ng anumang sa kaniyang sarili, kundi kung ano ang nakikita niyang ginagawa ng Ama: sapagka't ang anomang bagay na kaniyang ginagawa, ay gayon din ang ginagawa ng Anak. Juan 5:19.

Ang katotohanan na ang Anak ng Diyos ay maaaring tumingin sa Kanyang Ama sa sunud-sunuran, mapagmahal na pagsunod nang walang pagnanais na tularan ang Kanyang posisyon ay isa sa pinakamataas na katibayan ng Kanyang pagka-Diyos. Kung ang Anak ay nilikhang nilalang at wala nang ibang masunurin na halimbawa na dapat sundin, natural na hahanapin Niyang maging katulad ng Kataas-taasan sa kapangyarihan at posisyon pati na rin sa karakter. Ang Kanyang walang hanggang debosyon sa Kanyang Ama ay sapat na katibayan na Siya ang mga kaisipan ng Diyos na ginawang naririnig at ang buong kabuuan ng Ama ay nananahan sa Kanya.

Sa batong panulok na ito, maaaring itayo ng Diyos ang sansinukob. Bawat nilalang na nagmula sa kamay ng Kanyang Anak ay mapupuspos ng parehong sunud-sunuran, masunurin at nagtitiwala na espiritu gaya ng Isang lumikha sa kanila.

Ngunit sa pagtalikod sa lahat ng maliliit na representasyon, nakikita natin ang Diyos kay Jesus. Sa pagtingin kay Hesus ay makikita natin na kaluwalhatian ng ating Diyos ang magbigay. “Wala akong ginagawa sa Aking Sarili,” sabi ni Kristo; “Ang buhay na Ama ay nagsugo sa Akin, at Ako ay nabubuhay sa

pamamagitan ng Ama.” “Hindi Ko hinahanap ang Aking sariling kaluwalhatian,” kundi ang kaluwalhatian Niya na nagsugo sa Akin. Juan 8:28; 6:57; 8:50; 7:18. Sa mga salitang ito ay nakalagay ang dakilang prinsipyo na siyang batas ng buhay para sa sansinukob. Lahat ng bagay na tinanggap ni Kristo mula sa Diyos, ngunit kinuha Niya upang ibigay. Kaya sa mga korte ng langit, sa Kanyang ministeryo para sa lahat ng nilikha: sa pamamagitan ng minamahal na Anak, ang buhay ng Ama ay dumadaloy sa lahat; sa pamamagitan ng Anak ito ay nagbabalik, sa papuri at masayang paglilingkod, isang agos ng pag-ibig, sa dakilang Pinagmumulan ng lahat. At sa gayon sa pamamagitan ni Kristo ang paglilibot ng kabutihan ay ganap, na kumakatawan sa katangian ng dakilang Tagapagbigay, ang batas ng buhay. *Desire of Ages*, pahina 21.

Ang isinilang na Anak ay ang susi sa buong sansinukob na magkakasama. Ito ang masunurin, nagtitiwala na Espiritu ng Anak na ipinadala ng Ama sa mga puso ng lahat ng nilikha.

Sapagka't sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak na lalake: at ang pamamahala ay maaatang sa kaniyang balikat: at ang kaniyang pangalan ay tatawaging Kamangha-manghang, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan. Isaias 9:6.

At dahil kayo ay mga anak, ang Diyos ay nagpadala ng Espiritu ng kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama. Galacia 4:6.

Ang Espiritu ng isinilang na Anak ang nagbabalik sa puso ng lahat ng nilikha sa Ama na siyang dakilang pinagmumulan ng lahat. Ang Kanyang pananampalataya sa Kanyang Ama ang bukal ng aking pananampalataya sa Ama. Dahil Siya ay banal at matwid sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang Ama, huwaran natin ang pananampalatayang ito kay Jesus at ito ang nagiging pananampalataya natin. Ito ang isa sa pinakamahalagang bagay tungkol sa aking Mahal. Ang kanyang katangian ay mapagtiwala, mapagmahal na pagpapasakop sa Ama.

Habang pinahihintulutan ko ang aking Mahal na angkinin ang aking buhay, ako ay nalalapit sa Ama. Nararamdaman ko ang palagiang pangangailangan ko sa Kanya. Ang lahat ng ito ay isang kayamanan, isang regalo mula sa aking Minamahal. Ito ang dahilan kung bakit itinataas ng Ama ang Kanyang Anak at binigyan Siya ng pangalang higit sa lahat ng pangalan. Ito ang dahilan kung bakit ang aking Mahal ay ang walang hanggang Ama ng lahat ng mga nagpapasakop sa Isang tunay na Diyos. Ito ang tubig na buhay na iniaalok Niya sa atin na inumin. Sa tubig na iyon ay mayroong Espiritu ng pananampalataya na nagtitiwala sa Ama sa lahat ng pagkakataon at ang Espiritu ng pananampalataya na iyon ang nag-uugnay sa sansinukob sa ilalim ng Diyos.

(15) Na siyang larawan ng di-nakikitang Diyos, ang panganay ng bawat nilalang: (16) Sapagka't sa pamamagitan niya ay nilalang ang lahat ng mga bagay, na nasa langit, at nangasa lupa, nakikita at hindi nakikita, maging mga luklukan, o mga paghahari, o mga pamunuan, o mga kapangyarihan: lahat ng mga bagay ay nilikha sa pamamagitan niya, at para sa kanya: (17) At siya ay bago ang lahat ng mga bagay, at sa pamamagitan niya ang lahat ng mga bagay ay nabubuo. (18) At siya ang ulo ng katawan, ang iglesia: na siyang pasimula, ang panganay sa mga patay; upang sa lahat ng bagay ay magkaroon siya ng kadakilaan. (19) Sapagka't kinalulugdan ng Ama na sa kanya ang buong kapuspusan ay manahan; Colosas 1:15-19.

Habang nagmumuni-muni ako sa mga bagay na ito, umiinit ang puso ko at hindi ko maiwasang mapangiti. Matamis ang mga kayamanan ng aking Mahal. Pinapanatili Niya ang puso kong ligtas na nagtitiwala sa Kanyang Ama at pinupuno niya ako ng kasiyahan at kapayapaan. Ang kanyang pananampalataya ay nagiging aking pananampalataya sa pamamagitan ng Espiritu.

Ang pangalawang kayamanan na natagpuan ko sa aking Mahal ay ang Kanyang pagpapala. Pinagpala ng Ama ang Kanyang Anak at sa puso ng aking Mahal ay nananahan ang katiyakan na ang Ama ay nalulugod sa Kanya. Magkano ang handa nating bayaran para sa diwa ng pamamahinga sa kasiyahan ng Ama?

At narito, ang isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Ito ang sinisinta kong Anak, na lubos kong kinalulugdan. Mateo 3:17.

Ang kaluguran ng Ama ay nagiging akin sa pamamagitan ng aking pagpapakasal sa Kanyang Anak.

Sa kapurihan ng kaluwalhatian ng kanyang biyaya, na kung saan tayo ay ginawa niyang tinanggap sa minamahal. Efeso 1:6.

Hindi ko kailangang magsikap, ni makamit, ni magpakita sa Ama ng anumang para makuha ang Kanyang pagsang-ayon. Sa pagkakaroon ng aking Minamahal, nasa akin ang kaluguran ng Ama. Nararamdaman ko ang pagmamahal ng Diyos sa Kanyang Anak sa aking puso.

Oh anak ni Adan, paano ko mahahanap ang aking sarili na minamahal? Walang mga salita na maibibigay para ipahayag ang nararamdaman ng aking puso. Ang Ama ay nalulugod sa akin! Oo, Siya ay nalulugod sa akin, at ako ay katanggap-tanggap sa Kanya dahil ang Kanyang Anak ay katanggap-tanggap sa Kanya.

Ang tanong ay tinanong sa akin:

Ano ang iyong minamahal kaysa sa ibang minamahal, Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae? ano ang iyong sinisinta na higit kay sa ibang minamahal, na iyong ipinagbiling sa amin ng gayon? Awit ni Solomon 5:9.

Ang Aking Minamahal ay higit sa iba dahil ibinabahagi Niya sa akin ang kaluguran ng Ama sa Kanya. Hindi maibigay sa akin ng aking pagkabata magkasintahan ang kayamanang ito. Maaari lamang niyang ipangako sa akin ang kalayaan na gawin ang anumang gusto ko nang walang anumang limitasyon, ngunit ang lahat ng ito ay napatunayang mga kasinungalingan. Wala man lang siyang kayamanan, at ang diyos na iniharap niya sa akin ay kasing-tibay ng palipat-lipat na buhangin sa disyerto.

Tulad ng babae sa balon na hinahanap ko ang mga bagay na hindi makakapagbigay-kasiyahan at pagkatapos ay

narinig ko ang aking Tagapagligtas na nagsasalita ng
“hugot mula sa Aking balon na hindi matutuyo.”⁹

Sa dalawang bagay na ito nakita ko ang pinakamatamis na kayamanan sa aking Mahal. Ang una ay ang masunurin, nagtitiwala at masunurin na Espiritu na dumarating bilang natural na pamana sa isang ipinanganak. Ang pangalawa ay ang kasiyahan at pagpapala ng Ama sa Kanyang Anak na ibinahagi sa akin ng aking Mahal. Ito rin ay likas na bunga ng Kanyang pamana mula sa Ama. Ang sikreto ng parehong mga kayamanang ito ay nasa pamana ng aking Mahal mula sa Ama bilang Kanyang bugtong na Anak mula sa kawalang-hanggan.

Anong presyo ang maaari mong ilagay sa mga kayamanang ito? Mas mahalaga ang mga ito kaysa sa lahat ng ginto at pilak sa sansinukob. Ito ang perlas na may malaking halaga. Hindi ba Siya nagkakahalaga ng pagbebenta ng lahat para makuha?

Iyong kinubkob ako sa likod at sa harap, at ipinatong mo ang iyong kamay sa akin. (6) Ang gayong kaalaman ay napakaganda para sa akin; ito ay mataas, hindi ko maabot. (7) Saan ako paroroon mula sa iyong espiritu? o saan ako tatakas mula sa iyong harapan? Awit 139:5-7.

Ang kaniyang bibig ay pinakamatamis: oo, siya ay lubos na kaibig-ibig. Ito ang aking minamahal, at ito ang aking kaibigan, O mga anak na babae ng Jerusalem. Awit ni Solomon 5:16.

⁹ mula sa kantang "Fill my cup Lord" ni Richard Blanchard

17. Apoy ng Tagapagdalisyay

Kapag ang isang tao ay umiibig, imposibleng itago. Kahit na alam ko na ang pagbabahagi ng aking mga saloobin tungkol sa aking Mahal sa aking simbahan ay magkakaroon ng malubhang kahihinatnan, ngunit ang hindi pagbabahagi ng balita ng aking Minamahal ay may mas malaking kahihinatnan.

Kaya't ang sinumang kumikilala sa akin sa harap ng mga tao, ay kikilalanin ko rin siya sa harap ng aking Ama na nasa langit. Datapuwa't ang sinomang magkaila sa akin sa harap ng mga tao, ay ikakaila ko rin siya sa harap ng aking Ama na nasa langit. Mateo 10:32,33.

Ako ay humanga rin na kailangan kong isumite ang aking mga natuklasan sa aking simbahan kapwa sa pag-ibig sa kanila pati na rin ang pagsubok kung posibleng may napalampas ako. May mga sandali na ang manunukso ay sasampalin ako ng mga salitang "Sino sa palagay mo para kunin ang posisyon na ito? Wala sa mga namumuno o kahit na hindi nangunguna na mga tao ang naniniwala sa Anak ng Diyos na ito na iyong sinasamba. Paano kung may nakaligtaan ka? Paano kung mali ang lahat?"

Kailangan kong pahintulutan ang aking pang-unawa na hamunin sa pamamagitan ng proseso ng pagsusumite ng aking sarili sa aking mga nakatatanda. Kailangan kong makinig sa anumang sasabihin nila at ihambing ito sa Banal na Kasulatan, pagkatapos ay saliksikin ang aking budhi kung kaya ko pa bang mahal in ang aking Minamahal o kung Siya ay isang kayamanan lamang sa aking isipan. Gusto kong makasigurado. Ang karanasan ng tao ay mahina sa maraming tukso at pagkakamali.

Nagtitiwala ako na ang mga kaisipang ito ay nagmula sa aking Minamahal. Alam niya na itinatakda ko ang aking mga paa sa isang landas na iilang lalaki ang naglalakbay. Kailangan kong masuri kung talagang handa akong lumakad kasama Niya sa madilim na lambak na ito ng paghihiwalay, hindi pagkakaunawaan at pagtatalo.

Dinala ko ang aking mga natuklasan sa mga pinuno ng simbahan at hiniling kong suriin sila. Naaalala kong mabuti ang araw; ito ang araw bago ang aking ikaapatnapung kaarawan. Naglingkod ako sa Trinidad sa loob ng apatnapung taon, at sa pagsusumite ng mga bagay na ito ay ipinapahayag ko ang aking pag-ibig at pagmamahal sa aking Minamahal. Siya ay nagkakahalaga ng kahihinatnan ng paglalantad ng aking sarili sa aking mga kapatid.

Di-nagtagal, nakatanggap ako ng balita na ang ibang mga mapagkukunan ay nag-uulat na tinanggihan ko ang Trinidad at ang ilang mga ulat ay nagpapahiwatig na hindi na ako naniniwala sa Banal na Espiritu. Ang ilan ay lumalapit sa aking mga kaibigan at ipinaalam sa kanila ang aking “apostasiya.” Naramdaman ko talagang napunit. Mahal ko ang aking mga kaibigan, ngunit kung subukan at ipaliwanag sa kanila ay lalabas na sinusubukan kong sirain ang simbahan. Sinabi ko sa ilan sa mga malalapit kong kaibigan at ipinaliwanag ang sitwasyon. Dalawa o tatlong iba pang kaibigan ang tumawag sa akin upang malaman kung ano ang nangyayari.

Ito ay isang tunay na pagsubok para sa akin. Alam kong may mga maling ulat na kumakalat tungkol sa aking mga paniniwala at motibo, ngunit hindi ko matawagan ang aking mga kaibigan para sabihin sa kanila kung ano ang nangyayari. Lumuhod ako sa harapan ng Panginoon at sinabing, “Lahat ng aking mga kaibigan ay ibinibigay ko sa iyo, at kung sila ay tunay na aking mga kaibigan, hahanapin nila ako sa hinaharap.” Kailangan kong ipagdasal ang panalanging ito nang madalas lalo na kapag nakatanggap ako ng mga ulat ng mga pahayag na tila ginawa laban sa akin.

Dahan-dahan ngunit tiyak, naging maliwanag na ang aking reputasyon at katayuan sa simbahan ay nasira. Ang katahimikan ay bumabalot sa aking puso. Sa pagdaan ng araw-araw nang walang salita, pakikipag-ugnayan o pagtatanong, nagkaroon ako ng oras upang pag-isipan ang halaga ng pag-ibig sa Anak ng Diyos. Muli kong iisipin, *Paano kung mali ka?* Nagpunta ako sa Kasulatan, at ang paniniwala ay bumalik nang mas matatag kaysa dati. Alam kong tama ito, napakalaki ng ebidensya. Ang

aking budhi ay nanghahawakan nang mahigpit sa malinaw na itinuturo ng Bibliya. Alam kong maaari lamang akong maging masaya sa pagsunod sa aking konsensya at ang paggawa ng kung ano ang hinatulan ko ay tama.

Wala pang labindalawang buwan pagkatapos kong isumite ang aking mga natuklasan, nakatanggap ako ng tugon. Ang pangunahing tanong na inilagay sa akin ay may kaugnayan sa kung naniniwala ba ako na may panahon na wala ang Anak. Sumagot ako, na sinasabi sa akin ng Bibliya na si Hesus ay kapwa ipinanganak at walang hanggan. Tinatanggap ko ang dalawa bilang mga katotohanan; Hindi ko hinahangad na tumagos sa misteryo ng kawalang-hanggan upang tanggihan ang kalinawan ng pamana ng Anak ng Diyos.

Nang matanggap ko ang pormal na tugon sa aking pagsusumite, sinabi sa akin na walang nakitang liwanag ang komite sa aking iminungkahi. Ini-scan ko ang sagot para sa anumang mga sanggunian sa Bibliya na maaari kong pag-aralan at pagnilayan. Wala akong mahanap na isang teksto sa Bibliya, walang sipi mula sa aking mga isinulat upang ipahiwatig kung saan ako maaaring nagkamali, mga pahayag lamang tungkol sa aking mga natuklasan.

Buo kong itinakda ang aking puso na pag-aralan ang anumang patnubay sa Bibliya na iniaalok sa akin, ngunit wala, wala talaga. Bagama't hindi ako musmos sa posibleng kahihinatnan na ito, tulad ng panganganak, nang dumating ang kaganapan, ito ay tumama nang napakatindi. Naramdaman ko ang maraming emosyon na biglang bumulo sa aking kaluluwa. Nanalangin ako para sa kapayapaan, biyaya at pagmamahal sa aking puso. Sa wakas ay dumating ang kapayapaan at bumalik ang kagalakan ng aking Mahal. Nanalangin ako, "Ama, handa akong mag-aral ng anumang bagay mula sa Bibliya na ibibigay sa akin ng mga may awtoridad, ngunit kung ako ay nagkamali, ang sagot ay dapat na mula sa Bibliya."

Muling pumasok sa isip ko ang tanong, *Paano kung mali ang lahat, paano kung mali ka?* Naisip ko ang oras ko sa ministeryo at ang

pagkawala ng pakikipag-ugnayan sa mga dati kong kasamahan. May parte sa akin na gustong kalimutan na lang ang binabasa ko sa Bibliya at aminin na lang na mali ako. Gayunpaman, alam kong hindi ito ang landas tungo sa kalayaan. Hindi ko maitatangi ang aking Mahal. Kusang-loob siyang nagpako sa krus para sa akin. Hinarap niya ang pinakamahihiya, kahiya-hiyang pagtrato para sa akin, hindi ko ba matiis ang kaunting kahihyan para sa Kanya?

Naglaan ako ng ilang oras para magnilay at magdasal. Sumulat ako pabalik sa mga pinuno ng simbahan na humihingi sa kanila ng sagot sa Bibliya sa aking trabaho. Taimtim akong nanalangin para sa isang mapagbiyaya at mapagpakumbaba na espiritu. Nanalangin ako na hindi ako magsulat sa anumang paraan upang maging sanhi ng pagkakasala.

Ang aking karanasan sa tuktok ng bundok sa paghahanap ng aking Mahal, ngayon ay ipinakita ang mga katotohanan ng aking paglusong pabalik sa mga lambak ng buhay.

Pagkatapos siya ay nagsimulang pumunta pasulong; ngunit ang Pagpapasya, Kabanalan, Kawanggawa, at Pagiging Maingat ay sasamahan siya pababa sa paanan ng burol. Kaya't sila ay nagpatuloy nang sama-sama, inulit ang kanilang mga dating diskurso, hanggang sa sila ay bumaba sa burol. Pagkatapos ay sinabi ni Christian, Dahil mahirap umakyat, kaya, sa nakikita ko, mapanganib ang pagbaba. Oo, sabi ng Pagiging Maingat, kaya nga; sapagkat ito ay isang mahirap na bagay para sa isang tao na bumaba sa lambak ng kahihyan, gaya mo ngayon, at hindi makahuli sa daan; kaya nga, sabi nila, kami ay lumabas upang samahan ka pababa ng burol. Kaya't siya'y nagpasimulang bumaba, nguni't lubhang maingat; ngunit siya ay nahuli ng isang slip o dalawa. *Ang Pag-unlad ng Manglalakbay Unang Bahagi* 4.

Pagkalipas ng anim na buwan, nakatanggap ako ng tugon sa aking kahilingan para sa sagot sa Bibliya. Sa sagot na iyon ay ipinakita sa akin ang isang listahan ng mga teksto na maliwanag na nangangahulugan na si Jesus ay hindi isang Anak sa pamamagitan ng mana at na ang "Ipinanganak" ay nangangahulugang natatangi. Habang pinag-iisipan at

ipinagdarasal ko ang sagot na ito, napaharap ako sa pahayag na wala akong sinabing nagpabago sa kanilang pananaw tungkol sa Trinidad.

Ang tanong ay inilagay din sa akin na baka ako ay nagpapakita ng isang malayang espiritu. Paano tumugon ang isang tao sa gayong pag-aangkin? Hindi ba't hinamon ko ang lahat ng aking mga pinuno at tagapagturo? Hindi ba ito isang pagnanais lamang para sa katanyagan? *Sino ka sa palagay mo Adrian upang magpakita ng gayong kapangahasan, magdulot ng labis na sakit at tunggalian, hindi lamang para sa iyong sarili, kundi sa iyong pamilya at mga kaibigan? Ito ba si Hesus na mahal mo ay sapat na upang maging katumbas ng lahat ng ito?*

Ang mga kaisipang ito ay umiikot sa aking isipan pabalik-balik, pabalik-balik. Madalas kong natagpuan ang aking sarili na nangangarap ng aking pagkabata at naninirahan sa mga araw na walang pakialam kung saan ang buhay ay naging mas madali. Ang aming pamilya ay aktwal na lumipat sa tahanan ng aking pagkabata para sa isang panahon, na bahagyang para sa mga benepisyo ng hangin sa bundok, ngunit isang bahagi upang mangarap ako ng mas maligayang panahon at subukan at makatakas mula sa aking emosyonal na salungatan.

Kung wala akong pakialam sa aking simbahan at sa aking mga kapatid, ang aking kaluluwa ay hindi sana pinahirapan ng mga pag-iisip ng pag-aalinlangan sa katumpakan ng aking landas. Talagang sulit ba ang Anak na ito, ang Anak na ito sa pamamagitan ng mana? Nagkamali ako sa ibang bagay, bakit hindi ang bagay na ito? May bahagi sa akin na nagnanais na magkamali, matulog at magising gaya ng dalawa o tatlong taon na ang nakaraan, walang naaalala sa kasalukuyang mga pagsubok at tunggalian.

Naisip ko tuloy ang aking asawa at mga anak at kung paano sila maaapektuhan ng landas na aking tinatahak. Habang iniisip ko sila, naalala ko na:

At malalaman ninyo ang katotohanan, at ang katotohanan ay magpapalaya sa inyo. Juan 8:32.

Naisip ko ang aking Mahal at ang lahat ng ginawa Niya para sa akin. Habang naglalakad ako at nakikipag-usap sa Kanya, alam kong hinding-hindi ko Siya maitatangi. Ipinagtatapat niya ako sa harap ng Ama araw at gabi, at paano ko maipapakita ang gayong kawalang-pagpasalamat sa Kanya sa pamamagitan ng pagtangi na tanggapin ang kahihyan na kasunod ng mga nagkukumpisal sa ipinanganak na Anak?

Nagsumikap ako nang walang kabuluhan upang makita ang biblikal na katumpakan ng mga argumento na ibinigay sa akin. Hindi ko maitatangi nang may malinis na budhi ang aking natuklasan at ang sumalungat sa budhi ay hindi tama o ligtas. Nagpasiya akong sundin ang landas ng katotohanan ayon sa pagkakaunawa ko para sa kapakanan ng aking Panginoong Jesus at para sa kapakanan ng aking pamilya na magdurusa nang labis kung tatahakin ko ang landas ng kasikatan at kaghawahan. Nagpasya ako kay Pablo:

Datapuwa't ito'y aking ipinahahayag sa iyo, na ayon sa lakad na tinatawag nilang maling pananampalataya, ay gayon ko sinasamba ang Dios ng aking mga magulang, na sinasampalatayanan ang lahat ng mga bagay na nasusulat sa kautusan at sa mga propeta: Gawa 24:14.

Sumulat ako pagkaraan ng isang buwan sa aking tugon sa simbahan:

Sinikap kong maging bukas sa anumang iharap sa akin ng aking mga kapatid at mapanalanging isaalang-alang ito. Subukan ko, hindi ko magawang makipagkasundo dito. Ang aking pag-unawa sa Ama at Anak sa totoong mga salita ay naging pinakasentro ng aking teolohiya at nalaman ang bawat aspeto ng aking sistema ng paniniwala at samakatuwid ay magiging batayan ng lahat ng aking iharap. Hiniling ko sa kanila na ipagdasal ako sa pag-alala na ang aking budhi ang pinakamahalagang kalakal na tinataglay ko at hindi ko ito maaaring labagin sa anumang pagkakataon.

Bagama't hindi ko maibigay ang aking budhi sa sinumang tao, ang aking katayuan at reputasyon sa simbahan ay ganap na nasa mga kamay ng pamunuan ng simbahan. Nakumbinsi ako na ang pinakaligtas na landas

na tatahakin ay ang isuko ang aking sarili sa simbahan para sa anumang disiplina na sa tingin nila ay kailangan ko. Minahal ko ang aking simbahan at nagtiwala ako na ang ating Ama na sumisira sa lahat ng bagay ay hahayaan ang mga bagay na mangyari nang eksakto ayon sa Kanyang ipinasiya. Ang Aking Minamahal ay isinuko ang Kanyang sarili sa mga may awtoridad sa Kanya nang may kaamuan, kahinahunan at biyaya. Nadama ko ang hanga na dapat kong gawin din.

Sa pagtatapos ng taong iyon ay nakatanggap ako ng balita na isasaalang-alang ng simbahan ang aking pagtanggap bilang isang ministro ng simbahan. Muli akong lumuhod at taimtim na nanalangin tungkol sa aking landas. Muli kong binasa ang Bibliya, at mas tiyak ang aking isip kaysa dati na pinili ko ang tunay na Anak ng Kasulatan. Habang nagdarasal ako, hiniling ko sa Panginoon na kung posible na mapanatili ko ang aking posisyon habang itinuturing kong isang malaking pribilehiyo ang maging ministro ng simbahan. Ngunit kung ito ay kinakailangan na isuko, gagawin ko ito nang masaya at walang reklamo. Dumating sa akin ang Salita:

Itataboy nila kayo sa mga sinagoga: oo, dumarating ang panahon, na ang sinomang pumatay sa inyo ay aakalain na siya'y naglilingkod sa Dios. (3) At ang mga bagay na ito ay gagawin nila sa inyo, sapagka't hindi nila nakilala ang Ama, ni ako. Juan 16:2-3.

Kung makikilala lamang nila ang aking Ama sa langit at ang aking Minamahal, kung gayon ay malalaman nila kung bakit kailangan kong tahakin ang landas na ito, ngunit hindi nila sila kilala. Kaya naman natanggap ko ang salita noong huling bahagi ng Disyembre ng taong iyon na hindi na ako ministro ng Simbahan. Nang dumating ang balita ay wala akong naramdamang sakit, walang kalungkutan, at walang luha. Ang lahat ng ito ay napag-usapan dati. Sa pamamagitan ng pagbabang ito sa kahihyan at sa apoy ng paghihirap ay nanatili ang aking Minamahal at aking Ama sa Langit lamang. Kay tamis ng kanilang pagsasama, kung gaano kasaya ang naramdaman ko nang malaman ko ang mga bagay na naiintindihan ko na ngayon.

Matatag kong itinakda ang aking landas sa kabila ng mga pagsubok at tunggalian. Hinarap ko ang aking mga kaibigan at ang aking simbahan at ipinagtapat ang aking Panginoong Jesus. Ang prosesong ito ay nagsiwalat ng ilang mga bahid at katangian ng karakter na kailangang ubusin sa apoy ng Tagapagdalisay. Gayunpaman, sa pagkakaroon ng matatag na pagtatakda ng aking landas patungo sa isinilang na Anak, ang pag-ibig ng aking pagkabata at kabataan ay hindi basta-basta ibibigay ang desisyong ito nang walang protesta.

18. Apolyon

APOLYON: Saan ka nanggaling, at saan ka nakatali?

KRISTIYANO: Ako ay nagmula sa lungsod ng Pagkawasak, na siyang lugar ng lahat ng kasamaan, at ako ay pupunta sa lungsod ng Sion.

APOLYON: Sa pamamagitan nito ay napagtanto kong isa ka sa aking mga nasasakupan; sapagkat ang lahat ng bansang iyon ay akin, at ako ang prinsipal at diyos nito. Paano nga, kung gayon, na ikaw ay tumakas sa iyong hari? Kung hindi sana ako'y iyong paglingkuran pa, sasampalin kita ngayon sa isang suntok sa lupa.

KRISTIYANO: Sa katunayan, ako ay isinilang sa iyong mga nasasakupan, ngunit ang iyong paglilingkod ay mahirap, at ang iyong kabayaran gaya ng isang tao ay hindi mabubuhay; sapagkat ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan, Rom. 6:23; samakatuwid, nang ako ay sumapit na sa mga taon, ginawa ko, tulad ng ginagawa ng ibang mga taong mapagbigay, tumingin kung maaari kong ayusin ang aking sarili.

APOLYON: Walang prinsipal na basta-basta mawawala sa kanyang mga sakop, ni hindi pa rin kita mawawala; Ikaapat na Yugto ng *Pag-unlad ng Manglalakbay*.

Pagkatapos kong makatanggap ng balita na hindi na ako ministro ng simbahan, nagpasiya akong manatiling tahimik. Hindi ko pinagkakatiwalaan ang aking sarili na pigilan ang posibilidad na magpahayag ng awa sa sarili at subukang bigyang pansin ang aking sariling likhang kalagayan. Sa ganitong paraan nagpatuloy ako nang halos isang buwan, ngunit pagkatapos ay isang umaga ay nagkaroon ako ng malalim na paniniwala na ang pampublikong kalikasan ng aking opisina ay nangangailangan ng pampublikong paghingi ng tawad mula sa akin para sa aking kasalanan ng paniniwala at pagtataguyod sa Trinidad. Sa liwanag ng aking Minamahal at aking Ama, ang kasalananang ito ay tila napakabigat sa akin at determinado akong gawin ang anumang kinakailangan upang maituwid ang aking landas. Sumulat ako ng isang liham ng paghingi ng tawad at ang aking pagtatapat tungkol sa aking Minamahal. Ipinadala ko ito sa maraming tao na naimpluwensyahan ng aking ministeryo. Pakiramdam ko ay utang ko sa kanila ang paghingi ng tawad. Sumulat din ako sa mga simbahan na aking pinastor at hiniling sa kanila na tanggapin ang aking paghingi ng tawad sa pagtuturo ng maling doktrina.

Sa mas malawak na kaalaman ng publiko sa aking posisyon, naramdaman kong kailangan kong magsulat ng ilang artikulo na nagpapaliwanag ng aking desisyon para sa aking Mahal. Maraming tumanggap sa aking desisyon at pinuri ang Panginoon hanggang sa ipinaliwanag ko na naniniwala pa rin ako na pinamumunuan ng Diyos ang ating Simbahan. Ang aking desisyon para sa aking Minamahal ay naging sanhi ng pagkawala ng karamihan sa aking mga kaibigan sa simbahan, at ang aking desisyon na pabor sa simbahan ay naging sanhi ng pagkahiwalay ng marami na nagpahayag ng paniniwala sa isinilang na Anak.

Ilang beses kong tinanong ang sarili ko sa pangangailangang ihiwalay ang halos lahat. Tiyak na may lihim na motibo na hindi ko alam! Para sa isang lalaking nagnanais ng kapayapaan, pag-ibig at pagkakaibigan, bakit tila ako ay patungo sa kabilang direksyon sa lahat ng mga taong ito? Pakiramdam ko ay lubos kong nauunawaan ang mga nagmamasid sa

aking kaso na humahatol at naghihinuha na ako ay isa lamang mapangwasak na gumagawa ng gulo na walang mas mabuting gawin sa aking sarili. Mahihirapan akong hindi makarating sa konklusyong iyon sa ilalim ng iba't ibang mga pangyayari. Gayunpaman, ito ay bunga ng matamis na kagalakan, kapayapaan at pagmamahal na naranasan ko kasama ang aking Mahal. Hindi ako naghanap ng landas ng pakikipaglaban; Ninais ko lamang na sundin ang malambing na tawag ng aking Mahal.

Sa panahong ito, lumalabas na dumarami ang mga hamon ng aming nakababatang anak sa Autismo. Lalo siyang nabalisa at naging agresibo. Kasabay nito ay nagsimula akong maging mas mahirap at mas mahirap na manatiling kalmado sa harap ng mga mahirap na sitwasyon. Nang hindi nalalaman, ang aming buong pamilya ay nakapulot ng isang parasito mula sa tubig ng tangke at ito ay may partikular na matinding epekto sa aking nakababatang anak na lalaki at sa amin. Kasabay nito ay natuklasan namin na ang bahay na aming inuupahan ay may problema sa amag. Nagdulot ito ng ilang mga isyu para sa amin bilang isang pamilya. Nagpasya kaming lumipat sa isang mas tuyo na klima, hindi pa rin alam ang parasito. Ang stress ng pakikitungo sa simbahan na sinamahan ng epekto ng parasito ay ganap na nabuwag ang aking Sistema sa Kaugatan. Habang nasa ganoong estado, ang aking nakababatang anak na lalaki ay labis na nabigla sa parehong isyu na ang kanyang pagkabigo at sakit ay kumulo sa galit na humantong sa ilang agresibong pagpapakita ng galit.

Sa aking estado ng kalusugan at sa maraming patong ng pagiging kumplikado na kasangkot sa pagharap sa tugon ng simbahan sa aking pagmamahal sa aking Minamahal, pumasok ako sa isang napakadilim na panahon sa loob ng mahigit isang taon. Sa panahong ito, napilitan akong magdasal ng taimtim para sa lakas para malagpasan lang ang panibagong araw. Kumapit ako sa Mga Awit at nagsumamo sa Panginoon na tulungan ako. Halos lahat ay tila gumuho sa akin, at narating ko ang lugar kung saan pakiramdam ko ay walang kabuluhan ang buhay. Gayunpaman, sa gitna ng lahat ng matinding labanang ito,

ang matamis na nakaaliw na Espiritu ni Jesus ay darating, lalo na sa Sabbath upang tulungan tayo. Oh gaano kahalaga ang kaaliwan ni Hesus. Siya ang aking matamis na Mang-aaliw sa mga oras ng pagsubok.

Kadalasan kapag sinubukan kong magsulat ng isang artikulo o magbahagi ng anumang bagay tungkol sa aking natutunan, tila babaligtad ang aming bahay. Lumuhod kami at hihingi ng tulong, at pagkatapos ay darating ang ginhawa.

Pagkaraan ng maraming buwan ng nakakadurog na sitwasyong ito, naramdaman ko ang aking sarili na lumubog sa isang malalim na kawalan ng pag-asa mula sa kung saan akala ko ay hindi na ako makakatakas. Sa madilim na kalagayang iyon ng pag-iisip, narinig ko ang tinig ng manunukso na nagsalita sa akin. Iminungkahi niya na pinabayaan ako ng Diyos, at samakatuwid bakit hindi mo Siya talikuran? Agad kong naunawaan ang tinig, inangkin ang Kasulatan at kumapit kay Jesus. Mas gugustuhin ko pang mamatay kaysa isuko ang Pagmamahal ko para sa Mahal ko. Si Apolyon, nang makita ang aking mahinang kalagayan, ngayon ay iminungkahi na aking talikuran ang aking Mahal. Ang aking timbang ay bumaba sa isang puntong mas mababa kaysa sa aking asawa, gayunpaman ako ay kumapit sa mga awa ng aking Diyos, at ako ay kumapit sa pangako:

Ako'y naghintay na may pagtitiis sa Panginoon; at siya'y kumiling sa akin, at dininig ang aking daing. (2) Iniahon din niya ako mula sa isang kakilakilabot na hukay, mula sa putik na putik, at inilagay ang aking mga paa sa isang bato, at itinatag ang aking mga lakad. (3) At siya'y naglagay ng bagong awit sa aking bibig, sa makatuwid baga'y ang pagpuri sa ating Dios: marami ang makakakita, at matatakot, at magtitiwala sa Panginoon. Awit 40:1-3.

Pareho kaming nasubok ng asawa ko nang higit pa sa inaakala naming posible, ngunit mahal pa rin namin ang Anak ng Diyos. Di-nagtagal pagkatapos ng mga kaganapang ito, natuklasan namin ang parasito, natanggap ang naaangkop na paggamot at nagsimulang bumalik sa kalusugan. Ang bawat araw ay naging mas madali at mas mahusay.

Natutunan namin sa pamamagitan ng karanasan na kung mayroon kaming anumang bagay sa aming tahanan na hindi nagpaparangal sa Diyos, mahihirapan kami sa tahanan. Mapanalangin naming sinuri ang lahat ng aming pag-aari at inalis ang lahat na sa anumang paraan ay magpapakita ng espiritu ng sanlibutan.

Bagama't ang oras na ito ay lubhang mahirap, nakita namin na maraming elemento ng dumi ang nasunog mula sa aming mga buhay. Bagama't hinangad tayo ng kaaway na ilayo tayo sa daan ng katotohanan, ginawa ng ating Mahal na Tagapagligtas ang ating mga kalagayan para sa ikabubuti.

Sa bawat araw na mayroon tayong kapayapaan ngayon, alam natin na ang mga anghel ng ating Ama sa Langit ay pinoprotektahan at pinoprotektahan tayo mula sa kapahamakan. Ang aming mga pagsubok ay nagpabatid sa amin ng mapagmahal na proteksyong ito. Hindi natin binabalewala ang mga bagay na ito gaya ng dati.

Kung nakita natin ang landas sa harap natin at ang mga salungatan na dapat tiisin, ang ating mga puso ay nanghihina sa dalamhati ng espiritu. Sa kabutihang palad, dinala tayo sa maaapoy na pagsubok na ito nang hindi nalalaman kung ano ang naghihintay sa atin. Sa bawat araw, kumapit tayo sa ating mahal na Ama at sa Kanyang Anak, nagtitiwala, naniniwala at nagnanais na sa takdang panahon, darating ang kaligtasan.

Pagkatapos si Apolyon, espiya ng kanyang pagkakataon, nagsimulang magtipon ng malapit sa Christian, at pakikipagbuno sa kanya, nagbigay sa kanya ng isang kakila-kilabot na pagkahulog; at sa pamamagitan ng espadang iyon ni Christian ay lumipad mula sa kanyang kamay. Nang magkagayo'y sinabi ni Apolyon, Ako'y nakatitiyak sa iyo ngayon: at dahil doon ay muntik na niyang ipilit siya sa kamatayan, kaya't si Christian ay nagsimulang mawalan ng pag-asa sa buhay. Ngunit, tulad ng gusto ng Diyos, habang si Apolyon ay nagsasagawa ng kanyang huling suntok, sa gayon upang ganap na wakasan ang mabuting taong ito, si Christian ay mabilis na iniabot ang

kanyang kamay para sa kanyang espada, at hinawakan ito, na nagsasabi, Huwag kang magalak laban sa akin, O aking kaaway: kapag nahulog ako, babangon ako, Mic. 7:8; at sa pamamagitan nito ay nagbigay sa kanya ng nakamamatay na tulak, na nagpabalik sa kanya, bilang isa na tumanggap ng kanyang mortal na sugat. Pagkaunawa ni Christian, ay muli siyang nilapitan, na nagsasabi, Hindi, sa lahat ng mga bagay na ito tayo ay higit pa sa mga mananalo, sa pamamagitan Niya na umibig sa atin. Roma 8:37. At kasama ni Apolyon na ibinuka ang kanyang mga pakpak ng dragon, at pinabilis siya, hindi na siya nakita ng Kristiyanong iyon. Santiago 4:7.

Sa labanang ito ay walang sinuman ang maiisip, maliban kung nakita at narinig niya, tulad ng ginawa ko, kung ano ang ginawa ng sumigaw at kahindik-hindik na dagundong ni Apolyon sa lahat ng oras ng labanan; nagsalita siya tulad ng isang dragon: at sa kabilang panig, kung ano ang buntong-hininga at daing ay sumabog mula sa puso ni Christian. Hindi ko siya nakita sa lahat ng pagkakataon na nagbigay ng kahit isang kaaya-ayang tingin, hanggang sa napagtanto niyang nasugatan niya si Apolyon ng kanyang dalawang talim na espada; pagkatapos, sa katunayan, siya ay ngumiti, at tumingin sa itaas! Ngunit ito ang pinakanakakatakot na tanawin na nakita ko.

Kaya't nang matapos ang labanan, sinabi ni Christian, Dito ako magpapasalamat sa kaniya na nagligtas sa akin sa bibig ng leon, sa kaniya na tumulong sa akin laban kay Apolyon. *Ang Pag-unlad ng Manglalakbay*, Ikaapat na Yugto.

19. Ang Mang-aaliw

Habang tinatahak natin ang landas na ito ng manglalakbay at humaharap sa iba't ibang pagsubok, mayroong isang kaaliwan higit sa lahat na nagbibigay kaaliwan.

Kaya't sa lahat ng bagay ay nararapat na siya ay maging katulad ng kanyang mga kapatid, upang siya ay maging isang maawain at tapat na mataas na saserdote sa mga bagay na nauukol sa Diyos, upang gumawa ng pagkakasundo para sa mga kasalanan ng mga tao. (18) Sapagka't sa kaniyang sarili ay nagdusa nang tinutukso, siya'y nakatutulong sa mga tinutukso. Hebreo 2:17-18.

Sinasabi sa atin ng Bibliya na dahil nagdusa si Jesus na tinukso ay nagawa Niyang tulungan (ibig sabihin, tulungan o paginhawahin) ang mga tinutukso. Ngunit kung si Hesus ngayon ay nasa langit na namamagitan para sa atin, paano Siya ang tutulong sa atin? Maingat na ipinaliwanag ito ni Jesus sa mga disipulo nang sabihin Niya sa kanila na kailangan Niyang umalis.

Sinabi sa kanya ni Simon Pedro, Panginoon, saan ka pupunta? Sinagot siya ni Jesus, Kung saan ako pupunta, hindi ka makakasunod sa akin ngayon; ngunit susunod ka sa akin pagkatapos. Sinabi sa kanya ni Pedro, Panginoon, bakit hindi ako makasunod sa iyo ngayon? Ibibigay ko ang aking buhay alang-alang sa iyo. Juan 13:36,37.

Mahal ni Pedro ang kanyang Panginoon at ayaw niyang mawalay sa Kanya. Malungkot niyang tinanong si Hesus kung bakit hindi siya makasunod sa Kanya. Sa mga sumunod na kabanata ng Juan, ipinaliwanag sa kanila ni Jesus kung paano Siya makakasama pa rin nila kahit na kailangan Niya silang pisikal na iwanan.

Sinabi ni Jesus sa mga alagad na huwag mabagabag sa puso; Siya ay maghahanda ng isang tahanan para sa kanila at babalik. Pagkatapos mula sa Juan 14:4 11, ipinaliwanag ni Jesus ang Kanyang kaugnayan sa Kanyang Ama at kung paano Siya ang malinaw na larawan Niya.

Sa ikaanim na taludtod si Jesus ay gumawa ng isang napakahalagang pahayag na alam ng karamihan. Sinabi Niya na Siya ang daan, ang katotohanan at ang buhay. Ang katotohanan na tinutukoy ni Jesus ang Kanyang sarili bilang katotohanan ay napakahalaga sa mga darating na talata.

Habang ipinapaliwanag ni Jesus ang pagiging malapit ng Kanyang kaugnayan sa Kanyang Ama pagkatapos ay sinabi Niya sa mga disipulo na hingin sa Ama sa Kanyang pangalan ang anumang bagay na maaaring kailanganin nila.

Kung hihingi kayo ng anuman sa aking pangalan, gagawin ko.
Juan 14:14.

Alalahanin natin na ang buong talakayan na ito sa pagitan ni Jesus at ng Kanyang mga disipulo ay nagaganap dahil nababahala sila sa Kanyang pag-iwan sa kanila. Sa puntong ito ninanais ni Jesus na pagaanin ang kanilang isipan. Pagkatapos ay sinabi niya:

(15) Kung iniibig ninyo ako, tutuparin ninyo ang aking mga utos.
(16) At ako ay dadalagin sa Ama, at kayo ay bibigyan niya ng isa pang Mang-aaliw, upang siya ay manatili sa inyo magpakailanman; (17) Maging ang Espiritu ng katotohanan; na hindi matatanggap ng sanglibutan, sapagka't hindi nito nakikita, ni nakikilala man siya: nguni't nakikilala ninyo siya; sapagka't siya'y tumatahan sa inyo, at sasa inyo. (18) Hindi ko kayo iiwan na walang ginhawa: pariryan ako sa inyo. Juan 14:15-18.

Nagsalita si Jesus tungkol sa isa pang Mang-aaliw na magmumula sa Ama. Pansining mabuti ang sinabi ni Jesus:

1. Ang Mang-aaliw ay ang Espiritu ng Katotohanan
2. Hindi Siya kilala ng mundo
3. Kilala na Siya ng mga disipulo
4. Siya ngayon ay naninirahan sa kanila
5. Siya ay nasa kanila
6. Hindi sila pababayaan ni Jesus na walang ginhawa
7. Siya mismo ang lalapit sa kanila.

Kung si Jesus ang katotohanan kung gayon ang Espiritu ng katotohanan ay ang Espiritu ni Jesus. Hindi pa binanggit ni Jesus ang Mang-aaliw at gayon pa man ay sinabi Niya na kilala na Siya ng mga disipulo dahil

nananahan Siya sa kanila. Sino ang naninirahan sa kanila? Si Jesus iyon! Pagkatapos ay ipinaliwanag ito ni Jesus. Sinabi Niya na hindi Niya sila iiwan na walang ginhawa kundi Siya mismo ang lalapit sa kanila.

Sa bandang huli ng kabanata, tinawag ni Jesus ang Mang-aaliw, ang Espiritu Santo o Banal na Espiritu.

Datapuwa't ang Mang-aaliw, na siyang Espiritu Santo, na susuguin ng Ama sa aking pangalan, siya ang magtuturo sa inyo ng lahat ng mga bagay, at magpapaalaala sa inyo ng lahat ng mga bagay na aking sinabi sa inyo. Juan 14:26.

Bakit minsan nagsasalita si Jesus na para bang Siya ay darating upang aliwin sila at sa ibang pagkakataon ay tila nagpapahiwatig na Siya ay nagpapadala ng iba? Si Jesus ay madalas na nagsasalita tungkol sa Kanyang sarili sa ikatlong persona. Pansinin ang mga talatang ito:

Kaya't, nang siya'y makaalis, ay sinabi ni Jesus, Ngayon ay niluluwalhati **ang Anak ng tao**, at ang Dios ay niluluwalhati sa **kaniya**. Juan 13:31.

Sinasabi ko sa inyo na mabilis *niyang* ipaghihiganti sila. Gayon ma'y pagdating ng *Anak ng tao*, makakasumpong ba *siya* ng pananampalataya sa lupa? Lucas 18:8.

Sa mga talatang ito ay tinawag ni Jesus ang Anak ng Tao na "siya" at "siya" ngunit Siya ay tumutukoy sa Kanyang sarili. Ito ay isang karaniwang gawain para kay Jesus.

Ano pa ang matututuhan natin tungkol sa Banal na Espiritu? Pansinin ang magkatulad na mga talatang ito.

Sapagka't hindi kayo ang nagsasalita, kundi *ang Espiritu ng inyong Ama ang nagsasalita sa inyo*. Mateo 10:20.

Datapuwa't kapag kayo'y inaakay nila, at kayo'y ibinigay, huwag kayong mangabalisa kung ano ang inyong sasalitain, ni huwag ninyong pag-isipang mabuti: kundi anomang ibibigay sa inyo sa oras na yaon, iyon ang inyong sasabihin: *sapagka't hindi kayo ang nagsasalita, kundi ang Espiritu Santo*. Marcos 13:11.

Pansinin kung paano tinawag ang Espiritu Santo sa Marcos 13:11 na Espiritu ng ating Ama sa Mateo 10:20. Ipinaliwanag pa ni Jesus sa mga alagad:

Datapuwa't pagdating ng Mang-aaliw, na aking susuguin sa inyo mula sa Ama, sa makatuwid baga'y ang Espiritu ng katotohanan, na nagmumula sa Ama, siya ang magpapatotoo tungkol sa akin: Juan 15:26.

Ang Banal na Espiritu ay nagmumula sa Ama at dinadala ang personal na presensya ng Ama at ng Kanyang Anak. Sa pamamagitan ng ahensiya ng Banal na Espiritu na si Hesus ay personal na lumapit sa atin at umaaliw sa atin. Pansinin kung paano ginagamit ng Bibliya ang mga salitang Espiritu at presensya nang magkatulad.

Saan ako pupunta mula sa iyong espiritu? o saan ako tatakas mula sa iyong harapan? Awit 139:7.

Ito ay para sa kadahilanang ito na si Pablo ay gumagamit ng ilang mga termino salitan.

Datapuwa't kayo'y wala sa laman, kundi sa **Espiritu**, kung gayon na ang **Espiritu ng Dios** ay nananahan sa inyo. Ngayon kung ang sinuman ay walang **Espiritu ni Cristo**, siya ay hindi sa kanya. (10) At kung si Kristo ay nasa iyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan; ngunit ang **Espiritu** ay buhay dahil sa katuwiran. Roma 8:9-10.

Pansinin ang mga koneksyon:

Espiritu = Espiritu ng Diyos = Espiritu ni Kristo = Kristo = Espiritu

Ang lahat ng mga bagay na ito ay nagsasabi sa atin na sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, si Jesus ay maaaring umaliw at tumulong sa atin nang direkta. Ang kahanga-hangang regalong ito ay umaagos mula sa trono ng Diyos tulad ng isang malakas na ilog at dumadaloy pababa sa puso ng lahat ng mga nauuhaw kay Kristo.

At ipinakita niya sa akin ang isang dalisay na ilog ng tubig ng buhay, malinaw na gaya ng kristal, na lumalabas sa luklukan ng Diyos at ng Kordero. Apocalipsis 22:1.

(37) Sa huling araw, ang dakilang araw ng kapistahan, si Jesus ay tumayo at sumigaw, na nagsasabi, Kung ang sinoman ay nauuhaw, ay lumapit sa akin, at uminom. (38) Ang sumasampalataya sa akin, gaya ng sinabi ng kasulatan, mula sa kanyang tiyan ay dadaloy ang mga ilog ng tubig na buhay. (39) (Datapuwa't ito'y sinalita niya tungkol sa Espiritu, na dapat tanggapin ng mga sumasampalataya sa kaniya: sapagka't hindi pa ibinibigay ang Espiritu Santo, sapagka't si Jesus ay hindi pa niluluwalhati.) Juan 7:37-39.

Ngunit ang sinumang umiinom ng tubig na aking ibibigay sa kanya ay hindi mauuhaw kailanman; ngunit ang tubig na aking ibibigay sa kanya ay magiging isang balon ng tubig sa kanya na bumubukal sa buhay na walang hanggan. Juan 4:14.

Ang tubig na buhay na sinabi ni Jesus sa babae sa balon ay ang natatanging kaloob ng Kanyang presensya sa pamamagitan ng ahensiya ng Espiritu ng Diyos.

Naiintindihan ba natin kung paano ito gumagana?

Humihip ang hangin kung saan niya ibig, at naririnig mo ang ugong niyaon, nguni't hindi mo nalalaman kung saan nanggagaling, at kung saan patungo: gayon ang bawa't ipinanganak ng Espiritu. Juan 3:8.

Hindi natin alam kung paano tayo inaaliw ni Hesus sa pamamagitan ng Banal na Espiritu; alam lang natin na Siya ang lumalapit sa atin. Bakit si Hesus ang ating mang-aaliw? Sinasabi sa atin ng Bibliya:

Sapagka't yamang siya rin ay nagdusa nang tinutukso, siya'y nakatutulong sa mga tinutukso. Hebreo 2:18.

Napakahalaga sa akin ng simpleng katotohanang ito. Ganito ko talaga makikilala ang aking Mahal. Kung wala ang Espiritu ng Katotohanan hindi ko Siya makikilala kung sino ang Katotohanan. Kung ang Espiritu ay isang hiwalay na nilalang gaya ng inaangkin sa Trinidad kung gayon ang lahat ng gawain ng Espiritu ay isang proseso ng pagkatutong

kilalanin at mahalín ang nilalang na iyon. Kung gayon hindi si Jesus ang umaaliw sa atin kundi isa pa. Ngunit si Hesus lamang ang nakakaalam ng aking nararamdaman kaya Siya lamang ang tunay na makapagpapaghawa sa akin.

Ginagawa ng Trinidad ang buong prosesong ito na napakakumplikado. Sinabi ni Hesus:

Datapuwa't kung siya, ang Espiritu ng katotohanan, ay dumating, ay papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan: sapagka't hindi siya magsasalita ng mula sa kaniyang sarili; nguni't ang anomang kaniyang marinig, ay kaniyang sasalitain: at kaniyang ipahahayag sa inyo ang mga bagay na darating. Juan 16:13.

Ang Espiritu ay hindi nagsasalita tungkol sa Kanyang sarili, ibig sabihin na gayunpaman ang Espiritu ay gumagana, hindi ito ang ating pokus bilang isang taong hiwalay kay Kristo, si Kristo ang ating pokus, at si Kristo ang ating mang-aaliw.

Naaalala ko ang unang pagkakataon na tumama sa akin na si Jesus ang talagang naroroon sa akin kaysa sa isang walang anyo na misteryosong persona na hindi kailanman lumakad sa aking laman o naiintindihan ang aking mga tukso. Naiiyak ako sa tuwa sa kasimplehan nito. Kung paanong sinabi ni Jesus sa mga alagad na huwag hayaang mabagabag ang kanilang mga puso dahil lalapit Siya sa kanila at aliwin sila, gayon din naman si Kristo ngayon ay dumarating sa atin at umaaliw sa atin upang tayo ay makapaghapunan sa Kanya at makasama Siya.

Sa pamamagitan ng aking dalisay na pagsubok nang ipagtapat ang aking Minamahal at kapag kaharap si Apolyon, ang pinakamatamis kong kaaliwan ay ang pagkaalam na si Hesus ay kasama ko, pinasisigla ako, sinusupportahan, tinutulungan, pinalalakas, minamahal at pinagpapala. Oh anong mahalagang pag-iisip. Oh anong maluwalhating katotohanan.

Itinuro ng pagdating ni Elias ang dalawang magkasintahang humahanap sa aking kamay, at salamat sa nag-aapoy na mga pagsubok, ang mga hadlang sa aking paglalakbay patungo sa Kabanal-banalan ay naalis. Sabi ni Hesus:

Nalalaman ko ang iyong mga gawa: narito, inilagay ko sa harap mo ang isang bukas na pinto, at walang taong makapagsasara: sapagka't ikaw ay may kaunting lakas, at tinupad mo ang aking salita, at hindi mo ikinaila ang aking pangalan. Apocalipsis 3:8.

Para sa mga hindi nagtatatwa sa pangalan ng Anak ng Diyos, bukas ang pintuan patungo sa Kabanal-banalan.

Patlang IV

Ang aking puso ay aawit, aking minamahal, sa pagbibigay sa akin ng pang-unawa kung bakit patuloy kang nawala. Ang aking pamana mula kay Adan at ang mapanlinlang na mga gawain ng panliligaw ng manunukso ay naakit sa akin, nalito at nagpalungkot sa aking puso. Kahit nawala ka, umaasa pa rin ako.

Saan napunta ang iyong sinta, Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae? saan lumihis ang iyong sinta? upang mahanap namin siya kasama mo. (2) Ang aking sinta ay bumaba sa kaniyang halamanan, sa mga higaan ng mga especia, upang kumain sa mga halamanan, at upang manguha ng mga liryo. (3) Ako'y sa aking sinta, at ang aking sinta ay akin: siya'y nagpapakain sa gitna ng mga liryo. Awit ni Solomon 6:1-3.

Sa apoy ng tagapagdalisay ang aking puso ay nabago, ang aking isip ay nabago. Sa pamamagitan ng pananampalataya naririnig ko ang iyong mga salita sa akin.

Ang aking kalapati, ang aking walang dungis ay isa lamang; siya ay nag-iisa sa kanyang ina, siya ang pinili ng kanyang ipinanganak sa kanya. Nakita siya ng mga anak na babae, at pinagpala siya; oo, ang mga reyna at ang mga babae, at pinuri nila siya. (10) Sino siya na tumitingin na parang umaga, maganda na parang buwan, maliwanag na parang araw, at kakilakilabot na parang hukbo na may mga watawat? (11) Ako'y bumaba sa halamanan ng mga mani upang tingnan ang mga bunga ng libis, at upang tingnan kung ang puno ng ubas ay namumulaklak, at ang mga granada ay namumulaklak. (12) O kailanma'y aking nalalaman, ginawa ako ng aking kaluluwa na parang mga karo ng Aminadib. (13)

Bumalik ka, bumalik ka, O Sulamita; bumalik ka, bumalik ka, upang masilayan ka namin. Ano ang makikita ninyo sa Sulamita? Bilang ito ay ang kumpanya ng dalawang hukbo. Awit ni Solomon 6:9-13.

Ako'y nagbalik, aking Mahal, nagtitiwala na ang aking hardin ng pagkatao ay yumabong at ikaw ay nalulugod sa akin. Ang buwan ay saksi sa ilalim ng aking mga paa at ang liwanag ng Araw ay aking damit; sa aking ulo ay nakapatong ang isang korona ng labindalawang bituin. Hinangad ng dragon na lamunin ako, ngunit ang iyong tungkod at ang iyong tungkod ay inaaliw ako sa libis ng lilim ng kamatayan. Umupo ako sa iyong hapag-kainan sa harapan ng aking mga kaaway at ang iyong "bandila sa ibabaw ko ay pag-ibig." "Tunay na ang kabutihan at awa ay susunod sa akin sa lahat ng mga araw ng aking buhay."

Sa pamamagitan ng apoy ng kapighatian, lumitaw ang aking malalim na takot sa iyong Ama. Iniisip ko kung tatanggapin ba Niya ako, pagpapalain ba Niya ang pagmamahal na nararamdaman ko para sa iyo? Alam kong nais mong dalhin ako upang makita ang Iyong Ama sa pinakabanal na lugar sa lahat, ngunit ang aking mga takot ay nanaig sa akin at dinala ako palayo.

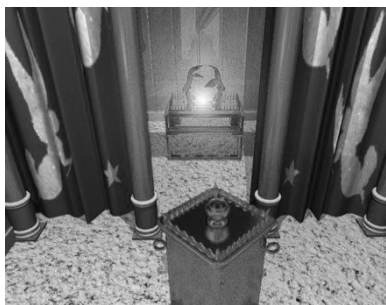
Nang marinig ko ang mga hakbang ng Iyong Ama na lumilipat patungo sa upuan ng paghatol, lumubog ang puso ko sa loob ko. Natatakot akong paghiwalayin Niya tayo dahil sa aking mga kasalanan! Ngunit sa pamamagitan ng nakaaliw na mga salita ng tinig sa ilang, nalaman ko na ang Iyong Ama ay katulad Mo; sapagkat minana Mo ang lahat ng bagay sa Kanya.

Ngayon ang mga hakbang ng iyong Ama patungo sa paghatol ay hindi mga hakbang ng paghatol, ngunit ang mga hakbang patungo sa Kanyang alibughang mga hakbang. Bukas ang kanyang mga bisig para sa akin, aking Mahal! Mahal ako ng iyong Ama, aking Mahal! Tinatanggap ako ng iyong Ama, aking Mahal! Tunay na pagpapalain Niya ang ating pagmamahalan sa isa't isa; tiyak na ikakasal ako sa iyo.

(10) Ako ay sa aking minamahal, at ang kanyang pagnanasa ay sa akin. (11) Halika, aking minamahal, tayo'y magsiparoon sa parang; tumira tayo sa mga nayon. (12) Bumangon tayo ng maaga sa mga ubasan; tingnan natin kung ang baging ay namumulaklak, kung ang sariwang ubas ay namumulaklak, at ang mga granada ay namumulaklak: doon ko ibibigay sa iyo ang aking pag-ibig. Awit ni Solomon 7:10-12.

Seksyon 5. Ang Kabanal-banalang Lugar

20. Pinapangasawa ng Matanda sa mga Araw

Ang aking kakayahang magpahinga nang buo sa pagmamahal ng aking Tagapagligtas ay nakasalalay hindi lamang sa Kanyang mga pangako sa akin, ngunit gayundin sa pagtanggap at pagsang-ayon ng Kanyang Ama. Sa aking mga taon ng pag-aaral ng Kasulatan, natutunan ko na sa paghatol na kailangan kong tumayo

sa harap ng Diyos at talagang makilala ang Ama ng aking Minamahal sa Kabanal-banalang Lugar.

Ang aking pagkabalisa tungkol sa pagkikita ng aking Mahal na Ama ay madalas na nakatago sa iba at maging sa aking sarili, ngunit nagpapakita ng sarili sa iba't ibang paraan. Sa bawat oras na ako ay mahulog sa kasalanan, ako ay magsisisi, ngunit din kung minsan ako ay nagsimulang lumutang sa isang estado ng pagtangga. Ang aking malalim na takot ay nagtulak sa akin nang mas pilit patungo sa libangan, pagpapakasaya at awa sa sarili.

Nang ako ay nagsimulang mag-aral ng Bibliya at pahalagahan ang aking Tagapagligtas, ang landas patungo sa Kabanal-banalang Lugar ay nagsimulang magkaroon ng hugis. Napagtanto ko noon na mula noong 1844 ang

aking Minamahal ay gumawa ng isang espesyal na gawain ng pamamagitan at paghatol sa Kabanal-banalang Lugar.

Maaaliw ako sa pag-iisip na kinakatawan ako ni Jesus sa Ama. May nakita pa akong ebidensya na mahal ako ng Ama. Ngunit ang binhing itinahi ng manunukso tungkol sa pangangailangan ng paggalang at pagsang-ayon sa pamamagitan ng aking tagumpay ay sumalungat sa realidad ng Nilalang na ito sa trono na nagbibigay buhay at hininga sa lahat.

Hangga't mayroong anumang bakas ng pagmamahal sa aking puso para sa idolo ng manunukso, hinding-hindi ko magagawang tumayo sa harap ng Pinagmumulan ng lahat ng nilalang at ang Bukal ng lahat ng batas at pakiramdam na makakapagpahinga. Ito ang dahilan kung bakit ganap na itinatangi ng karamihan sa mundong Kristiyano ang gawain ng paghatol na sinimulan noong 1844. Maraming Kristiyano ang emosyonal na ayaw makipagkita sa Ama; nais lamang nilang magkaroon ng kanilang imahe kung sino ang inaakala nilang si Jesus.

Ang tanging dahilan kung bakit gusto nating pumunta sa Kabanal-banalang Lugar ay dahil talagang mahal natin ang ating Tagapagligtas. Tulad ni Esther masasabi natin:

...Ako naman at ang aking mga dalaga ay mag-aayuno din; at sa gayo'y papasok ako sa hari, na hindi ayon sa kautusan: at kung ako'y mamatay, ako'y mamamatay. Ester 4:16.

Ang ating matamis na Minamahal ay nagtutulak sa atin na harapin ang anumang dapat harapin upang mahawakan Siya. Ang isa pang kahanga-hangang bagay sa ating kakayahang lumapit sa Ama sa Kabanal-banalang Lugar ay kapag tayo ay tunay na nagmamahal kay Hesus ay tunay nating malalaman ang puso ng Ama at ang Kanyang pagmamahal sa atin. Ang buong proseso ay patunay ng kalokohan.

Nang si Elias¹⁰ ay lumapit sa akin at ipinakita sa akin ang malinaw na pagkakaiba sa pagitan ng Trinidad at ng Ama at Anak, nakita ko na ang pigura na tinatawag na Ama sa loob ng Trinidad ay talagang hindi maabot ng aking puso. Siya ay hindi tunay na Ama ni Jesus, at samakatuwid ay hindi Niya tunay na ibinigay ang Kanyang Anak. Nang sabihin Niya ang mga salitang, “Ikaw ang aking minamahal na Anak,” bahagi ko ang nagalak, ngunit isa pang hindi nasabi na bahagi ang nakadama na hindi ito ang pinakamalalim na katotohanan.

Nang makita ko ang tunay na Anak ng Diyos, binuksan Niya para sa akin ang landas ng paglapit sa Ama; Ang kanyang paglapit sa Ama ang naging pundasyon ng aking paglapit. Ang pag-ibig ng Ama sa Kanyang Anak ay naging batong panulok ng Kanyang pagmamahal sa akin. Sa totoong relasyong Ama at Anak na ito ko lang malalaman na mahal at tinanggap ako ng Ama.

Sa pamamagitan lamang ng alituntunin ng pamana ay maaaliw ako sa mga salitang:

ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama; Juan 14:9.

Nang makita ko ang eksaktong pagkakahawig ng aking Mahal sa Kanyang Ama, lumakas ang loob ko sa pangako:

Sa kapurihan ng kaluwalhatian ng kanyang biyaya, na kung saan tayo ay ginawa niyang tinanggap sa minamahal. Efeso 1:6.

Napakaraming beses kong nabasa ang mga salitang ito, sinabi sa aking sarili na paniwalaan ang mga ito, at kumapit sa mga ito. Ngunit natagpuan ko ang aking sarili na madalas na dumudulas mula sa landas patungo sa Kabanal-banalang Lugar patungo sa ibang landas. Kung hindi isiniwalat ni Elias ang aking lihim na pag-ibig sa sarili sa pamamagitan ng

¹⁰. Sa pagdating ni Elias sa akin, ang ibig kong sabihin ay ang mensahe ni Elias na gumagawa ng malinaw na pagkakaiba sa pagitan ng Ama at Anak at ng Trinidad.

kabuktutan ng Trinidad, hinding-hindi ako magkakaroon ng kumpiyansa na lumapit sa Ama ng aking Minamahal.

Maraming miyembro ng simbahan ang umabandona sa prosesong ito. Ipinapahayag nila na "Tinanggap ni Jesus ang aking hatol" o na ang 1844 ay isang makabuluhang maliit na seremonya upang ilapat ang mga pakinabang ng pagbabayad-sala at ihayag sa sansinukob kung ano ang alam na ng Diyos. Ang lahat ng ito ay pinasinungalingan ang katotohanan na ang gayong mga puso ng tao ay hindi isusuko ang binhi ng ahas na tumatangi sa katotohanan na ang Ama ang dakilang pinagmumulan ng lahat.

Wala sa mga teolohikong kagamitang ito ang nag-aalis ng katotohanan na kailangan natin ng tunay na pakiramdam ng pagtanggap mula sa Ama ng Nobyo. Tanging ang realidad ng isang Ama na isinuko ang Kanyang Anak para sa ating mga kasalanan ang makakahawak sa kaluluwa nang sapat upang matiis ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar.

(9) Dito nahayag ang pag-ibig ng Diyos sa atin, sapagkat sinugo ng Diyos ang kanyang bugtong na Anak sa sanglibutan, upang tayo ay mabuhay sa pamamagitan niya. (10) Narito ang pag-ibig, hindi sa inibig natin ang Dios, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang kaniyang Anak upang maging pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan. 1 Juan 4:9-10.

Sa harap ng dakilang hukom ng sansinukob, anumang magkatulad na realidad na lumipat sa isang paniwala na ang Diyos ay talagang tatlong magkasama sa walang pinanggalingan na Nabubuhay ay papatayin ang pundasyong katotohanan na ibinigay ng Diyos sa Kanyang Anak dahil mahal Niya tayo. Ang metaporikal na regalo ay nangangahulugang isang metaporikal na pagtanggap na ganap na nakalantad sa ilalim ng pagsisiyasat ng paghatol.

Para sa kaluluwa na nakatagpo ng kagalakan sa ipinanganak na Anak, ang mga yapak ng Ama patungo sa hukuman sa langit ay tunay na mga yapak. Para sa nagmamahal sa sarili, ito ay isa pang metapora ng dakilang pag-ibig ng Trinitaryan na diyos na iniharap sa mga kaluluwa ng

sangkatauhan upang magbigay sa atin ng pinagmumulan ng pag-asa. Ang pag-iisip ng Trinitaryan ay madalas na kinakailangan upang gawin ang mga yapak ng Ama patungo sa Kabanal-banalan na metaporiko dahil ang aktwal na mga hakbang patungo sa paghatol ay masyadong nakakatakot upang pagnilayan.

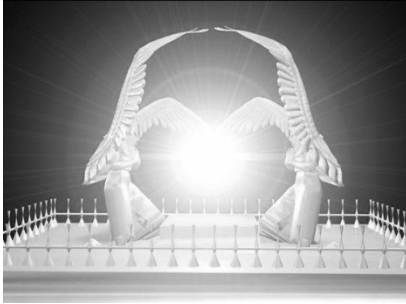
Para sa mga nakatitig nang matagal sa mga mata ng ating Tagapagligtas, ang mga yapak ng Ama ay naghahayag ng Kanyang pananabik na ipakasal ang Kanyang Anak sa nobya. Ang proseso ng paghatol ay naghahayag kung sino ang tunay na nagmamahal sa Kanyang Anak at samakatuwid ay kung sino ang Kanyang maitatatak upang mabuhay magpakailanman kasama Niya. Tanging ang mga tunay na nakakakilala sa Ama sa pamamagitan ng Kanyang Anak ang makakatagpo ng lihim na lugar ng Kataas-taasan.

Hindi natin kailangang matakot sa paghatol ng Diyos. Nais Niyang ihayag ang Kanyang mapagmahal na pagtanggap sa atin. Ang susi ay simpleng pagkilala kung sino Siya at ang Kanyang Anak, at sa pagkilalang iyon ay mayroon tayong buhay na walang hanggan.

At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na iyong sinugo. Juan 17:3.

Hindi ba tayo lalapit sa trono ng awa nang may kumpiyansa at katapangan dahil alam natin na lahat ng ating pangangailangan ay matutugunan at talagang sinasang-ayunan ng Ama ang ating pagmamahal sa Kanyang Anak?

21. Bago ang Kaban ng Tipan

Ang katotohanan ng pag-ibig ng Ama sa pamamagitan ni Kristo ay nagbibigay ng kapangyarihan sa kaluluwa na lumapit sa hukuman. Habang papalapit tayo sa hukuman, ang pagkakaroon ng batas ay nagdudulot sa atin na madama ang ating malaking pangangailangan.

Dahil sa ating malaking pangangailangan, humingi tayo ng lakas upang mapagtagumpayan; ang buhay ay higit na hinuhubog ng panalangin at mas kaunti sa pamamagitan ng pagsasalita. Ang gawain ng tagapamagitan ay nasa gitna ng entablado para sa makasalanan. Ang ating paniniwala na ang ating mga kahilingan ay dininig ay nakasalalay sa ating pagtitiwala kay Kristo bilang ating tagapamagitan.

Kung tayo ay nagpaplano ng isang paglalakbay sa kagubatan ng Africa upang makipagkita sa hari ng isang bansa, magiging ligtas ba tayo sa pagtatanong sa ating kapitbahay na humiram ng isang aklat tungkol sa bansang iyon mula sa aklatan upang maging tagapagsalin? Malinaw, ang mga kwalipikasyon ng ating kapwa upang maunawaan ang mga asal at korte ng dayuhang hari ay hindi magtanim sa atin ng anumang kumpiyansa.

Kung maglakbay tayo sa malayong bansang ito at magtitiwala sa isa sa mga opisyal ng hari para kumilos bilang tagapagsalin, mas magkakaroon ba tayo ng tiwala? Hindi, dahil ang taong ito na lubos na nakakaalam ng mga paraan ng hari, ay walang alam sa ating bansa, kaugalian o pangangailangan. Ang ating kumpiyansa na maiintindihan ng tagapagsalin na ito ang ating mga kahilingan ay magiging napakababa.

Pagdating natin sa trono ng Diyos, kailangan nating malaman na talagang nauunawaan ng ating tagapamagitan ang mga daan ng Diyos at ng tao. Ang mensahe ng Hebreo isa at dalawa ay partikular na ibinigay

para sa layunin na ihayag si Jesus bilang isang tagapamagitan na tunay na maaaring mamagitan.

Tandaan nating mabuti:

(1) Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong nakaraan sa mga ninuno sa pamamagitan ng mga propeta, (2) Sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng kanyang Anak, na kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan din niya ginawa niya. ang mga mundo; (3) Na siyang kaningningan ng kanyang kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng kanyang pagkatao, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng kanyang kapangyarihan, nang nilinis niya sa pamamagitan ng kanyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa kanang kamay ng Kamahalan sa kaitaasan; (4) Palibhasa'y ginawang higit na mabuti kaysa sa mga anghel, gaya ng kanyang pamana na nagtamo ng higit na mabuting pangalan kaysa sa kanila. Hebreo 1:1-4.

Sa talata sa itaas, maaari ba tayong magkaroon ng tiwala na alam ni Jesus ang isip at puso ng Diyos? Kapag napagtanto natin na si Jesus ang malinaw na larawan ng Kanyang Ama at na ang Kanyang mana mula sa Ama ay ginagawang higit na kwalipikado Siya kaysa sa mga anghel, masasabi natin, “Purihin ang Diyos!” Makakaasa tayo na magagawa ni Jesus na katawanin ang Ama sa atin at sabihin kung ano ang nasa isip Niya.

Pagkatapos, kapag bumaling tayo sa ikalawang kabanata ng Hebreo mababasa natin:

(14) Yamang ang mga anak nga ay nakikibahagi sa laman at dugo, ay gayon din naman siya; upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, sa makatuwid baga'y ang diyablo; (15) At ilitgas sila na sa pamamagitan ng takot sa kamatayan ay napasailalim sa pagkaalipin sa buong buhay nila. (16) Sapagkat katotohanang hindi niya kinuha sa kanya ang likas ng mga anghel; ngunit kinuha niya sa kanya ang binhi ni Abraham. (17) Kaya't sa lahat ng bagay

ay nararapat na siya ay maging katulad ng kanyang mga kapatid, upang siya ay maging isang maawain at tapat na mataas na saserdote sa mga bagay na nauukol sa Diyos, upang gumawa ng pagkakasundo para sa mga kasalanan ng mga tao. (18) Sapagka't sa kaniyang sarili ay nagdusa nang tinutukso, siya'y nakatutulong sa mga tinutukso. Hebreo 2:14-18.

Sa mga salitang ito nalaman natin na kinuha ni Jesus ang ating kalikasan sa Kanyang sarili. Ginawa siyang katulad natin sa lahat ng bagay. Alam niya kung ano ang pakiramdam ng sobrang pagod at napipilitan ng maraming galit na tao. Alam niya kung ano ang pakiramdam ng inabandona. Siya ay tinukso sa lahat ng mga punto na parang tayo ay wala pang kasalanan. Kapag naunawaan natin na si Jesus ay tunay na Anak ng Tao at tunay na Anak ng Diyos, magkakaroon tayo ng buong pagtitiwala na ibigay Niya ang ating mga panalangin sa Ama at bilang kapalit ay magbibigay ng lakas, kaaliwan at pampatibay-loob sa atin mula sa Ama.

Karamihan sa mga simbahang Protestante ay nagtuturo na si Hesus ay namamagitan para sa atin sa langit. Ngunit dahil walang paniniwala na si Jesus ay lumipat sa Kabanal-banalang Lugar upang gawin ang isang gawain ng huling pagbabayad-sala, hindi na kailangang pahirapan ang kaluluwa at alisin ang lahat ng kasalanan. Ito ay maaaring ihalintulad sa masayang paglalakad sa Tulay ng Ginto na Pultahan. Kung tayo ay naniniwala na si Jesus ay patuloy na mamamagitan para sa kasalanan nang hindi tumitigil sa gawaing ito, kung gayon maaari nating pagbigyan ang ating sarili sa pag-iisip na sinisikap nating mamuhay ng isang magandang buhay, ngunit hindi natin kailangang maging masigasig dahil maaari tayong laging humingi ng kapatawaran; hindi ito magtatapos.

Gayunpaman, ang pangangailangan na alisin ang lahat ng kasalanan ay darating kapag nakita natin na ang pamamagitan para sa kasalanan ay titigil bago ang Ikalawang Pagparito ni Kristo. Ang pangangailangan para sa ministryo ng Kabanal-banalang Lugar ay maaaring ipaliwanag sa ganitong paraan. Ito ay maihalintulad sa paglalakbay sa Falls ng Niagara gamit ang alambre. Kapag naunawaan natin na ang

pamamagitan para sa kasalanan ay titigil bago ang Ikalawang Pagparito, tayo ay tulad ng taong kusang-loob na sumakay sa isang kartilya at pinahintulutan ang lalakad na si Charles Blondin, na dalhin siya sa Niagara Falls Gorge. Tulad ng kwento, nagsimulang umugoy ang alambre habang sila ay nasa tapat. Sinabihan ni Blondin ang lalaki na tumayo sa kartilya. Nangangailangan ito ng lubos na pagtitiwala, ngunit tumayo ang lalaki. Sa sandaling nakaupo sa kartilya, naging malapit na siya kay Blondin para maobserbahan ang kanyang husay. Maingat na minaniobra ni Blondin ang lalaki sa kanyang likod at dinala siya sa natitirang bahagi ng daan.

Kung naniniwala ka na ang landas tungo sa langit ay simpleng paglalakad sa Golden Gate Bridge, kailangan mo bang kumapit sa likod ng iyong tagapamagitan para sa mahal na buhay? Hindi! Maaari kang maglakad sa 30 talampakan mula sa kanya at hindi pa rin napinsala. Hindi mo kailangan na maging napakalapit sa iyong Tagapagligtas, upang hindi ka magkaroon ng gayong kamalayan sa iyong mga kasalanan o matuto nang higit pa tungkol sa Ama sa pamamagitan ng Anak. Ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar ay naglalagay sa ating harapan ng isang alambre kung saan tayo dadalhin ng ating Tagapagligtas kung gusto natin. Ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar ay hindi magpapahintulot sa sinuman sa sarili na makapunta sa makalangit na Canaan. Ang karanasan sa Kabanal-banalang Lugar ay nangangailangan sa atin na ganap na ipahinga ang ating sarili sa ating tagapamagitan, na nagtitiwala sa Kanya na mamagitan para sa atin at bigyan tayo ng lakas na kailangan natin upang mapagtagumpayan. Gaya ng sinasabi ng Bibliya:

At ako'y lalapit sa iyo sa paghatol; Malaquias 3:5.

Ang Diyos ay lalapit sa mga nasa paghatol upang tulungan ang mga tunay na naghahanap at upang tuklasin ang mga huwad na propesyon ng mga humahamak sa daan ng kaligtasan. Sinasabi sa atin ng Bibliya:

Datapuwa't sa atin ay may isang Dios lamang, ang Ama, na buhat sa kaniya ang lahat ng mga bagay, at tayo'y sa kaniya; at isang

Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan niya ang lahat ng mga bagay, at tayo ay sa pamamagitan niya. 1 Corinto 8:6.

Sapagka't may isang Dios, at isang tagapamagitan sa Dios at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus; 1 Timoteo 2:5.

Nakikita natin na may isang Diyos, ang Ama, at may isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Kristo Jesus. Kung tatanggapin ko ang doktrina ng Trinidad, mapipilitan akong maniwala na mayroong isang Diyos na binubuo ng Ama, Anak at Espiritu at Isang Tagapamagitan na si Jesu-Kristo. Ginagawa nitong kapwa tagapamagitan ang taong si Jesus at isa kung kanino nagaganap ang pamamagitan. Posible bang ang isang tao ay tunay na namamagitan kapag sila ay isa rin sa mga partidong nangangailangan ng pamamagitan? Hindi ba ang sitwasyong ito ay sasailalim sa paratang ng bias?

Kung si Jesus ay Diyos sa parehong paraan ng Ama, kung gayon bakit ang Ama ay nangangailangan ng pamamagitan kaysa sa Anak? Paanong tunay na kinakatawan ni Jesus ang Ama kung hindi Siya nagmula sa Ama? Ang pamamagitan ay maaari lamang maging simboliko dahil walang pagkakaiba sa pagitan ng Ama at Anak maliban sa titulo.

Ang isang tunay at mabisang tagapamagitan ay nangangailangan ng isang posisyon na malinaw na natukoy na pagkakaiba mula sa dalawang partido na nangangailangan ng pamamagitan. Ang pamana na tinanggap ni Kristo mula sa Ama ay nilinaw ang pagkakaiba sa pagitan nila. Pinapayagan din nito si Kristo na ganap na kumatawan sa Diyos sa pamamagitan ng kalikasan. Siya ay naiiba sa Diyos, ngunit kasama ng Diyos at samakatuwid ay tunay na Diyos sa pamamagitan ng mana. Bilang Anak ng Diyos na kinuha sa Kanyang sarili ang ating laman, Siya ay naiiba sa atin, ngunit isa sa atin sa Kanyang pamana. Ang katangitangi ni Kristo sa pamamagitan ng Kanyang dalawahang pamana mula sa Diyos at sa tao ang nagpapangyari sa Kanya na maging isang tunay na tagapamagitan sa pagitan ng Diyos at ng tao.

Kapag nalaman na natin ang mga bagay na ito tungkol sa ating Tagapagligtas, maipapasa natin sa Kanya ang ating buong bigat at magtitiwala na ibibigay Niya sa atin ang tulong na kailangan natin upang makatawid sa makitid na alambre. Ang tunay na tagapamagitan ay nagbibigay ng tunay na pamamagitan para sa tunay na kaligtasan. Ang simbolikong tagapamagitan ng Trinidad ay nagbibigay ng simbolikong representasyon para sa simbolikong Ama Na nagbibigay ng simbolikong kapangyarihan at simbolikong kaligtasan na katumbas ng kamatayan.

Ito ay isa pang kritikal na dahilan kung bakit pinili ko ang aking Minamahal kaysa sa Trinidad. Tanging ang ipinanganak na Anak ng Ama ang makapagbibigay ng tunay na pamamagitan sa pamamagitan ng tunay na representasyon. Ang pagtitiwala ko sa aking matamis na tagapamagitan ay nagpapatibay sa aking pananampalataya na humarap sa Ama sa paghatol.

Hindi siya iiwan ng Panginoon sa kaniyang kamay, ni hahatulan man siya kapag siya ay hinatulan. Awit 37:33.

Tanging ang aking Minamahal na aking pinili ang nagpapahintulot sa akin na tumahak sa buong landas sa Sanctuaryo sapagkat Siya nga ang tanging Daan patungo sa Ama.

(5) Sino itong umaahon mula sa ilang, na nakasandal sa kaniyang sinta? Itinaas kita sa ilalim ng puno ng mansanas: doon ka inilabas ng iyong ina; (6) Ilagay mo ako na parang tatak sa iyong puso, gaya ng tatak sa iyong bisig: sapagka't ang pagibig ay malakas na gaya ng kamatayan; ang paninibugho ay mabagsik na parang libingan: ang mga baga niyaon ay mga baga ng apoy, na may pinakamabangis na ningas. (7) Hindi mapapatay ng maraming tubig ang pag-ibig, ni lulunurin man ng baha: kung ibibigay ng tao ang lahat ng pag-aari ng kaniyang bahay para sa pag-ibig, ito ay lubos na hahamak. Awit ni Solomon 8:5-7.

22. Ang Kagalakan ng Aking Minamahal

Marami pang ibang kaisipan na maibabahagi ko sa inyo kung bakit ako natutuwa sa aking Minamahal ngunit walang sapat na puwang sa maraming tomo upang ipahayag ang mga bagay tulad ng sinabi ni Juan:

At mayroon ding maraming iba pang mga bagay na ginawa ni Jesus, na kung isusulat ang bawa't isa, ay inaakala ko na kahit ang sanglibutan ay hindi magkakasiya ng mga aklat na dapat isulat.
Amen. Juan 21:25

Ngunit may isang bagay na kailangan kong ibahagi sa iyo kung bakit ko pinili ang aking Minamahal at kung bakit Siya ay mas matamis kaysa sa buong mundo.

Maraming mga Kristiyano ngayon ang sumasang-ayon sa sumusunod na ideya kapag nagsasalita sila tungkol sa pag-ibig ng Diyos.

"Ang pag-ibig ay mula sa isang nagmamahal, at sa pag-ibig ay may minamahal." Augustine. De Trinitite "Sa Trinidad"
Aklat VIII

Mula sa ideyang ito ng pag-ibig na nauunawaan na umiiral sa loob ng Trinidad, makikita natin ang sumusunod:

Kung ang Diyos ay tunay—sa Kanyang pinakadiwa—ang Diyos ng “pag-ibig” (Juan 3:16 at 1 Juan 4:8), kung gayon kailangan nating isaalang-alang ang mga sumusunod na implikasyon. Maaari bang ang isang umiral mula sa nakaraan ng kawalang-hanggan at gumawa sa atin ayon sa Kanyang mapagmahal na larawan—ang Diyos ba na ito ay tunay na matatawag na pag-ibig kung Siya ay umiral lamang bilang isang nag-iisang nilalang? Hindi ba't ang pag-ibig lalo na ang banal na pag-ibig, posible lamang kung ang gumawa ng ating uniberso ay isang maramihang nilalang na nagsasagawa ng "pag-ibig" sa loob ng Kanyang banal na mayorya mula sa lahat ng kawalang-hanggan nakaraan?...[ngayon ay sinipi mula kay Bruce Metzger] "Ang Unitarian ay nagpapahayag na sang-ayon sa pahayag na 'Ang Diyos ay pag-ibig.' Ngunit ang mga salitang ito na

'Ang Diyos ay pag-ibig,' ay walang tunay na kahulugan maliban kung ang Diyos ay hindi bababa sa dalawang Persona. Ang pag-ibig ay isang bagay na mayroon ang isang tao para sa ibang tao. Kung ang Diyos ay isang solong persona, kung gayon bago pa nilikha ang sansinukob, hindi siya pag-ibig. Sapagkat, kung ang pag-ibig ay ang diwa ng Diyos, tiyak na mayroon siyang walang hanggang layunin ng pag-ibig. Higit pa rito, ang perpektong pag-ibig ay posible lamang sa pagitan ng magkapantay. Kung paanong ang isang persona ay hindi maaaring masiyahan o mapagtanto ang kanyang mga kapangyarihan ng pag-ibig sa pamamagitan ng pag-ibig sa mababang hayop, gayon din ang Diyos ay hindi masiyahan o mapagtanto ang kanyang pag-ibig sa pamamagitan ng pagmamahal sa tao o anumang nilalang. Palibhasa'y walang hanggan, tiyak na taglay niya ang walang hanggan na bagay ng kanyang pag-ibig, ang ilang alter ego, o, upang gamitin ang wika ng tradisyonal na teolohiyang Kristiyano, isang magkakatulad, magkakatulad na walang hanggan, at magkapantay na Anak. The Trinity, Whidden, Moon and Reeve, pahina 115,116.

Ang unang puntong dapat pansinin ay ang pagtukoy sa 1 Juan 4:8 na nagsasabi sa atin na “ang Diyos ay pag-ibig.” Ang mga sumusuporta sa Trinidad ay nais na maniwala sa atin na ang sanggunian na ito na "Ang Diyos ay pag-ibig" ay tumutukoy sa tatlong persona na may pantay na katayuan na nagmamahalan sa isa't isa, ngunit kung babasahin natin ang talatang ito sa agarang konteksto nito ay may makikita tayong kakaiba.

1 Juan 4:7-12 Mga minamahal, mangagibigan tayo sa isa't isa: sapagka't ang pagibig ay sa Dios; at ang bawa't umiibig ay ipinanganak ng Dios, at nakikilala ang Dios. (8) Ang hindi umiibig ay hindi nakakakilala sa Dios; sapagkat **ang Diyos ay pag-ibig.** (9) **Dito nahayag ang pag-ibig ng Dios sa atin, sapagka't sinugo ng Dios ang kaniyang bugtong na Anak sa sanglibutan, upang tayo'y mabuhay sa pamamagitan niya.** (10) **Narito ang pag-ibig, hindi sa inibig natin ang Dios, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang kaniyang Anak upang**

maging pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan. (11) Mga minamahal, kung tayo ay inibig ng Diyos, dapat din tayong magmahalan. (12) **Walang taong nakakita sa Diyos anumang oras.** Kung tayo ay umiibig sa isa't isa, ang Diyos ay nananahan sa atin, at ang kanyang pag-ibig ay ganap sa atin.

Sa pagkakaunawa ko sa talatang ito, tinukoy ni Juan ang pag-ibig ng Diyos sa pagbibigay ng Kanyang Anak na mamatay para sa atin. Kaya't sa dulo ng talata 8 ay tinukoy niya ang Diyos bilang pag-ibig at pagkatapos ay pinalawak ang kahulugang ito sa pagpapakita ng pagpapadala ng Diyos sa Kanyang Anak. Hindi ba ang pagkakaparepareho ng paggamit sa talatang ito ay tumutukoy sa katotohanan na ang Diyos na binanggit sa talata 8 ay ang parehong Diyos sa talata 9-12? Hindi ba ito nagpapahiwatig na ang Diyos sa talatang 8 ay ang Ama at ang Kanyang pag-ibig ay nahayag sa pagbibigay ng Kanyang Anak?

Ang pangalawang bagay na gusto kong banggitin ay ang salitang Griyego para sa pag-ibig sa 1 Juan 4:8 ay **agape**. . Ang pagkakaintindi ko mula sa aking pag-aaral ay ang **agape** ay isang pag-ibig na namumuhunan ng halaga sa halip na hanapin ito. Ang pagbibigay ng Diyos ng Kanyang Anak sa atin ay namumuhunan ng halaga sa atin at tunay na **agape**. Ngunit kung titingnan natin ang pag-ibig na naglalarawan sa Trinidad, makikita natin na ang Diyos na ito ay nangangailangan ng isang bagay na katumbas ng Kanyang sarili para maipahayag ang Kanyang buong kapangyarihan ng pag-ibig. Ang ganitong uri ng pag-ibig ay naghahanap ng halaga at tumutupad sa isang pangangailangan. Ang mga ito ay hindi mga paglalarawan ng **agape** ngunit ng isa pang uri ng pag-ibig.

Ang Agape ay kadalasang ikinukumpara sa eros, na hindi matatagpuan sa Bagong Tipan bagaman ito ay prominente sa pilosopiyang Griyego. Maaaring tumukoy si Eros sa isang bulgar, makalaman na pag-ibig, ngunit sa konteksto ng kaisipang Hellenic ay nangangailangan ito ng anyo ng espirituwal na pag-ibig na naghahangad na makuha ang pinakamataas na kabutihan. **Ang Eros ay ang pagnanais na angkinin at tamasahin** [ang pangangailangan o pagnanais para sa iba]; **ang agape ay ang pagpayag na**

maglingkod nang walang pag-aalinlangan.... Naaakit si Eros sa may pinakamalaking halaga [ang pangangailangan para sa pantay na katayuan o pagkakapantay-pantay]; **lumalabas ang agape sa hindi gaanong karapat-dapat. Natutuklasan ni Eros ang halaga** [naghahangad ng pantay-pantay] **habang lumilikha ng halaga ang agape.** Ang Agape ay isang regalong pag-ibig samantalang ang eros ay isang pangangailangang pag-ibig. **Ang Eros ay nagmumula sa isang kakulangan na dapat masiyahan. Ang Agape ay ang umaapaw na kasaganaan ng banal na biyaya.** *Diyos na Makapangyarihan: Kapangyarihan, Karunungan, Kabanalan at Pag-ibig*, Donald Bloesch, 2006, pahina 147.¹¹

Bagama't maaaring maging isang sorpresa para sa maraming Adventist na isipin na sinuman ang mag-uugnay sa eros sa pag-ibig ng Diyos, ito ay lubos na nauunawaan sa Simbahang Romano Katoliko.

Ang Diyos ang ganap at pinakahuling pinagmumulan ng lahat ng nilalang; ngunit ang unibersal na prinsipyong ito ng paglikha—ang Logos, mula sa simula na dahilan—ay kasabay nito ay isang manliligaw na may buong hilig ng isang tunay na pag-ibig. **Si Eros ay napakadakila, ngunit sa parehong oras ito ay dinadalisyang upang maging isa sa agape.** Pope Benedict IX Encyclical Letter, 2005, *Deus Caritas Est* "Ang Diyos ay Pag-ibig."

Narito ang isa sa mga mahalagang pagkakaiba sa pagitan ng Trinidad at ng Ama at ng Kanyang Anak at talagang gusto kong bigyang-diin ang mahalagang puntong ito.

Ang Trinidad ay naghahanap ng pantay habang ang Ama ay gumagawa ng pantay.

Ang hindi masasabing malungkot na katotohanan ng Trinidad ay kung ang perpektong pag-ibig ay matatagpuan lamang sa paghahanap ng

¹¹ Ang mga komento sa mga parisukat na panaklong ay ibinibigay.

isang pantay-pantay kung gayon ang sinumang mas mababa sa kapantay ng Diyos ay hindi kailanman magiging tatanggap ng perpektong pag-ibig. Kung ang ating pagkaunawa sa Diyos ay tatlong persona na may pantay na kapangyarihan na nagmamahalan sa isa't isa kung gayon hindi tayo magiging karapat-dapat sa kanilang perpektong pag-ibig. Sa ganitong paniwala ng Diyos, nagiging madaling kapitan tayo sa paghahanap ng mga landas para mamulat ang ating mga mata at maging katulad ng mga diyos (Gen 3:5) upang maging karapat-dapat sa perpektong pag-ibig ng Diyos. Inilalagay ako ng Trinidad sa isang plataporma na pumipilit sa akin na subukan at maging katulad ng Kataas-taasan upang makuha ko ang perpektong pag-ibig na iyon.

Ang matamis na katotohanan ng aking Minamahal ay ang lahat ng bagay ay ibinigay sa Kanyang mga kamay ng Ama.

Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa kaniyang sarili; gayon din ang ibinigay niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa kaniyang sarili; Juan 5:26

Kung ibinigay ng Diyos ang Kanyang Anak upang magkaroon ng Buhay sa Kanyang sarili, hindi ba ito isang pagpapahayag ng agape? Ang Diyos Ama ay nagbibigay ng halaga sa Kanyang Anak at ginagawa Siyang pantay. Hindi ba ito ang ipinahihiwatig ng 1 Juan 4:8? Dahil ang aking Minamahal ay ibinigay ng Kanyang Ama ng lahat, nang aking makita ang Anak ng Diyos, aking namasdan ang Isa na naglaan ng lahat ng bagay sa Kanya. Hindi ko na nakikita ang isang larawan ng isang nakatagpo ng pagtanggap sa pamamagitan ng pagiging pantay, ngunit sa halip, nakikita ko ang isa na ginawang pantay dahil Siya ay tinanggap.

Alam ko na minana ng aking Panginoong Jesucristo ang lahat ng mayroon ang Ama at ganap na banal sa pamamagitan ng pamana na iyon, at sa pamana na iyon naririnig ko ang mapagmahal na mga salita ng isang tunay na Ama na nagsalita sa Kanyang Anak. Ang mga salitang Ama at Anak ay nakakahanap lamang ng kahulugan sa pamamagitan ng mana na pinahihintulutan ng agape at itinatנגgi ni eros.

Sa mahalagang mga salita ng Ama sa Kanyang bugtong na Anak, nakita ko ang aking katiyakan ng pagiging anak. Ang agape ng Diyos ay dumadaloy sa pamamagitan ng Kanyang Anak at nakikipag-usap sa akin.

At narito, ang isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Ito ang aking sinisinta [agapētos] Anak, na siya kong lubos na kinalulugdan. Mateo 3:17

At ang salitang sinabi kay Jesus sa Jordan, “Ito ang aking minamahal na Anak, na lubos kong kinalulugdan,” ay sumasaklaw sa sangkatauhan. Nakipag-usap ang Diyos kay Hesus bilang ating kinatawan. Sa lahat ng ating mga kasalanan at kahinaan, hindi tayo itinatapon bilang walang halaga. “Ginawa niya tayong tinanggap sa Minamahal.” Efeso 1:6. Ang kaluwalhatian ng napunta kay Kristo ay isang pangako ng pag-ibig ng Diyos para sa atin. Ito ay nagsasabi sa atin ng kapangyarihan ng panalangin,--kung paanong ang tinig ng tao ay makakarating sa tainga ng Diyos, at ang ating mga petisyon ay nakatagpo ng pagtanggap sa mga korte ng langit. Sa pamamagitan ng kasalanan, ang lupa ay nahiwalay sa langit, at nahiwalay sa pakikisama nito; ngunit muli itong ikinabit ni Jesus sa globo ng kaluwalhatian. Ang kanyang pag-ibig ay pumaligid sa tao, at umabot sa pinakamataas na langit. Ang liwanag na bumagsak mula sa bukas na mga pintuan sa ulo ng ating Tagapagligtas ay babagsak sa atin kapag nananalangin tayo para sa tulong na labanan ang tukso. Ang tinig na nagsalita kay Jesus ay nagsasabi sa bawat kaluluwang sumasampalataya, Ito ang aking minamahal na anak, na lubos kong kinalulugdan. “Mga minamahal, tayo ngayon ay mga anak ng Diyos, at hindi pa nahahayag kung ano tayo: ngunit alam natin na, kapag Siya ay nahayag, tayo ay magiging katulad Niya; sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya.” 1 Juan 3:2. *Desire of Ages*, pahina 113.

Ang ganap na pamana ni Kristo ang naghahayag na ang Ama ay may *agape* para sa Kanyang Anak. Kung si Kristo ay hindi tumanggap ng mana, hindi natin matitiyak na ang Diyos ay may *agape* para sa Kanyang Anak. Kung ang Anak ay nagtataglay ng lahat ng kapangyarihan mula sa

Kanyang sarili at ibinigay lamang ang Kanyang sarili kung gayon ang Ama bilang pagkilala sa kung ano ang mayroon na ang Anak, ay *phileo*¹² ang Anak. Ngunit sinabi ng Ama na Siya ay may *agape* para sa Kanyang Anak. Ito ay magiging katotohanan lamang sa pamamagitan ng mana ni Kristo. Tanging sa pagbibigay ng lahat sa Kanyang Anak, ang Ama ay tunay na nakatitig sa Kanya, dahil doon lamang natin matitiyak na ang pag-ibig ng Diyos ay hindi nakabatay sa anumang likas na katangian ng Anak, at ang pag-ibig na ito ang nagpapalaya sa atin.

Sa pamamagitan ng *agape* na ibinigay kay Kristo, maaari kong panghawakan ang mga salitang ito sa Mateo 3:17 dahil ang *agape* ay nagbibigay ng halaga sa akin at nagpapahintulot sa akin na maniwala na ako ay Kanyang anak sa pamamagitan ni Kristo, habang si *Eros* ay hinahatulan ako dahil ito ay naghahanap ng halaga na mayroon ako na wala. Kinakausap ako ni *Agape* nang buong katiyakan nang mabasa ko:

...ngunit pumunta ka sa aking mga kapatid, at sabihin sa kanila, Aakyat ako sa aking Ama, at inyong Ama; at sa aking Diyos, at iyong Diyos. Juan 20:17

Ang Ama ni Jesus ay aking Ama, at ang Diyos ni Jesus ay aking Diyos. Ang lahat ng ito ay tinataglay ko sa pamamagitan ni Kristo, ang natatanging Anak ng Diyos, na siyang pinakadakilang pagpapakita ng *agape* na makikita ng sansinukob. Ito ang dahilan kung bakit itinataas ng Ama ang Kanyang Anak at binibigyan Siya ng pangalan higit sa lahat ng pangalan. Si Kristo Hesus ang pinakamataas na paghahayag ng *agape* na pag-ibig ng Diyos.

Sa loob ng maraming taon ay lihim na ipinagkait sa akin ng Trinidad ang kagalakan ng malaman na ako ay tunay na minamahal ng Diyos. Ang magkapantay-pantay, managsama sa walang pinanggalingan na katayuan ng mga miyembro nito ay nakaukit sa aking isipan ang

¹² Tamang mahal, iyon ay, isang kaibigan; aktibong mahilig, iyon ay, palakaibigan (pa rin bilang isang pangngalan, isang kasama, kapitbahay, atbp.): - kaibigan. *Strongs Concordance* G5384.

malungkot na kasinungalingan na ang Diyos ay naghahanap ng halaga at ninanais ang mga taong kapantay na. Ngayon na may ganap na kagalakan, maaari kong ipahayag sa iyo na ang aking kaalaman tungkol sa bugtong na Anak ay nagpalaya sa akin mula sa kakila-kilabot na kasinungalingang ito, at ngayon ay nakikita ko na ang aking makalangit na Ama na may perpektong pag-ibig para sa akin at na Kanyang inilaan sa akin ang lahat. ang kayamanan ng langit, sapagkat ibinigay Niya ang Kanyang Anak upang mamatay para sa akin. Hindi ko na kailangang maghangad na maging “tulad ng Kataas-taasan.” Ang kanyang perpektong pag-ibig na *agape* ang kailangan ko upang manatiling kontento sa globo kung saan ako nilikha.

Kaya kay Kristo Hesus, buo ang aking kagalakan. Habang pinagmamasdan ko ang aking makapangyarihang prinsiphe at nakikita ko Siyang nakadamit ng *agape* na pag-ibig ng Kanyang Ama, ako ay nalulugod. Ako ay nakakahanap ng kapahingahan para sa aking kaluluwa at tunay na natagpuan ang Kanyang pamatok na madali at ang Kanyang pasanin ay magaan.

Pagtapos

Mahal na Ama sa Langit, kung gaano kita pinupuri, pinarangalan at sinasamba dahil sa Iyong magiliw na awa at walang hangganang pag-ibig sa pagbibigay ng Iyong Anak bilang aking panlubag-loob, Pari at Prinsipe. Nagpapasalamat ako sa pagligtas mo sa akin mula sa tiyak na kamatayan at paghahayag sa akin ng mga panganib at panlilinlang ng manunukso. Malinaw mong ipinakita sa akin na ang kanyang mga pangako ay walang laman at ang kanyang pundasyon ay parang nagbabagong buhangin.

Nagpapasalamat ako sa Iyo sa pag-akay sa akin nang hakbang-hakbang patungo sa Iyong Kabanal-banalang Lugar. Kinuha mo ang aking tansong pang-unawa sa katotohanan at nilinis mo ang mga ito upang gawin akong parang purong ginto. Ngayon ay nakikita ko sa mga sagradong pader na ito, ang kagandahan ng mga bukas na bulaklak at ng puno ng

palma (1 Hari 6:20). Pinakain mo ako ng makalangit na tinapay at tinanglawan ang aking landas ng dalisay na liwanag. Ipinadala Mo si Elias upang harapin ako, at pinahintulutan Mo akong linisin ang maapoy na pagsubok. Ngunit sa lahat ng mga bagay na ito, ipinadala Mo ang Espiritu ng iyong Anak sa aking puso na sumisigaw, "Aba Ama."

Mahal na Ama, kumapit ako sa mga katiyakan ng Iyong Salita. Nangingibabaw ang aking emosyon sa pag-iisip ng mga bagay na ito. Kaya't ako ay nakaangkla sa katiyakan ng iyong mga salita. Sino ang makakapag-isip na ang isang mahirap, mahina at hangal na tao tulad ko, ay makakamit ang pabor ng aking PANGINOON at ang kaloob ng Kanyang Anak?

Ang iyong trono ay pinamumunuan sa katuwiran, katarungan at katotohanan. Ngunit higit sa lahat ito ay nakoronahan ka ng awa, pasensya at pagmamahal - Agape pag-ibig na namumuhunan at lumilikha ng halaga kaysa naghahanap ng halaga para sa sarili nito.

Ama, hayaan mo akong manatili sa iyo sa Kabanal-banalang Lugar na ito; tanggalin nawa lahat ng dumii ko. Hayaang manatili sa akin ang Espiritu ng Iyong Anak at ituro sa akin ang Iyong mga Utos. Nais kong masulat ang Iyong Batas sa aking puso at nais kong ito ang aking pagninilay-nilay araw at gabi.

Nagtitiwala ako na ang aking Mahal ay naghahanda ng isang silid para sa akin sa iyong malaking bahay. Napaluha ako na malugod Mo akong malugod na tatanggapin sa iyong tahanan at naisin na ako ay naroroon.

Ang mga bagay na ito mula sa aking puso ay inihahandog ko sa iyo sa pangalan ng aking Minamahal, ang Iyong bugtong na Anak. Amen.

Hinahatak tayo ng mga tinig mula sa Minamahal at Manlilinlang. Magkamukha sila! Inilarawan ni Pastor Ebens sa pinakapersonal na paraan ang kanyang paglalakbay sa pagtuklas upang mahanap ang Isa na perpektong maganda, nakikinig sa Kanyang tinig, sa tinig ng Anak at sa tinig ng Kanyang Ama. Malambot at tahimik ang boses, maliit sa mata ng mga taong madaling maakit sa ningning at kislap, papuri at palakpak na umaakit sa bawat isa sa atin araw-araw at sa maraming paraan. Malinaw na nagsasalita ang tinig sa pamamagitan ng pagbabasa ng Kanyang Salita, at ang aklat na ito ay puno ng Kasulatan, na nagbibigay liwanag sa ating daan patungo sa Banal na Lugar at sa wakas ay patungo sa Kabanal-banalan sa lahat!

Sino ang Minamahal? Bakit Siya Minamahal? Sino ang nagmamahal sa kanya? Ang mahahalagang tanong na tumatanggap ng malinaw na sagot sa mga susunod na pahina. Ang kritikal na pagkakaiba sa pagitan ng Sino siya at Ano ang kanyang ginagawa ay ang malaking paghahati kung saan ang diyos ng mundong ito ay nagtalaga ng lahat ng kanyang lakas sa pagtatago, pagsupil at panlilinlang sa buong mundo at kung maaari ang mga pinakapinili. Ang ating buhay na walang hanggan ay nakasalalay sa pagkaalam ng pagkakaiba. Ang iyong babasahin ay gagawing totoo at kakaiba ang pagkakaibang iyon. Kaya, gawin ang unang hakbang sa isang paglalakbay ng kaligayahan, kapayapaan at pagmamahal—mula sa pagtuklas sa Iyong Minamahal.